

ONUR BORCU

İÇİNDEKİLER:

BAŞLARKEN

1.BÖLÜM

SİVİL MAHKEMEDEN ASKERİ MAHKEMEYE GEÇİŞ
FENERBAHÇELİ CEMİL'İN TRABZON'DA

TUTUKLANMASI

BASINDA ASKERİ MAHKEME
ONUNCU CEZAEVİM: SİNCAN L TİPİ CEZAEVİ

2.BÖLÜM

SAFRANBOLU
PARTİ KARARI
DEĞER YARGILARI
“ÇÜRÜK RAPORU” VE ÖZELEŞTİRİ
ÖLÜME GÖNDERİRKEN KÜFREDİYORSUNUZ!
“DAVA ADAMI”
ARTIK BİR AYDAN FAZLASI GEREKSİZDİR!

3.BÖLÜM

STGD VE DTP
ORHAN DOĞAN'I YİTİRDİK
AKP'NİN OYUNUNA GELDİK
BASKIN ORAN OLAYI
EŞBAŞKANLIĞA SEÇİLMEM VE DTK KURULUŞU
RİSK ÜSTLENMEK

4.BÖLÜM

TOKAT-ARTOVA
CİHAN DENİZ-HÜSNÜ ABLAY
ARTOVA'DA DAYAK!
İKİ RESİM VE ANLATTIKLARI

5. BÖLÜM

ASKERLERİN KALEMİNDEN
HASTANELERDEN YENİ RAPORLAR

6. BÖLÜM

ÜLKELERDE ASKERLİK UYGULAMALARI
VİCDANİ RET
“ZORUNLU ASKERLİK KÖLELEŞTİRMEDİR”

7. BÖLÜM

BASINDAN SEÇTİKLERİM
FİRAR
OTUZ TRİLYONLUK FİLM!
KENDİ KALEMLERİNDEN DEVAM...

BİTİRİRKEN

BAŞLARKEN:

*"Seni
diğerlerinden farksız
yapmaya bütün gücüyle
gece gündüz çalışan bir
dünyada kendin olarak
kalabilmek, dünyanın en
zor savaşını vermek
demektir. Bu savaş bir
başladı mı, artık hiç
bitmez."*

E. e. Cummings

"Denizi kıyıdan seyretmek bana göre değil!"

Böyle yazmıştı Muğlalı Balıkçı Sadık Usta 1993 yılında hapishaneye gönderdiği mektubunda. İçimden yüzlerce kez tekrarladığım bu sözde saklıydı sanki bütün hayat hikâyemiz. Yaşamın kıyısına itilmişlerin, önemsenmeyenlerin var olma mücadelesi...

Deniz...

"Yağmur" gibi, "düş" gibi "mavi" gibi büyülü bir sözcük... Sözcükleri büyülü kılan, ona yüklediğimiz anlam ve çağrışımlardır. Aynı sözcük bazen hem ölümü hem yaşamı çağrıştırır ; "Toprak" gibi!

Yüreğimizdir sözcükleri ölümcül ya da yaşamsal hale getiren. Yıkılıp taş kesilmemişse her insanın yüreği, içinde vicdanının büyüdüğü bir mabeddir. Sözcükler bu mabedin kapısından girip çıkar. Orada eğitilir terbiye edilir. Yüreğinizdir sözcüklerinizin öğretmeni. Bazen de sözcükler yüreğe yol gösterir, yardımcı olur; zor anlarında imdadına yetişir.

Denizi kıyıdan seyretmek bana göre değil sözünü en çok, yaşamın kıyısına itilmek istendiğinizde haykırırsınız. Sizde direnç ve heyecan yaratır. Elbette bu bir metafordur. Çünkü gerçekten denizi kıyıdan seyretmenin de doyumsuz bir tadı vardır. Hele ki geceleyin, hele ki laciverdin efkârıyla... Sabahlara dek kıyısında oturup denizin kendine çeken sesini dinlemek!

Bir zamanlar şöyle düşünürdüm: Yaşamın kıyısı yoktur denizin kıyısı gibi; ya varsındır ya da yok! Oysa İNZİVA da, bir var olma biçimidir. Tıpkı "yaşamın dondurulmak istendiği yer " olan hapishanede ya da herhangi zorlu bir yerde direnmenin bir var olma, hem de çok güçlü bir var olma biçimi olması gibi...

19 ay! Dört ayı hapisanede gerisi kışlada geçen zoraki bir inziva! Bir anlamda da seni ateşle korkutmaya çalışanlara karşı, üstüne yürüme ve ateşle imtihana girmeydi...

Bundan önce de 12 yıl hapisanede kaldım ama bu 19 aylık süreç çok daha zorlu ve farklı oldu...

Birçok kişi askerlik anılarını kitaplaştırdı. İtiraf etmeliyim ki hiç birini okumuş değilim. Ben de yazsam okuyanı olmazdı herhalde, ben okumadım başkası niye okusun ki. Üstelik askerliğe dair tek bir tane “kahramanlık” hikâyem de yok. Neyi anlatacağım ki? Dolayısıyla bu bir anı kitabı olmayacak...

Bir çay ısmarlayanına bile soruşturma açılmış, önyargıların hedefi haline gelmiş ve DTP gibi devrimci-demokratik muhalif kimliğiyle tanınan bir Partinin yönetiminde olan bir insan; kışla gibi bir yerde nasıl karşılanmış, neler yapmış, neleri gözlemlemiş? Sadece bazı anekdotlara yer vereceğim. Hani sırf merak edeni varsa öğrensın diye değil, vicdani retçi kardeşlerimin mücadelesinde ve halklarımız arasındaki kardeşlik köprüsünde bir tuğla olsun diye anlatacağım. Bu da benim borcum.

Bu borç nedir, kimedir?

Borçluluk ülke ve halka karşı sorumluluk ile ilgilidir ve benim için mezara dek bitmeyecektir! Bu bir onur borcudur...

Bu kitabın yazılması da bu borçluluktandır...

Belçika’da bulunduğum sırada hakkımda tutuklama kararının çıkarıldığını öğrenmişim. Dönemeyebilirdim ki bunun için teklifler ve imkânlar da vardı. Hem de neyle karşılaşacağımı bile bile gelmeme birçok arkadaşım kızmış, üzölmüşü. Oysa ben aksini yani gelmemeyi hiç düşünmemişim.

Mücadele ettiğim militarizmin merkezinde asker insanların arasındaydım! Çılgıncaydı...

“Diğer yandaki” halkın çocukları ve onların benim için yazdıkları: ölme ve öldürmeye dair söylemlerine rağmen...

Müzikler, sanatçılar, askerler, rütbeliler derken siyasetin sıcak konularına geleceğiz.

Mesela “asker kaçakları” ne olacak?

Sayıları 300 binin üzerindeymiş. Kimileri onlara gizli vicdani retçi diyor.

Vicdani Retçiler kimlerdir?

Onlar vatan haini mi? İddia edildiği gibi emperyalizmin kuklası mı? Yoksa insanlığın yüz akı mı? Nedir Vicdani Ret?

Dünyanın diğer yerlerindeki askerlik uygulamaları nasıldır? İyi niyetli bazı öneriler geliştiremez miyiz?

Ve ülkenin en çok can yakan bir numaralı sorunu!

Ne oldu, nereye vardık, nereye gidiyoruz? Korkularımıza dokunabilecek miyiz?

İyi ki mizah var...

Mizah sayesinde uçlardan değil, kesişme noktasından bakmak daha kolay oluyor.

Toplumumuzda her şeyi en uçta yaşamak, bazen de en uçta yaşadığını sanmak gibi bir özellik var. Abartı sanatında “dünyanın en becerikli toplumuyuz!

“ Dünyanın en görkemli...”

“ Dünyanın en geri...”

“ Dünyanın en şerefli...”

“ Dünyanın en acılı...”

“ Dünyanın en büyük...”

Dünyayı o kadar iyi biliriz ki üstümüze yoktur yani. Duygu dünyamız da böylece dünyayı ve hatta evreni aşıyor! Aslında böbürlenirken kendimizi zorla hapsedtiğimiz küçük bir dünya yaratmış oluyoruz. Bu küçük dünyayı da kendi etrafımızda döndürmeyi marifet sayıyoruz...

Sanki hiç değişmezmiş gibi dostumuza sonuna kadar dost; düşmanımıza sonuna kadar düşman!

Bir gülüşle aldatılan, yarım kaş çatmasıyla yıkılan!

Sevdiğiyle el ele tutuştu diye kızını kesen; başkasının kızına yiyecekmiş gibi bakan!

Hele o kara sevdalar!

Affetmeyi bilmeyen kof gururumuz!

Dertlerimizi, acılarımızı, paylaşarak azaltmak yerine yarıştıırız.

Her birimizin hayatı bir romandır zaten!

Keşfedilmeyi bekliyoruz, mesela filmimiz yapılmalı, kendimizi acıların çocuğu saymışız ya!

Çok acı çekmezsen ekmek yok! Acı dışında konuşamazsın; sevilmezsin bile;

ÖL BELKİ SEVİLİRSİN! Sorumlu insan acılar kadar umutlara da bakar. Umudu yoksa acıları pazara sürer. Hem de başkalarının acılarını!

Rant kapılarında ölü seviciler...
Başka sermayesi kalmayınca ölülerin kemikleriyle birbirlerini dövenler.

Askerin cenazesine tüm devlet erkânı katılır ama o yaşarken yüzüne bile bakılmaz. Her türlü hakarete reva görülür. Rütbelilere baksan aileleri arasında bile hiyerarşi vardır. Dertleri anlatmakla bitmez. Hiyerarşi insanın ruhunu alır, geriye ruhu olmayan insandan ne kalırsa o kalır!

Askerler, siyasiler, bürokratlar, meslek uzmanları... Kimler arasında hiyerarşi yok ki? Mesela Kızıltepe Ömerilerinden bir doktor anlatmıştı: Ameliyattan çıkarken uzman doktor stajyer doktorun yüzüne elinden çıkardığı kanlı eldivenleri tokat atar gibi çarpıyor ama ötekisi sesini bile çıkaramıyor. Yoksa yandı gitti istikbali. Hiyerarşi böyle bir şey!

Toplumun paramparça ve birbirine karşıt hale getirilmesi için icat edilmiş 'sahte kutsallar!'

Saygı mı dediniz? Önce o öldürülmüştür...

Ne kirli kavgalar icat ettik, bu beyaz sayfalara yazılmaz.

Kanımca,
Evladını yitiren bir annenin acısını başta erkekler olmak üzere anne olmayanlar da yaşadığında dünya değişecektir.

Karşılıklı olarak, 'acınızı anlıyorum' demek bir başlangıç olabilir ama yetmez. Bu edebiyat değil hayatın en katı ve karmaşık gerçeğidir. Bunun için de ACILARI DİNDİRECEK ADİL ÇÖZÜMLER ÜRETİLMELİDİR!

Acıya boyun eğip teslim olmak da çare değil, teslimiyetin barışı olmaz çünkü adil değildir. Barış ancak adaletle sağlanabilir.

Tarihin tanıklığı var: 9.Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel 29.İsyan diye tarif ederken, düşünmezsen yoktur diyen bir Başbakan ile kaybedilen yıllara gelindi.

Hiçbir şey bu zamana kadar anaların gözyaşlarını dindiremedi...

Eşiniz, çocuğunuz, anneniz, arkadaşınız, sevdiğiniz ölüm döşeginde... Doktorları sevin ya da sevmeyin, başvurmadan kaçabilir misiniz?

Önyargılarınız mı var? Öfkeleriniz mi var? İstedığınız kadar uçlaştın, yaşam ve sevdikleriniz avucunuzun içinden kayıp giderken ne fayda!

... Gönül kiblesi bir yığın putla dolu, beyninde bekçi köpekleri olanlar!
Fanatikler!
Tuttuğu takım kazandığında göklere çıkaran, kazanmadığında küfreden (tuttuğu takım, parti, lider, arkadaş, sevgili...)
Hep aynı hoyratlık...

ANASOL-D Hükümeti döneminde, Maraş Cezaevine Bakanlıktan bir müfettiş gelmişti. Akademik düzeyde iyi derecede Kürtçe öğrendiğini, devletin bazı kadroları böyle hazırladığını anlatmıştı. Kürt meselesi çözüm yoluna girecek, sabır diyordu. Açıkçası rahmetli Ecevit'ten umutluydu. O zamana göre haksız da sayılmazdı. Bir de içinde yargı içeren önemli bir soru sormuştu: BÜTÜN UÇLAR NEDEN KÜRTLERDEN ÇIKIYOR?

Başka bir yol mu bırakılmış?

Kürdü, Türkü, Acemi, Arabı ile tüm DOĞU toplumu olarak uçları bolca çıkarmışız.

Son 10 yıl uçlaşmanın kısmen aşıldığı bir dönem gibi görünse de çürütme politikalarıyla soykırım kısıkağı sürdürüldü.

Kürt sorununda çözüm bir göründü bir kayboldu. Çok ocaklar söndü...

İşte burada mizahın bile kanı donuyor.
Akıl tutulması, körleşme, inatlaşma...
Nasıl aşılabacak? Her şey bizim elimizde değil mi?

ELİMİZ!

Nezaketen bir merhaba demek için uzattığımızda bile tutulmayan elimiz!

Sizin başınıza böyle bir olay geldi mi hiç?
Tokalaşmak için uzattığınız eliniz havada, boşlukta kalınca ne hissettiniz?

Cezaevi sorunları ve protesto eylemlerinin gırla gittiği bir dönemde, İnfaz Savcısı elimizi tutmamıştı. Cezaevi eylemleri de böylece tırmanmıştı. Araya Milletvekilleri girmese diğer bazı örneklerde olduğu gibi kanlı, ölümlerle sonuçlanabilecek bir sürece girilmişti. İnfaz Savcısının odasında Milletvekilleri ile birlikte bir görüşme yapmıştık ve makul bir çözüm bulunmuştu.

O Milletvekilleri bugün sürgünde olan Ali YİĞİT ve Zübeyir AYDAR 'dı. Onlar gibi diğer arkadaşları da her yerde uzlaşa, çözüm arayışındaydı ki, Mardin Milletvekili Mehmet Sincar katledildi, diğerleri ya hapse gönderildi ya sürgüne... Ardından bilinen o kanlı süreç gelişti.

Yıllar sonra yine elimiz havadaydı. Bu kez sözkonusu olan bir cezaevi değil tüm toplumun kaderiydi. Ciddi olunmalıydı.

Elinizin tutulmaması zordur, sizde öfke yaratır...
Uzattığı barış eli yıllardır havada kalan ama yine de çekmeyen ve diyalog kanalını bu ısrarıyla açanın sabrına, anlayışına hayran olmamak mümkün müdür? Bu gerçek bir tarihsel liderlik değil de nedir?

Parlamentoda bir dönem kapanırken, ertelemiş olduğum bu kitabı tamamlamak istedim. DTP kapatılmıştı. BDP ile devam edilmişti. Fakat DTP olayında aydınlatılmayan yönler vardı. Komplolar vardı. Bunların değerlendirilmesi gerekiyordu. Ayrıca ölme ve öldürmenin karşısında durmak, bir nebze olsun yaşamın yüceltilmesine katkı sunmak ve zorunlu askerliğin ne denli zorunlu olduğunu göstermek amacıyla bu çalışmayı hazırladım.

Zorunlu askerlik uygulamasıyla karşımıza çıkıp, ön kesen anlayış, medya yönlendirmeleriyle toplumda önyargı oluşturmuştur. Bu önyargıların bizzat önemsenmeyen askerlerce nasıl aşıldığını yine askerlerin kendi kaleminden okuyacaksınız...

Bu kitap aslında ÖNEMSENMEYENLERİN kitabıdır.

Devletin zirvesinde sık sık TERÖR ZİRVEİ yapılır. Bir çağrı yapmıştık, 2007 yılında: Çatışmalı süreci bitirebiliriz, buna gücümüz vardır. Gelin DEMOKRASİ ZİRVEİ yapalım!

Etkili olmadı. Belki de önemsenmedi. Önemsenmediği gibi çarpıtıldı. Önemsenmeyen şahsım değil halkın barış çıgıllıkları olmuştu...

Zaman yine demokrasi zirvesi yapma zamanıdır: Fakat bu kez tüm toplumsal kesimlerin katılımıyla yeni bir anayasa için!

Ben 15 ayımı askerlerin arasında geçirdim. Kalemi kendilerine vererek onların da halkın çocukları olduğunu ve ölmemeleri gerektiğini devlet şakşakçılarına göstermek istedim. Acaba öte yanda olanların, yani dağlara çıkmış, sürgünlere gitmiş olanların da, “ Halkın Çocukları “ olduğunu hatırlayıp şiddet yerine barış yolunu açabilecek miyiz? Öyle bir noktaya geldik ki, coğrafyamızda barışı, akan kanın durmasını savunmayanların insanlığından şüphe edilir! Fakat halen barış sesleri gökyüzünü yeterince kaplamış değil, halen savaş çıgırtkanlığı yapanların provokasyonlarından dolayı ‘yüreğimiz güvercin ürkekliğinde’ çarpıyor...

Öte yandan, kışlada ne işin vardı diyenlerden, askerin hayatından sana ne diyecek olanlara kadar yine birçok değerlendirme söz konusu olacaktır. Olsun ama saygıyı elden bırakmamak gerekir. Olan bana olsun, sorun değil. Söz konusu süreçte yaşananlar ile en çok hırpalanmak istenen demokrasi mücadelesi olmasına rağmen ben bunları kendi şahsımla sınırlı tutmaya çalıştım.

Bugün tüm bu saldırılara cevap vererek, aynı zamanda savunma hakkımı kullanmış olacağım. Belki de bu kitap bile önemsenmeyecek, önemsiz gösterilmek istenecektir. Varsın önemsenmesin. Bir kişi bile önemseyip herkese karşı önyargısız davranmayı öğrenir ve barışçıl duygularla dolup taşarsa, ben amacıma ulaşmış olacağım. Önemsenmeyenlerin büyümesi çığ gibi yuvarlanarak ya da küçük bir kıvılcımın ovaları tutuşturması gibi yayılarak gerçekleşir. Çünkü küçük ama kararlı ve artan bir tempodadır onların yürüyüşü. Dilden dile dolaşarak milyonlara mal olan bir şarkı gibidir onların hayatı...

İşte bu yüzden Michael Jackson'ın dinlediğim tek şarkısı olan, hem hapisanelerdeki mahkûmlarla hem de bolca ayrımcılığa maruz kalmış Latinler ve Siyahîlerle kliplerini yaptığı şarkının adından “ **They don't really care about us**” (Bizi gerçekten önemsemiyorlar) esinlenerek kitabın adını ‘ÖNEMSENMEYENLER’ yapmak istedim fakat siyasi sorumluluğumu karşılamıyordu. Yine de belirtmek durumundayım ki, ötekileri tarih boyunca önemsememişlerdir, daha doğrusu önemsemez görünmüşlerdir ama aslında ciddiye almış ve tüm güçleriyle karşılarında durmuşlardır. Unutulmamalı ki **Tarihin yazılmasında ‘önemsenmeyenlerin’ hep önemsenen bir rolü olmuştur! Affedilmeseler bile...**

1. BÖLÜM

SİVİL MAHKEMEDEN ASKERİ MAHKEMEYE GEÇİŞ

Altı ay öncesindeydi; ilk soruşturma olayını Milliyet gazetesinden okumuştum. Güya aranıyormuşum oysa Ankara'nın göbeğinde Genel Merkez gibi apaçık olan bir adresteydim ve bana hiç bir tebligatta bulunulmamıştı. Avukatım Faruk Duran ile birlikte Ankara Yenimahalle İlçe Jandarma Komutanlığına gittik. Burada maalesef nezarethaneye alınıp üç gün tutuldum. Ankara'dayım, adresim, yerim belli, üstelik kendim kalkıp ifadeye gitmişim ama sırf savcı hazır değil diye üç gün bir hücrede tutuluyorum!

Sonra da soruşturmayı yürüten Cumhuriyet Savcısı Şadan SAKINAN 'a ifademi verip serbest bırakıldım. Hakkımda açılan dava tutuksuz olarak yargılanmam biçiminde sürüyorken, 8 KASIM 2007 tarihinde yapılan Kongrede DEMOKRATİK TOPLUM PARTİSİ Eşbaşkanlığına seçildim. Ne olduysa ondan sonra oldu...

Kongreden on gün sonra hem Avrupa Büromuzu ziyaret ve hem de kimi toplantılara katılmak için yurtdışına çıktım. Bir kaç gün sonra da yine gazetelerden hakkımda Askeri Mahkemece yakalama emri çıkarıldığını öğrendim. Ankara 6.Ağır Ceza

Mahkemesi önce davayı kabul etmiş ama 'gizli bir müdahale' yemiş olmalı ki, dava hakkında görevsizlik kararı verip dosyayı Hava Kuvvetleri Komutanlığı Askeri Mahkemesine göndermişti. Avukatlarım aracılığıyla emniyete başvuru yaptım. Hakkımda hiçbir yakalama emrinin bulunmadığı yönünde yazılı resmi yanıt aldım. İçişleri Bakanına da bizzat sorulmuş ve yakalanma emri olmadığı teyit edilmişti. Bunun üzerine, yurda hemen dönmeyip programımı sürdürdüm. Bu arada basınımız kaçtığım yönünde bolca spekülatif haber yaptı.

17 Aralık 2007 günü Batman Milletvekili Bengi YILDIZ ve eski Şırnak Milletvekili-şimdiki Siirt Belediye Başkanı- Selim SADAK ile birlikte Almanya'dan havalanıp, Ankara'ya indik. Uçak Aprona yanaştığında bir minibüsün beklediğini camdan gördüm. Selim Sadak sıkıntılı bir yüz ifadesiyle, bekleyen var mı diye sordu. Evet dedim ve kapıya yöneldim.

Dışarıda Milletvekili ve Parti Yöneticisi arkadaşlarımızın ve Basın Mensuplarının beklediğini biliyorduk. Uçaktan inecek, bekleyenlerimizle buluşacak ve ertesi sabah, yeniden ifademin istenip istenmediğini öğrenmek üzere savcılığa gidecektim. Bu konuda İç işleri Bakanı Beşir Atalay da söz vermiş; hava alanında gözaltı olayı yaşanmayacak demişti. Ama dediği gibi olmadı ve Ankara polisince karşılandım. Güya uçak havadayken Genelkurmay Başkanlığı müdahale etmiş. Bakan sözünde durmamayı böyle izah edecekti...

Karşılaştığım bu manzara karşısında, 1977 'de asker kaçağı olduğu için bir maçta yakalanan FENERBAHÇELİ CEMİL 'in hikâyesini burada aktarmalıyım. E.Vali, Müsteşar Ziya ÇOKER 'in anılarını anlattığı Seçilmişler, Atanmışlar, İnsanlar kitabından:

FENERBAHÇELİ CEMİL'İN TRABZON'DA TUTUKLANMASI

Futbol maçları Trabzon'da her zaman büyük coşku yaratmıştır. Ayrıca benim Trabzon'da bulunduğum dönemin bir başka özelliği de bulunuyordu. O üç dört yılı hemen tüm şampiyonlukları Trabzonspor kazanmış, bu durum Trabzon'da futbol coşkusunu büsbütün arttırmıştır. O hafta Trabzon'da, Fenerbahçe ve Trabzonspor arasında

şampiyonluğu etkileyecek önemli bir maç vardı. Trabzonspor şampiyon olmak için Fenerbahçe'yi yenmek zorunda idi.

Maçtan iki gün önce Cemil'in bağlı olduğu askerlik şubesinden bir telgraf geldi. Bu telgrafta Fenerbahçeli Cemil'in asker kaçağı olarak aranmakta olduğu, bu hafta Fenerbahçelilerle birlikte Trabzon'a geleceğinin haber alındığı, hemen yakalanarak Garnizon Komutanlığına verilmesi bildiriliyordu. Cemil'in asker kaçağı olduğu, askerlik şubesince arandığı bir süredir gazetelerde yer almaktaydı. Ancak, her hafta maça çıkan Cemil nedense bir türlü bulunamıyordu.

Tugay Komutanı Hasan Aksu Paşa ile durumu görüştük. Değişik illerde ve daha çokta İstanbul'da her hafta herkesin gözü önünde alana çıkan, yeri yurdu belli olan Cemil'in şimdiye kadar yakalanmaması akıl alacak bir konu değildir.

Şimdi bu yakalama işinin tam Trabzon maçı öncesinde Trabzon valiliğine düşmesi bir takım çirkin dedikoduların yayılmasına yol açacaktır. Bu telgraf alındıktan sonra, kuşkusuz Cemil'in yakalanmaması diye bir konu olamazdı. Cemil kesin olarak yakalanacaktı ama sorun bunun maçtan önce mi sonra mı olmasında idi. Maçtan önce Cemil'in tutuklanması şampiyonluğa giden bir takımın, Trabzonspor'un ağır bir yara almasına neden olacaktı. Zira bütün İstanbul basını, bu işin Trabzon'da yapılmasını, Trabzonspor'un yengisini sağlamak için düzenlenmiş bir oyun olarak sergileyeceklerdi. Doğal olarak bu oyun içinde biz yöneticiler de ağır bir suçlama altında tutulacaktık. Bunları tartıştıktan sonra, Hasan Aksu Paşa ile de tam bir uyum içinde, Cemil'in maçtan sonra tutuklanmasını ve garnizona verilmesini kararlaştırdık.

Bu arada Cemil'in asker kaçağı olduğu ve yakalanması için valiliğe yazı geldiği haberi şehirde de yayılmıştı. Trabzonspor yöneticilerinin bir bölümü de içinde olduğu bir çok Trabzonlu sporsever, Cemil'i maçtan önce yakalanması için bize baskı yapmaya başladı. Gerçekte isteklerinin dayanağı da vardı. Bize askerlik şubesinden yasalara uygun bir istek gelmişti. Bunun uygulamaya konulmaması için bir neden yoktu. Cemil'in yakalanmaması ise hem yasalara aykırı idi, hem de Fenerbahçe'yi desteklemek dışında bir anlamı olamazdı. Gerçekte beni yakından tanıyan sporseverler Fenerbahçe'yi tutmadığımı, Trabzonspor için de çok çalıştığımı biliyorlardı. Ama bunu halka anlatmanın olanağı yoktu.

Bütün bu serzenişlere ve üstü örtülü göz korkutmalara şu yanıtı verdim:

- *Cemil'in asker kaçaklığı Trabzon'da sona erecektir. Ancak maçı oynadıktan sonra yakalanacaktır. Siz günlük bir yengi peşindesiniz ama ben böyle yapmakla*

Trabzon'un ve Trabzonspor'un lekelenmesini önlemek istiyorum.

Gerçekte ben de Hasan Aksu Paşa'da koyu bir Trabzonspor yandaşı idik (Trabzonsporluğum bugün de sürmektedir.) ve her ikimizde İstanbul takımları arasında, o sıralarda çok güçsüz durumda olan Beşiktaş'ı tutuyorduk. Ayrıca Trabzonspor'un şampiyonluğunda ve bunun sürdürülmesinde değişik yönlerdeki çabalarımızın rolü vardı ve Trabzonlular bunu biliyorlardı. Ancak Cemil gibi, yurt çapında sevilen bir futbolcunun maça çıkmasını önleyecek bir önlemin ne derece yasal olursa olsun, kesin olarak yanlış yorumlanacağını ve bunun hem yönetimi hem de Trabzonspor'u zor durumda bırakacağına inanıyorduk.

Maç, bu tartışmalı ortamda başladı. Cemil'li Fenerbahçe iyi bir oyun sergiliyor Trabzonspor'la başa baş bir güç dengesi içinde görünüyordu. Hele Cemil alandakilerin en iyisiydi. Cemil yıldız futbolculuğuna yakışır bir de gol atınca Fenerbahçe birinci yarıyı 1-0 önde bitirdi.

Oyun arasında Trabzonlu yöneticiler yine beni sıkıştırmaya başladılar. Cemil'i hiç değilse ilk yarıdan sonraki arada yakalamalıydım. Maçtan sonra kaçma olasılığı vardı. Yakalayamazsam sorumlu olabilirdim.

Gerçekte Trabzonsporlular Cemil'in güzel oyunu karşısında şaşırمامışlar, yenilmekten korkuyorlardı. Trabzonspor'un yenik duruma düşmesine ben de üzölmüştüm. Ancak duygusal nedenlerle doğruluğuna inandığım yoldan dönemezdim.

Yöneticiler şu yanıtı verdim:

—Cemil'in yakalanması sorumluluğuna bana aittir. Bunun için gerekli önlemler alınmıştır. Ancak Trabzonspor'un Fenerbahçe'yi yenmesi de yalnızca sizlerin ve alandaki futbolcuların sorumluluğundadır. Buna ben karışmam. Siz Cemil'li bir Fenerbahçe'yi yenemeyecekseniz zaten şampiyonluğuna yaraşır değilsiniz. Cemil'in şu anda alan dışı bırakılmasını istemenizi spor adamı olmanızla bağdaştıramıyorum.

İkinci yarı başladığında Trabzonspor gerçekten şampiyon olmaya yaraşır bir biçimde oyuna başladı ve iki gol atarak maçı üstün bitirdi. Trabzonspor'un Cemil'li Fenerbahçe'yi yenmesi hem izlediğim ilkelerin yengisi oldu, hem de, bilmem ama sanırım benim Trabzon valiliğim kurtulmuş oldu!

Cemil'in maç sonrası polislerce yakalanarak garnizona verilmesi Fenerbahçe topluluğunda büyük bir şok yarattı. O zamana kadar bizim içinde bulunduğumuz olaylardan hatta atlattığımız çekinceden hiç haberi olmayan Fenerbahçeliler, Cemil gibi, milli takımın gözbebeğı, herkesin sevdiği tanınmış bir futbolcunun adı suçlular gibi nasıl polisçe yakalanabildiğinin hesabını benden sormaya başladılar. Bu

kez de onlara açıklama yapmak zorunda kaldık. Hatta yalnız onlara değil. Hasan Aksu Paşa'da, ben de o gece birçok bakana, komutana ve öteki yetkililere durumu birçok kez açıklamaya çalıştık. Zira Fenerbahçeliler, Cemil tutuklanır tutuklanmaz, telgraf ve telefonlarla her yanı ayağa kaldırmışlardı. Kuşkusuz bütün bu girişimler Cemil'in askerliğini yapmasını önleyemedi.

Böylece hem Cemil'in askerliğini yapması sağlandı, hem Trabzonspor Fenerbahçe'yi yendi, hem de yönetim ve Trabzon olaydan en küçük bir leke almadan kurtuldu.

Zamanın Trabzon Valisi hem Spor Kulübünü hem de Valiliğini güzel bir incelikle kurtarmıştı. BEN ASKER KAÇAĞI DEĞİLDİM. Sadece ifademe başvurulacaktı... Buna rağmen bu kez kimin görevi söz konusuydu bilemiyorum. Fakat benim gözaltına alınış biçimim de kimseyi koltuğundan etmemişti.

Uçağın kapısından alınmışım. Bu da çok önemli değildi. Önemli olan şuydu, 6 ay önce açılmış bir soruşturma ve tutuksuz yargılandığım davadan dolayı gözaltına alınıyordum! Üstelik yurtdışından geliyordum, üstelik henüz yargılama yapılmadığı için asker kaçağı sayılmıyordum ve Mecliste grubu bulunan bir partinin Eşbaşkanıydım! Tüm bu nedenlerle tutuksuz yargılama yapılabilirdi ve bunun yasalarda da tanımı ve yeri vardır. Fakat Askeri Mahkeme her ne hikmetse aylar sonra olaya el atmış ve çok ilginç bir tarihte yakalama emrini çıkartmıştı:8 KASIM 2007;Yani, DTP Eşbaşkanlığına seçildiğim gün...

Ülkenin vicdanlı ve demokrat kesimlerince, hatta DTP'ye ve şahsıma tavırlı olanlarca bile bu şekilde alınışımın kabul edilir olmadığı ifade edilmiş, eleştirilmişti. Bununla birlikte 19 Aralık 2007 tarihli Yeni Şafak gazetesinde Abdülkadir SELVİ 'nin yazdığı gibi çarpıtma amaçlı yakışıksız ve insafsız yorumlar da çıkmıştı. Şöyle diyordu SELVİ:

‘ DEMİRTAŞIN VİP ŞOVU NASIL ÖNLENDİ ‘

‘4 kutu şeker almıştı. VIP salonunda kendini karşılamaya gelen parti yöneticilerine ve medya mensuplarına ikram edecekti. Çiçek verilerek karşılanacak, VIP salonunun kapısında TV'lerin canlı yayınları sırasında kafasına bastırılarak zorla polis aracının içine tıklılacaktı. Şov için her şey hazırlanmıştı. 2 Mart 1994'te Orhan Doğan ile Hatip Dicle'nin Meclis'in kapısından alınması örgüte çok büyük bir propaganda fırsatı vermişti.

...Ankara Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele biriminin dikkatli çalışması sonucunda bu kez tuzağa düşülmedi. Demirtaş'ın polis zoruyla itilip kakılarak polis aracına bindirilmesi, arkasından milletvekillerinin koşturması, polisle gazeteciler arasında arbede yaşanması, bir kargaşa ortamında tüm dünyaya, "Canlı yayında tutuklanan DTP Genel Başkanı" profili çizilmesi amaçlanıyordu. Bu hesaplar Demirtaş'ı taşıyan

uçağın tekerleri Esenboğa Havaalanı'nın pistine değdiği andan itibaren sona erdi. Uçak durur durmaz, açılan kapıdan ilk olarak Ankara polisi girdi...'

BASINDA TUTUKLANMAM VE ASKERİ MAHKEME

22 ARALIK 2008 tarihli DEMOKRASİ gazetesi tutuklanma haberini şu yorumla vermişti:

Demirtaş Hesaplarını Bozdu

"...Bir yandan kapatma davasıyla kısıpaca alınan DTP'de diğcr taraftan da 'şahinler', 'güvercinler' tartışması başlatılmaya çalışıldı. Demirtaş'ın Eşbaşkan olmasını medya 'Şahinler başa geçti' şeklinde yorumladı ve kendilerince 'ılımlı' gördükleri

isimleri konuşturarak, bunu 'DTP'de derin çatlak' diye yansıttı, ancak bunların hiç birisi tutmadı.

Eşbaşkan Demirtaş'ın çeşitli temaslarda bulunmak üzere Avrupa'ya gidişyle birlikte DTP içine dönük mesaj trafiğinde artış gözlemlendi. Bu arada, Demirtaş yurt dışına çıkar çıkmaz hakkında arama kararı çıkartıldı ve medya bu kez, 'Demirtaş yurt dışına kaçtı' haberleriyle DTP'ye yönelik saldırı kampanyasını farklı bir noktaya taşıdı. **Devlet, hükümet ve medya, hesapları Demirtaş'ın dönmeyeceği üzerine yapmıştı.** Ancak Demirtaş'ın bir aylık yurt dışı temaslarının ardından Türkiye'ye dönmesi bu hesapları bozdu. Bunun üzerine Demirtaş havaalanında apar topar gözaltına alınarak tutuklandı. Hakkında 'sahte çürük raporu aldığı' suçlaması bulunan Demirtaş'ın askeri hastanede yeniden muayene edilmesi yönündeki talebi de dikkate alınmadı. Böylece AB üyeliği sürecindeki Türkiye, bir siyasi partinin genel başkanını tutuklayıp cezaevine koyarak, bir ilke daha imza attı.”

Basının yakından takip ettiği duruşmalar başladığında ilk tepkiler farklı olsa da daha sonraları mahkemenin 'adil' olduğu yönünde yorumlar yapıldı. Mahkeme Başkanı Albay Ahmet Erdem ve askeri Başsavcı Hava Hakim Albay Zeki Üçok tarafından dikkatli, titiz bir yargılama sürecinin geliştirildiğini işleyen basın bir açıdan haksız sayılmazdı. Sanık sayısının çokluğu, toplu bir yargılama yapılması savunma açısından adil olmayabilirdi fakat isteyen her sanık ve avukatı istediği kadar konuşabiliyor, bilgi, belge üzerinde durabiliyordu. Biçimsel olarak durum buydu. Fakat önemli olan askeri bir mahkemede yargılanıyor olmamdı.

Sivil bir şahıs olarak askeri mahkemede yargılanmayı reddettiğim için kendi adıma duruşmalarda bir gözlemci olmuştum. Daha önceleri onlarca 'sivil' mahkemeyi görmüş biri olarak kıyaslama yapıyordum. Kimi sanıkların mahkeme başkanına 'KOMUTANIM' diye hitap etmesi, üstelik bunlardan bir numaralı asker sanığın sürekli aleyhimde konuşması ve yine aynı sanığın ifadesini ve tüm sorulara yanıtını, iddianameyi okuyarak vermesi dışında mahkemeyi negatif görmemiştim. Bunların da demokrasilerde yeri olamazdı ama DGM'ler daha geriye.

Savcı A.Zeki ÜÇÖK : **"Kamu adına, sanıkların arasında bulunmasından üzüntü duyduğumuz tek kişi Nurettin Demirtaş'tır. Kendisi, TBMM'de grubu bulunan bir partinin Genel Başkanı olarak toplum ve kanaat önderidir. Genç bir parti başkanı olarak, gençlerin örnek alabileceği yegâne kişidir. Kendisi her zaman uzlaşmadan bahsediyor. Askerlik hizmeti gibi bir konuda toplumda mutabık olunmasına karşın, kendisinin burada bulunmasından savcılık olarak üzüntü duyuyoruz."** dedikten sonra benim için **'en centilmen sanık'** nitelemesini kullanması ve benim de nezaketine teşekkür ettiğim haberleri basında yer etmişti. İşin esası şuydu: Gayet

doğal olan nezaket çerçevesindeki konuşmalar kimilerince askeri mahkemeyi meşrulaştırma aracı olarak kullanılıyordu!

Basında öne çok çıkarılmayan isimler ise davada yargılanan Kurmay Albay, tutuklu olan Albay ve diğer rütbelerdeki sanıklardı. Sadece bunlardan birinin benim adıma aracılar vasıtasıyla 33 Bin Dolar aldığını söylemesini basın işlemişti ki bu iddia kesinlikle yalandı.

Bunlarla birlikte, duruşma başladığında basının ilk gözlemleri biçimsel yönden olmuştı. Mahkeme spor salonunda yapılmıştı ve Hava Kuvvetleri Komutanı bizzat organizasyon üzerinde durmuştu.

MİLLİYET 22 Nisan 2008: **MAHKEMEDE YILLAR SONRA 1980 YÖNTEMİ**

Askeri Yargı 12 Eylül döneminde baktığı davalarda sıkça başvurduğu spor salonunu mahkeme salonuna dönüştürme yöntemini uyguladı.

HÜRRİYET 22 NİSAN 2008: **HAVA HARP OKULU MARŞIYLA ASKERLİK DAVASI**

Nurettin DEMİRTAŞ'ın kimlik tespiti için ayağa kalktığı sırada, salon dışındaki hoparlörlerden Hava Harp Okulu Marşı'nın çalınması dikkat çekti.

TARAF 22 NİSAN 2008: **ÇÜRÜK DAVASINDA OHAL**

Demirtaş ile 96 kişinin yargılandığı dava, basketbol salonunda yapıldı. Olağanüstü önlemlerin alındığı salonda potalar bayraklarla örtüldü, askerler marş söyledi.

RADİKAL 22 NİSAN 2008: **ÇÜRÜK DAVASI SİYASİ DAVAYA DÖNÜŞTÜ**

Hava Kuvvetleri Lojistik Komutanlığı'nın spor salonunda yapılan duruşmaya Avrupa Parlamentosu üyesi Feleknaş UCA ile İngiltere Lordlar Kamarası Üyesi Raymond HİLTON katıldı.

Davayla doğrudan ilgisi olmasa da benim duruşmalarında mahkeme heyeti içinde yer alan Savcılar adının geçtiği ilginç haberler de ileriki bir tarihte çıkmıştı. Bu Savcılar **Mehmet ÇELİK** ve **Ahmet Zeki ÜÇÖK** idi. Ki haklarında yazılanlar sadece iddiaydı. Birçok büyük davaya bakmış olan bu savcılar adlarının böylesi iddialarda geçmesi dikkat çekiciydi. TARAF Gazetesi 12-03-2009 tarihli haberinde iddiayı **Dünyanın en zengin askerî savcısı** başlığıyla işlemişti. Haberin özeti şöyleydi:

'Hava Kuvvetleri Komutanlığı bünyesinde hakim Albay Ahmet Zeki Üçok'la birlikte Karargâh Evleri soruşturmasını yürüten askeri savcı Yüzbaşı Hakim Mehmet Çelik'in kısa sürede edindiği servet göz kamaştırıyor. Ancak Çelik'in bu serveti nasıl edindiği de merak ediliyor.

Karargâh soruşturmasına bakan askeri savcı Mehmet Çelik

neredeyse dünyanın en zengin savcısı. Üç yıl gibi kısa bir sürede servetine servet katan Çelik, gayrimenkule yaptığı yatırımlar dikkat çekiyor. Taraf'ın tespitlerine göre 2005 yılında toplam mal varlığı 123 bin TL ve bir kilo ziynet eşyasından oluşan Çelik'in, 2008'deki mal varlığı yaklaşık bir milyon TL'ye ulaşıyor...

Öte yandan Karargah Evleri soruşturmasını yürüten Askeri Savcı Hava Hakim Albay Ahmet Zeki Üçok ve Askeri Savcı Hava Hakim Yüzbaşı Mehmet Çelik evrakta sahtecilik iddiasıyla da suçlanıyor.

İddialara göre Mehmet Çelik, Konya'nın Yunak İlçesi'nde katıldığı bir düğünde silahını çekerek çevredekileri tehdit etti. Bunun üzerine düğüne katılanlar, Çelik hakkında suç duyurusunda bulundu. Dosyayı inceleyen Konya Yunak Cumhuriyet Savcılığı, Hava Kuvvetleri Komutanlığı Askeri Savcılığı'na 13 Kasım 2008 tarihinde bir yazı yazarak Mehmet Çelik'in fotoğrafını istedi. Hava Hakim Albay Askeri Savcı Ahmet Zeki Üçok, 16 Aralık 2008'de Yunak Cumhuriyet Başsavcılığı'na cevap yazısı gönderdi. Ancak cevap yazısında ilginç bir fotoğraf hilesi yapıldı. Üçok, Mehmet Çelik diye aynı birimde çalışan ve olaylardan haberi olmayan üstteğmen Özgür Tüfekçi'nin fotoğrafını belgeye yapıştırıp Konya'ya gönderdi. Çelik hakkında şikayette bulunan kişiler de silahla tehdit eden kişinin fotoğraftaki kişi olmadığını beyan edince soruşturma kapatıldı.'

Çok geçmeden beni yargılayan savcılar da 'benzer suçlamalarla' tutuklandılar. Emirle hareket edip dava sürecimi yönetmiş olsalar da ilahi adalet tecelli ediyordu sanki!

Bu arada dava nedeniyle birçok tanınmış şahsiyetin askerlik yapıp yapmadığı veya ÇÜRÜK RAPORU gündeme gelmişti. Gazeteci **Ahmet HAKAN**, Fenerbahçe klüp başkanı **Aziz YILDIRIM**, YARSAV Başkanı **Ömer Faruk EMİNAĞAOĞLU**, **Başbakan** Erdoğan'ın oğlu **Burak ERDOĞAN** bunlardan bazılarıydı. Daha da önemlisi **Vakit** gazetesinin iddiasıydı: Paşaların akrabalarının-isimlerini ve yakınlık derecelerini de belirterek- aldıkları çürük raporlarından sözediyordu; uzunca bir liste yayınlamışlardı...

Duruşmalar arasında konuştuğum tutuklulardan biri olan, Etimesgutta görevli Sağlık memuru, bana rapor verildiği yıl içinde, sadece Etimesgut'tan **BEŞ BİN KİŞİYE ÇÜRÜK RAPORU** verildiğini anlatmıştı... Kabak benim ve benimle birlikte tutuklu yargılanan 73 kişinin başına patlamıştı...

ACABA?

Ortada DTP gibi bir parti vardı, benim değil Partinin başına neler getirilecekti? Önemli olan buydu.

2. BÖLÜM

ONUNCU CEZAEVİM: SİNCAN L TİPİ CEZAEVİ

BEN HİÇ ADAM ÖLDÜRMEDİM AMADO,
ANAM DA ÖLDÜRMEDİ,
BABAM DA.
BİZ,
HİÇ ADAM ÖLDÜRMEDİK AMADO
AMA ONLAR,
BİZİ HER GÜN
AMA HER GÜN ÖLDÜRDÜLER
BUNDANDIR
SESİMİZİN YANIKLIĞI,
BUNDANDIR TÜRKÜLERİMİZİN AĞITSILIĞI...

H.Hüseyin KORKMAZGİL 'in şiiriyle destek selamlarını iletmişlerdi Adıyaman Cezaevindeki Gülazer AKIN ve koğu arkadaşları Behiye, Hayriye, Selver, Gülten...

Ve tüm cezaevlerinden gelen mektuplar... Eski cezaevi arkadaşlarını kimse unutmamıştı; benim onları unutmadığım gibi. Yine Diyarbakır ve Bingöl başta olmak üzere dışarıdan gelen destek mektupları moral olmuştu. Hatay Arap Alevi demokratlarından Elya Filiz Soğuksu mektubunda bir 'ateşhırsızı' olduğum için yazdığını belirtmişti. Ateşin Zerdüş'ten Promete'ye ve oradan da yaşam kaynağımız olan dağlarımıza kadar kültürümüzde büyük yeri vardır. Ateş hiçbir zaman sönmeyecektir. Çünkü özgürlüğü anlatır. Ben de ateş ustalarının bir öğrencisi olarak mücadele ettiğim zamana karşı ateşin tanrıçası Şehit Viyan için yazdığım şu mısrayı tüm 'ateşhırsızları' için aktarıyorum:

**Öyle bakma
Hüzünlü...
Ateş işçisi
Fırtına çocuklarıyız
Zor zamanlarda en çok
Severiz seviliriz...**

Tek kişilik hücreye konuldum. Aynı davadan tutuklu olan arkadaşım Nizamettin ONAR ve Ramazan BATBAY ile aynı koğuşa geçmek istesem de güvenlik gerekçesiyle yalnız tutulmuştum... Takvim Aralığın 18'ini gösteriyordu. 2 gün önce büyük bir debdebeyle SINIR ÖTESİ HAVA OPERASYONLARI başlamıştı. Aklım oradaydı...

Eski alışkanlıkla gündüz kitap, gazete, mektup okuyor-yazıyordum; haber dinliyor, yine kitap okuyor ve 24-02 arası uyuyor sabah yedide kalkıyordum.

Buradan Parti Yönetimine birçok mektup yazdım. Özellikle ÇATI PARTİSİ konusunda çalışmaların sürdürülmesi üzerinde durdum. **Bir bölge partisi, hatta milliyetçi bir parti olmanın panzehiri olarak Türkiyeli tüm demokrat kesimlerle birlikte örgütlenmeyi önemsiyordum.** Türkiye'deki gerginlik ve çatışmalar başka türlü zor biterdi. Ayrıca Kürt kartı temelindeki İngiliz-ABD planlarına karşı daha etkili bir cephe örülemezdi!

2007 yılında Partide Eşbaşkanlık görevini aldığımda en önemli proje olarak Çatı Partisini hedeflemiştik ve bunu iki yıl içinde oluşturmanın sözünü vermiştik. Ay ay planlanan bir çalışmaydı. **Filiz Koçali, Levent Tüzel, Ufuk Uras** ve partileri adına görüşmelere katılanlar umutla yaklaşmış ve biz bu işe varız demişlerdi. Parti Kongresinde kararını çıkarmıştık. O dönem SDP yönetiminde olan **Veysi Sarısözen** ile de sözleşmiştik. Kendisi İstanbul'dan çıkacak, hatta ikimiz birlikte aynı evlerde kalacak ve bu çalışmayı birlikte yürütecektik. Önce zihniyet çalışması ardından bir koordinasyon oluşturulacaktı ki parti

temsilcilerinden daha fazla sivil toplum örgütlerinin temsilcileri bu koordinasyonda yer alacaktı: Aleviler, Ezidiler, Süryaniler, Ermeniler, Çerkezler, İslami örgütlenmeler, Sosyalistler, Feministler, Çevreci Hareketler, Mesleki örgütlenmeler, Sendikalar, Kooperatifler, Halk Meclisleri... Böylece taban çalışması yapılacak, il il gezilip yerellerden başlanarak örgütlenilecek ve neticede yerellerden gelecek delegeler de dâhil olarak demokrasi güçlerinin buluşma zemini yaratılacaktı. Demokrasi güçlerinin çatısı bir KONGRE olabilirdi. Çatı partisini de bu irade oluşturabilirdi. Kongre zemini nasıl bir parti, nasıl bir program ve örgütlenme sorularının yanıtlarına en iyi şekilde karşılık verebilirdi. Dolayısıyla direkt bir çatı partisini hedeflemek yerine öncelikle Çatı Hareketini oluşturmak gerekiyordu.

Dostlarımız cezaevinde ziyaretime geldiler ve hiçbir şeyin konuştuğumuz gibi yürümediğini anlattılar. Parti yönetimine bu konuda yine mektup yazdım. Fakat bu dava devam ederken içeriden çok da etkili olamayacağımın farkındaydım. O dönemde orta sınıfa dayalı milliyetçi ve iktidarcı eğilim parti içinde güçlüydü ve bire bir ikna edecek, mücadelesini yürütecek, partiyi Türkiyeleştirecek arkadaşlara ihtiyaç vardı. Milletvekilleri arasında bu zihniyeti sergileyebilecek olanlar vardı fakat henüz onlar da bu sahada yeniydiler. Kürt Partisi tartışmalarına DTK kuruluşundan sonra ihtiyaç kalmamıştı. Yapılması gerekenler açıktı. Fakat cezaevinde olduğum sürece parti yönetiminin düşünce ve önerilerimden yararlanma gibi bir yaklaşımı olmamıştı. Bu işlere inanmayanlarla çatı partisi kurulamazdı. Tarihi bir çalışmaya sorumsuzca yaklaşıyordu. Kendimizi güçlü örgütlememiştik demek ki. Bunu da fark edince içeriden Parti yönetimine bu tür mektuplar yazmak yerine kalan bir iki aylık zamanımın çoğunu duyarlılığı olan şahsiyetlere yazmakla geçirmiştım. Bu konuda Parti Yönetiminden umudumu kesmişim.

Öte yandan Parti Yönetimince sadece tutuklanmama karşı propagandif tarzda bir tutum ve sahiplenme söz konusuydu. Bu konuda bile ilk başlarda adeta eşbaşkan adı bir davadan yargılanıyormuş gibi utangaçlık, mahcubiyet gösteriliyordu. Bunca müdahalenin ardından bir dava bundan daha fazla nasıl siyasi olabilirdi ki? Ancak özellikle Avrupa'dan kendilerine yapılan eleştirilerle birlikte daha güçlü siyasal bir duruş sergilemişlerdi. Bunları aktarmaktaki amacım serzenişte bulunmak değil gerçeklerin bilinmesi ve dersler çıkarılmasıdır. Basın üzerinden yürütülen kampanya hepimizi etkiliyordu. Parti yönetimi bile basının kışkırtıcı tutumlarından bir hayli etkilenmişti...

Devam eden diğer mahkemelerim nedeniyle adliyeye gidiş gelişlerimizde diğer tutuklularla karşılaşıyorduk. Hepsinin sorduğu ortak soru AF ÇIKIP ÇIKMAYACAĞIYDI. Kimisi 'af' bizim elimizdeymiş gibi, daha ilginç sesleniyordu: "Başkan! Af çıkarın af!"

Hapishanelerin kapasitesi dolmuştu. Bir kaç yıl içeride kalanlar, cezalarını çekmiş sayıyorlardı. Haksız da değillerdi. Genel bir af düzenlemesi halen toplumsal bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmaktadır.

En acil sorunlardan biri de aylarca tutuklu kaldığı halde mahkemeye çıkamayanların ve mahkemesi yıllardır sürenlerin mağduriyetidir... Kendimden biliyorum ki en ağır mağduriyetlerden biridir ve adalet sisteminin insan haklarını ihlal eden en büyük açığıdır. Adalet ve yargıya karşı güvensizlik duyanları kim suçlayabilir ki? Bu sorunlar hızla giderilmek zorundadır.

2008 yılını Ankara'nın karlı havasını hücre penceresinden seyrederek karşılamıştım. Yılbaşı gecesi F16'ların dağlara yağdırdığı bombalar yüreğime düşüyordu.

Bir haftanın tüm gecelerini açık pencere önünde geçirdikten sonra, 7 OCAK gecesi kar yağarken yine açık pencere önünde şu satırları yazdım:

KAR

Gece. Karanlık kadar derin bir sessizlik. Ve kar yağıyor. Huzurlu bir ölümü andırıyor...

Pencereyi açıyorum. İçim ısınıyor. Anlıyorum, duvarlar kardan daha soğuk. Gözlerimi kapıyorum. Ben çocuğum titriyorum. Kar yağıyor üstüme. Çok kar yağıyor. Annem görünce ağlıyor, kefen sanıyor. Kar yağıyor. Uyuyorum.

Kar taneleri parıldıyor. Ay yok, kule ışığından... Uzaklara kadar görünüyor kar taneleri. Uzaklara da kar yağıyor. Bütün dünyaya kar mı yağıyor? Susuyorum.

En iyi susucular bizim oralardan çıkıyor. Güneş erken doğup erken batıyor. Sanki ilk kez bu gece susmuşum gibi kar yağıyor. Kar bu gece benim için yağıyor. Susmam için.

Uyan! Uyan diyor kar tanesinden hafif bir ses. Uyanmasam diyorum, bu kar benim için yağmıştı.

Gün doğmadan kadınlar doluşuyor karın üstüne. Onlarca, yüzlerce anne! Kar altındaki oğullarını, kızlarını arıyorlar. Kar yağmadan önce ölüm yağmıştı üstlerine.

Beni buluyor biri. Gözlerimdeki karları usulca alıyor. Annemin elleri değil. Onlarca el birden sarıyor. Bu bizim oğlumuz diyorlar. Tilililiiii!

Uyan Oğul! Yine tilili...

Yine kar yağıyor, tel örgülerin çelik ısıltısına. Karanlık sessiz.
Gecenin tek sesi kar sesi...

Kar yağarken böyle bir yazıyı niye yazmıştım ben de
bilemiyorum. Belki bombalanan dağları düşündüğüm için, belki
de tecritlikteki tek ses ve görüntü olduğu içindi... Seslere hasret
kalınan günlerdir tecritlikte geçen günler...

Yüreğimin daraldığı anlarda yüzümü pencere demirlerine
dayayıp derin derin soluklanıyordum... Ben sadece dört ay bu
hücrede kalacaktım. İkinci katta kalmama rağmen havasızdı.
İnsanı boğan tip tip hapishaneler icat edilmişti. Hücreleriyle
gündemden düşmeyen Türkiye Hapishaneleri; F Tipi, L Tipi, M
Tipi, Özel Tip ve ADA...

Yalnızlık duygusundan çok haksızlıkların öfkesi sarmak istiyordu
benliği fakat gülüp geçmek asıl tavrım oluyordu...

Sessizliği bazen de kitap kahramanlarının sesi bozuyordu. Her
seferinde sadece 3 kitap veriliyor. Her kitap veya dergi tek tek
inceleniyor ve 'sakıncalı' bulunmazsa veriliyordu. Evrene,
dünyaya, insana ve topluma dair derinlikli ve yeni kuramsal
çalışmalar yapan yazarlar var olsa da hepsini aşan kuramları ve
tarihi misyonundan dolayı Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın
kitaplarını tekrar okumak isterdim. Sayısını bilmediğim kadar
çok olan kitaplarını, bildiğim kadarıyla tümünü okumuştum.
Teorik-Felsefik gücünden dolayı tekrar okuduklarımda yeni
şeyler buluyordum. Fakat Sincan'da bunları temin
edememiştik. 'Yasal' olarak engelleniyordu. Geçmiş yıllarda
başka cezaevlerinde de engellenmiş olsa da gizliden temin
edebiliyorduk. İktidarlar özgür düşünen beyinlerden ve
özgürlükçü kitaplardan, hatta cümle ve kelimelerden bile korkar.
Bu nedenle hapishane'de olduğu gibi dışarıda da tam bir "korku"
sistemi yaratılmıştı. Sincan'da duruşmalardan arta kalan
zamanlarda dostların rasgele gönderdiği şu kitapları
okuyabildim:

- . Felsefede Doğruluk ve Hakikat – Prof. Dr. Harun Tepe
- . Coğul İspanya- Akın Özçer
- . Bütün Şiirleri- Orhan Veli
- . Gece Çılgın Ayak Sesleriyle Yırtıldı – C.Bukarski
- . Nazım Hikmet Portreler – Mehmet Fuat
- . Yüzyıllık Yalnızlık- G.Garcia Marquez
- . Ne diye ansınlar adımı- B.Brecht
- . Köy göçüren- Fakir Baykurt
- . Dörtlükler- Ömer Hayyam
- . Yarası sınır telinden çocuk- Hacı Nehsan
- . Şiirler- Mayakovski.
- . Alamut- Vladimir Bartol
- . Mavi Yunuslar Sarayı- B. Riebe
- . Şaman- H.Braem
- . Kayıp Romanlar- Vedat Türkali

- . Güven-I ve II – Vedat Türkali
- . Otuz Yaşındaki Kadın- Balzac
- . Egunie Grandet- Balzac
- . Kolera günlerinde aşk- G.Garcia Marquez
- . Genç Wertherin Acıları- Goethe
- . Operasyon Ergenekon- Şamil Tayyar
- . Kürt Şiiri Antolojisi- Selim Temo
- . Türkiye’de Kürtler- H.B.Derneği
- . Savunmak ve İlerletmek- Allan Mc Chesney
- . Sol Siyaset Sorunları- T. Ziya Ekinci
- . Kürt Siyasetine Eleştiri- T.Ziya Ekinci
- . Demokrasi ve İnsan Hakları- T.Ziya Ekinci
- . Millet, Milliyetçilik...-T.Ziya Ekinci
- . Siyasi Tarih- Oral Sander
- . Kayıp Şecere- Muharrem Erbey
- . Evrensel Haklar- Bildirgeler –Hak-işYayını
- . Yemin Gecesi- Faruk Bildirici
- . Amara- Zeynep Güler
- . Dijital Kale- Dan Brown
- . Kavim- Ahmet Ümit
- . Patasana- Ahmet Ümit

Bir güvencem var YALNIZLIĞIM
Bir de DÜŞLERİM sıcak

tuttuğum...

SAFRANBOLU :

- “ Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez!”
- “ Vatan haini, terörist!”
- “ Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez!”
- “ Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez!”

Yüzlerce asker, yemekhanenin önündeki meydanda toplanmış yumrukları havada slogan atıyor: “ Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez!” marş gibi değil, yürüyüş kararı gibi değil, düzenli değil, basbayağı sokakta slogan atar gibi...

Merdivenlerden ağır ağır meydana indim, önlerinden geçtim. Demek ki böyle karşılanacaktınız! İyi ki hoş geldin deyip tabur tabur tokalaşmaya gelmediler. Tam bana göre bir karşılama töreni! Bir yanda ben, bir yanda yüzlerce asker! Yanımdaki alt rütbeli suskun... 125.Jandarma Eğitim Alay Komutanlığı 2. Tabur İçtima Alanı tarihi boyunca böyle bir manzaraya tanık olmamış. Tahrik edilmiş bir Türkiye manzarası...

Çevredeki bina kapılarından üst rütbeliler fırladı, meydanda üstüme yürüyerek slogan atan eylemcileri bağıra çağıra uzaklaştırıp, beni bir odaya aldılar: “ **Hayırdır, esir kampına mı geldim?**”

7. bölükten ve benden sorumlu Üsteğmen Ö.M. bu olayın kendilerinden kaynaklanmadığını, bazı fanatiklerin işinin olduğunu anlattı. Dediği doğru olacak ki sonrasında tekrarlanmadı...

Kendimi ateşe atmıştım. Sonucu ne olursa olsun göğüsleyecektim! Ülkeden kaçmadım, hapishaneye girmekten kaçmadım, askerlik tehdidinden de kaçmamıştım. Fakat bir nevi kendi kendimi cezalandırmıştım; hatalarımın bedeli olarak... Ayrıca hislerim kötü bir şey olmayacağını söylüyordu. Bir gün sonra gizliden yanıma yaklaşan bir asker; dün yaşanan olaya tanık olduklarını, buradaki Kürt kökenli ve demokrat yapıdaki askerlerin toplanıp, slogan atanlara karşılık vereceklerini ve beni yalnız bırakmayacaklarını, hazırlıklarını yaptıklarını ifade etti. Bir linç tablosu oluşturulmuştu. Fakat durum tehlikeliydi, kesinlikle böyle bir şeye girişmemeleri için uyardım. Kendilerini korumalarını söyledim. Tavır alacaklarsa benim için değil kendileri için almaları gerektiğini hızla anlattım. Konu böylece kapandı.

İlk günün akşamına doğru, bir General geldi. Kalacağım odayı inceledi, gitti. Yatakhaneler 80 kişilikti. Benim için 4 kişilik bir oda düzenlendi. Rütbelilerin kaldığı bir oda boşaltılmıştı. Sivaslı Burhan Karakoç, Yozgatlı Burak Polat, Adanalı Kadir Derin benimle birlikte bu odaya verildi.

Gençler şaşkın bana bakıyorlar. İlk konuştuğum asker oluyor Burhan. Çok saygılı. Kendini tanıtıyor. Nurettin Bey diyor, Başkan diyor... “Burası askeriye, bu hitap sizi zorlar, abi deyin, kardeş deyin” diyorum. Daha sonra Tokat’tayken denetlemeye gelen bir rütbeli, askerlere kızmış; burada herkes yirmi yaşındadır, kimseye abi demeyeceksiniz diye uyarmış. Fakat gençler bu hitabı benimsemişlerdi. Sivas kökenli Barış Kaya hemen yanıt vermişti; o bizim büyüğümüzdür, abi diyeceğiz tabi ki...

İlk temas nezaket içinde geçince açıkçası bundan memnun kaldım ve henüz ilk gün ziyaretçilerim geldi. Aile fertleri, Parti Yöneticileri ve Milletvekilleri... Hem üzgün hem kızgındım. Yanıtını beklemek üzere tek bir şey söyledim,:

“İşte geldim, şimdi buradayım, hapishanede olmak benim için çok daha kolay olurdu; partinin belirleyeceği bir politika olursa onu uygulayım! Bu tutumum halen geçerliliğini koruyor.”

PARTİ KARARI:

Brüksel'deki büromuzda dış temsilcilerimizle ve ülkeden gelen birkaç yönetici arkadaşımızla birlikte bir değerlendirme yapmıştık: Tutuklanmak pahasına yurda döneceğim! Gitmemem gerektiğini belirten arkadaşlarımız olsa da sonuçta dönüşüm örgüt içi bir karardı. Kendi düşüncem ve kararım da aynı şekildeydi.

Her şeye rağmen askere alınırsam, siyasi tavır alabileceğimi söyleyen ise bendim. Bu konuda bir örgütsel karar yoktu... Alman kökenli arkadaşım Erdal Vicdani Reddin daha doğru olacağını savunmuştu ve Avrupa'daki destek boyutunu organize edebileceğini ifade etmişti. Bu işleri biliyordu ve duyarlıydı.

Türkiye'ye döndüm. Mahkemeler başladı... Cezaevinde geçen 4 ayın sonunda DTP yönetimi ile görüşüm.

Hastanelerde yüzeysel kontroller yapılmış, askerliğe elverişli raporu çıkarılmıştı. Kamuoyuna dönük hakkımda çok yoğun karalama kampanyası yürütülmüş ve sürekli olarak "Sahte çürük raporu" öne çıkarılmıştı. Partinin tutumunu yetersiz buluyordum. Sorun şahsıma ilgi gösterilmesi değildi (ki halkın böyle bir ilgisi fazlasıyla vardı) fakat Vicdani ret gibi önemli bir konuda partinin tutumu belirsizdi. Tek kararlı ses, Gençlik Örgütünden geliyordu.

Kişisel düzeyde kalacak bir tavır ters tepirdi; çünkü çürük raporlu, üstelik **sahte çürük raporlu bir vicdani retçi olamaz, olursa da vicdani ret hareketine zarar verirdi. Vicdani retçiler, gerçekten çürük raporu verilse bile bunu reddedip, vicdani reddi gerçekleştiren insanlardı.** Bunları 4 aylık cezaevi sürecinde tek tek incelemiştim. Dolayısıyla benim adım öne çıkarılarak değil, kurumsal-toplumsal bir çıkışla vicdani red sahiplenilebilirdi. Aksi halde sahte çürük raporu öne çıkarılarak, Vicdani Red tutumu kolaylıkla boşa çıkarılabilirdi. Böyle düşünmek belki bir gerekçeye sığınmak olabilir. Hatalı bir kararı, akla uygun hale getirmek isteyen, bir savunma mekanizması gibi gelebilir. Fakat AKP'nin azgınca saldırıda olduğu o günün koşullarında gerçekten böyle düşünmüştüm, yanlışları vardı tabi ki. Psikolojik olarak bir savunma refleksi içinde olduğum bir dönemdi. Ayrıca, kişisel bir kahramanlık peşinde değildim. Vicdani ret başlatılacaksa, parti içinde ve çevresinde bunun öncülüğünü yapabilecek onlarca isim vardı. Kurumsal tutumu önemsemiştim. Bireyler öncülük yapacaksa da sahte raporlu filan olmamalıydılar. Ama hiçbirinden çıt çıkmıyordu.

Parti içinde ve çevresinde, gerekli duyarlılığın gösterilmemesi sebebiyle, benim adım etrafında çeşitli hesapların döndüğünü bile düşünüyordum. Belki abartılı bir hassasiyet göstermiştim.

Böylece Eşbaşkan Emine AYNA'dan vicdani red politikasına dair parti kararı istedim. Gerekçeleriyle birlikte, mevcut durumda bu süreci kışlada zindan benzeri koşullarda da tamamlayabileceğimi, fakat Partinin zorunlu askerliğe karşı bir politikası olursa bunu esas alacağımı belirttim. Çürük raporu olayından dolayı kişisel değil örgütsel, kurumsal bir öncülüğün daha doğru olacağını ifade ederek Merkez Yürütme Kurulu toplantıya çağırılsın ve görüşlerimle birlikte konu ele alınsın istedim. Tutuklanmış olsam da Parti'deki resmiyetim devam ediyordu. Ahlaki, siyasi ve hukuki olarak böyle bir toplantı isteme hakkına sahiptim.

Safranbolu'ya götürülmeden bir gün önce yanıt geldi: "Siz şahsen nasıl bir tutum sergiliyorsanız biz de onu sahipleneceğiz. Askere gitseniz de gitmeseniz de arkanızda olacağız!"

Bu yanıtta kişiselliğe mahkûm etme tutumu sözkonusuydu. Ortada bir parti politikası yoktu. Böylece askere -gittim demek gerçeği yansıtmaz- GÖTÜRÜLDÜM. İstedğim MYK toplantısı ise YAPILMAMIŞTI! Bunu da ilerleyen günlerde öğrendim. İzin günlerinde ve 15 ayın bitimi ardından ilk gözlemlerim; kamuoyunun ve Parti çevremizin bütün bu olup bitenlerden haberdar edilmediği, sırf kişisel tutumlarım nedeniyle, böyle bir süreç gelişmiş gibi bir yansıtmanın söz konusu olduğuydu. **Her koşulda yanındayız dediği halde 15 ay boyunca bir kez olsun bir merhaba etmeyenlere ne demeliydim?** Tüm bunların politik karşılığı -niyetlerin ötesinde-unutulmaya terk etmektir. Bunu umursamazdım ama Kongre kararlarıyla resmileşmiş olan projelerimiz bile unutulmaya bırakılıyordu. Belki de iktidarcılık oyunu oynanıyordu. Fakat bu türden yaklaşımları boşa çıkarmak için bulunduğum koşullardan kaynaklı sabırlı olmak gerekiyordu. Mücadelem asla bitmeyecek, yarın daha güçlü sürecekti. Sabır! Kendimce bu sonuca varmıştım ve öyle de yaptım.

Partinin tümünü bundan sorumlu tutacak değildim elbette. Tartışma şansım da yoktu. Sonrasında, konumumdan dolayı kışlaya götürülüp de herhangi bir asker kişi uygulamasına tabi tutulmayacağımı, siyasi kimliğime dönük bir yönelimin kolay kolay olamayacağını-olursa askerliği derhal kesme kararıyla birlikte-tahminlerimi arkadaşlarımla paylaştım. Bu tahminlerimde de yanılmadım...

İşte Safranbolu'nun ilk günündeki ziyarette yine parti tutumunu sordum ama yanıtını hiçbir zaman alamadım. Daha doğrusu, senin arkandayız, yalnız değilsin demek dışında bir şey ifade edilmiyordu...

DEĞER YARGILARI:

Her ne kadar asker doğmak Türklüğe değil de genellikle göçebeliğe ait bir değer yüklenimiye de zamanla adeta Türklükle özdeşleşen“ Asker Millet” nitelemesinden de anlaşıldığı gibi Türk devlet geleneğinde askerlik bir hayli önemsenir hatta ona kutsallık atfedilir. **Fakat Kürtler arasında tam tersi bir durum söz konusudur; askere gitmemeyi yiğitlik sayarlar! Asker kaçaklarına övgüler dizen şiirleri, şarkıları vardır...**

Çanakkale’de ortak vatanın kurtuluşu için Türkler-Kürtler birlikte mücadele etmişlerdir. Bugün de emperyalist bir işgal saldırısı olsa Kürtler Türklerle birlikte yine omuz omuza mücadele etmekte tereddüt etmezler. Fakat eskiden olduğu gibi Kürtler zorunlu askerliğe sıcak bakmazlar.

1800'lerin başlarında ilk Kürt isyanlarının sebeplerine bakıldığında yine zorla askere alma olayıyla karşılaşılır. Batı karşısında gerileyen Osmanlı İmparatorluğu, otonom yaşantı süren Kürt Beyliklerinden ağır vergiler ve asker ister. Bu da bir dizi isyanın başlangıcı olur.

Kürtlerin tarih boyunca genellikle merkezi devletlerin yanında, elit tabakası hariç, devlet dışı toplum olma özelliklerini sergilemeleri, kendilerinde sosyolojik olarak devlet kurumlarına uzak bir karakter oluşturmuştur. Askerlik ile ilgili yargılarında bu sosyolojik yapının belirleyici bir rolü olmuştur. Son 30 yıldır bölgede yaşanan çatışmalı süreç bu konuda daha katı bir tutumun ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Bununla birlikte, yeryüzündeki tüm toplumlar açısından, özellikle savaş karşıtı, anti-militarist düşünceye sahip herkes için zorunlu askerlik bir yiğitlik ölçüsü değil, vicdanen karşı çıkılması gereken bir kurum olarak görülmektedir.

Dolayısıyla, askerliğin ve bununla ilgili toplumsal değer yargılarının siyasallaştırılması sebebi dışında, askerliğin kutsallaştırılması olayına dünya genelinde kolay kolay rastlanmamaktadır. Devlet, ordu ve savaş kurumlaşmalarının kanlı iktidarların icadı olduğu yeterince açığa çıkmıştır...

Bütün bu farklı bakış açılarından hareketle kendi tutumumun bir yönüyle eleştiriye tabi olduğunu ve hiç de kolay bir süreç yaşanmadığımı görmek zor değildir.

“ÇÜRÜK RAPORU” ve ÖZELEŞTİRİ

**'Ey yiğit!
Yazgıya bahane bulma.
Yükleme kendi suçunu başkasına
Suçunu gör dönüp etrafında kendinin,
Kendindendir, gölgeden değil çektiklerin
Ne yaptın da sana dönüşünü görmedin?
Ne ektin de ektiğini biçmedin?
Eylemlerin ruhundan ve bedeninden doğar
Çocuğun gibi sonra gelip eteğinden tutar...'
-MEVLANA-**

1991: Muğla Üniversitesinde öğrenciyim. Askerlik tecil edilmiş
durumda...
1993-2004: Hapishanede geçen yıllar...
2004 sonu: İzmir F Tipi Hapishane çıkışında herhangi bir askerlik
işlemine tabi tutulmadım.
2005: Birçok kez yurtdışına gidip geldim, askerlikle ilgili bir
problem yaşamadım...
2006: Yeniden tutuklandım. 4 ay sonra Siirt M Tipinden çıkışta
askerlik işlemi yapılmadı...
2007: Köyümüz Muhtarlığı üzerinden ilk kez Askerlik Şubesine
çağırdım...
Bu sırada yaşı 35. Bir yandan sağlık sorunlarımla uğraşıyorum,
bir yandan da Parti Kongresinin hazırlıklarıyla ilgileniyorum.
Askerlik için çok zamansız bir çağrı... Zamanı olsa ne fark eder
ki? Öyle veya böyle askerlik yapmayacağım!

"Vidani Ret Hakkı Tanınsaydı Çürük Raporu Diye Bir Şey Olmazdı"

BİA Haber Merkezinden Emine Özcan'ın Ankara Üniversitesi
Siyasal Bilgiler Fakültesi araştırma görevlisi Ertuğrul Cenk
Gürcan ile 08 Mayıs 2008 tarihli röportajında Gürcan şöyle
diyordu:

**"Eğer Türkiye'de vidani ret hakkı tanınsaydı, sahte çürük
davaları diye bir şey olmayacak, politik ya da değil kendini
askerlik yapmaya elverişli hissetmeyen kimse bunu devletin
tanımladığı şekilde devlet onayından geçirmek için
çabalamayacaktı."**

**...Siyasiler açısından 'sahte çürük raporu' alınmasının
"Devletin parasıyla bu yapılır mı?" şeklinde kınanmasının
doğru olmadığını söyleyen Gürcan'a göre antimilitarist ya da
değil bir siyasinin askere gitmeyi istememesinin militarizmi
sorgulaması açısından değerlendirilmesi gerektiğine
inanıyor."**

Militarizme karşı tavrı belli olan biri olarak bu sürecin
gelişmesinde ne gibi hatalarım olmuştu? Usulen savcılıkta ifade
vermiş olsam da askeri mahkemede yargılandığım için dava
görüldürken hem ifade vermemiş hem de savunmamı

yapmamıştım. Bu nedenle olayın kimi detaylarını da burada aktarma ihtiyacı vardır.

Köyümüz muhtarlığına askerlik şubesine gitmem çağrısı yapılmıştı. Ankara Çankaya askerlik şubesine başvurarak sağlık kontrolüne sevk etmelerini istedim. Evraklarımla ilgilenen sivil bir bayan memur, kayıtlarda cezaevinde görüldüğümü söyleyip işlem yapmadı. Çok ilginç bir gelişmeydi bu. **Cezaevinden çıkalı yıllar olmuş ama bilgisayar kayıtlarında halen cezaevinde görünüyordum.** İşlemim yapılmıyordu; oysa cezaevinde görüldüğüm halde memurların karşısındaysam bu durumda cezaevi firarisi sayılabilirdim. Ama işlemimi yapmayıp geri gönderiyorlardı. Daha sonra Çankaya şubeden Palu şubeye çekilen faks ve yapılan telefon görüşmeleriyle bu yanlışlığın ne zaman düzeltildiği kayıtlara geçmiştir.

Bu andan itibaren yaşananların ne kadar planlı, kasıtlı olup olmadığını kestirmek güç olacaktı. Siyasi kimliğimden dolayı, sağlık sorunlarımın tespitinde objektif davranılmayacağı gibi bir yargıya sahip olduktan sonra araya başkalarının girmesinde bir sakınca görmemiştim.

Mümkünse bir 'çürük raporu' da alınabilirdi ama en azından fiziki rahatsızlıklarımın görmezden gelineceği endişesini giderebilmek, garanti sağlamak gerekiyordu. **KISACASI, BİR ŞEKİLDE ASKERLİK BELASINI ATLATMAK GEREKİYORDU.** Cezaevinden çıkmış arkadaşlarımla tanıştığı bu insanların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk ve son kez Çankaya askerlik şubesinin karşısındaki pastanede bir araya geldiğim bu kişiler **Mehmet ÖZKAPLAN, Ayhan EKE** ve **Gafur DEMİR**'di. Hangisinin rolünün ne olduğunu bilemiyorum fakat İlginçtir ki Gafur Demir'in adı Özkaplan'ın ifadelerinde geçmesine rağmen ne tutuklanmış ne de ifadesine başvurulmuştu. Belki gizli ifadecilerden biri, belki de hiç ilgisi olmayan biriydi.

Böylesine tanımadığım kişilerle muhatap olmak da hataydı. Özellikle Diyarbakırlı olan Mehmet ÖZKAPLAN'ın namusu, şerefi üzerine yemin ederek herhangi bir sahtecilikle işlerinin olmadığını, tanıdıkları asker doktorlar aracılığıyla, güya sevip saydıkları bana dostça yardımcı olacaklarını ifade etmesi beni yanıltmıştı. Komplocu muydu, masum muydu, yanıltılmış ya da kullanılmış mıydı bilemem; belki de sadece çaresiz kaldığı için kestirme ve gayrı meşru yollardan ailesinin ekmeğini çıkarma derdindeydi. Tıpkı bu ilişkilere bulaşmasının sebebi olarak Albay'ın mahkemede söylediği gibi: Oğlum işsiz kalmıştı!

Zamanında bir şüpheye kapılmıştım aslında. Şüphelendiğim için de bu şebekeyle irtibatımı tamamen kestim. Bir süre sonra Ayhan EKE aradığında, görüşmek istediğini söyledi. Bunu reddedip kendileriyle hiçbir işimin kalmadığını, hiçbir şey istemediğimi, bir daha görüşmeyeceğimizi söyleyip konuyu gerçekten kapattım.

Konuyu kapatmıştım fakat askerlik sorunu da çözülmemiş halde ortada duruyordu. Bir gün Mehmet Özkaplan elinde bir belgeyle çıkageldi: Adıma hazırlanmış bir 'ÇÜRÜK RAPORU!' Bir belgeydi sonuçta, adeta mecburiyetten şansımı dener gibi kabul ettim...

SAHTE DEĞİL DE SAĞLAM RAPOR ALSAM NE DEĞİŞECEKTİ?
MİLİTARİZMİ SESSİZCE REDETMİŞ OLACAKTIM BELKİ, BELKİ
BU BİLE MİLİTARİZME HİZMET EDECEKTİ, BELKİ BU MAHKEME
OLMAYACAKTI AMA SİYASETE BİR ŞEKİLDE MÜDAHALE
EDECEKLERDİ!

Her ne sebeple olursa olsun bunlarla temasın meşru ve savunulacak bir yanı yoktu. Sağlık sorunlarımı bugüne dek kamuoyuna yansıtmadım ama artık kaçınılmaz olmuştu; diğer rahatsızlıklarım yine bana kalsın fakat Pescavus'u açıklamak durumundayım. **Pescavus denilen ortopedik problem doğuştan bu yana gelmektedir ve kavramsal olarak askeri sağlık yönetmeliğinde, askerliğe engel bir durum olarak yer almaktadır.** Bu rahatsızlığımdan dolayı sivil hastanelerin vermiş olduğu raporlar da var. Bunlara dayanarak aracılar ihtiyacı duymadan, hastaneye gitmiş olsaydım kim bilir en azından erteleme raporunun verilmesi mümkündü. Fakat gerçekten güvenmiyordum ve haksız da sayılmazdım.

Tüm bu sorunlar nedeniyle, sağlık raporunun tartışıldığı süreçte, buyurun hastaneye götürün, kendi bedenimden daha açık bir kanıt olabilir mi diyordum. Kağıt üzerindeki verem iddiasını araştırıp gerisiyle ilgilenmemek hastanelerin taraflı tutumunu açığa çıkarmıştı. En azından bir yıllık erteleme raporunun verilmesi objektif bir tutum olurdu fakat ne BEYTEPE ne de GATA böyle bir hassasiyet içinde değildi, aksine oluşan negatif kamuoyu tepkilerinin ağır baskısı altındaydılar ki söylememe rağmen en ciddi problemin olduğu ayak tabanlarıma dönüp bakmadılar bile. Bu her şeyi izah etmeye yetiyordu. Uyarılarıma rağmen ayaklarıma bakmaktan ısrarla kaçınmaları bende kesin yargıyı oluşturdu. Üstten emir alınmış, bundan dönüş yok! GATA heyeti hiç olmazsa bir nezaket içindeydi. Fakat özellikle Beytepe Askeri Hastanesindeki heyet başkanının tutumu düşmanıyla karşılaşmış gibi tarafgir ve oldukça agresifti...

Her şeye rağmen doğru olanı sağlık raporlarıyla uğraşmak değil, zorunlu askerliğe karşı siyasi bir süreç başlatmaktı...

Hükmü hep idam fermanlarına çıkarılmış, yasalarda yeri olmayan, yıllarca yok sayılan,'yasadışı' bir halkın, en doğal hakları yok sayılmış bir ferdi olarak şu veya bu şekilde askere gitmemeyi meşru gören bir anlayışım vardı. Fakat demokrasi adına her türlü dayatmaya meşru-açık zeminde karşı koymak daha geliştirici ve ilkeli bir tutum olurdu.

Açık belirtmek gerekirse, Vicdani Ret veya bir tür siyasi tavır ve hatta firar nedeniyle karşılaşılaçağım yaptırımlardan en küçük bir çekincem olamazdı. Buna rağmen **raporlarla uğraşmak**

militarist sistemi zayıflatmıyor, aksine objektif olarak meşrulaştırıyordu. Karşı çıkma, rapor al! Bir eski Roma oyunu gibi...

Bu süreç zorunlu askerliğe ve militarizme karşı kitlesel tavır geliştirme fırsatını vermişti ve gerekli inisiyatifi gösterebilseydim önemli bir fırsata dönüşebilirdi. Böylesi fırsatlar her zaman doğmaz. Ya doğru değerlendirilir ya da kaçır gider. Ben bu saldırıları fırsata dönüştürmemiş ve istemeden de olsa siyaseten zarar veren bir duruma yol açmıştım. Zarar sadece askerlik olayı ile sınırlı değildi, DTP'deki görevlerim de kesintiye uğramış, bu da bir kayba yol açmıştı.

Tüm bunlardan dolayı, parti yönetimi ve tabanı başta olmak üzere demokratik kamuoyundan ve halkımızdan özür diliyorum ve özeleştirimi yapıyorum.

Duygusal ve tepkisel yaklaşımlar kişisel etkide bulunabilir fakat benim izlediğim bir tutum vardı. Kişilik özelliklerimin ötesinde güncelde yaşananları yorumlama tarzım olgun bir siyasi duruşun ve sağlıklı bir kararlaşmanın önünü almıştı. Bunların muhasebesi için zamana ihtiyacım vardı ve bu imkânı da yurtdışında bulabilecektim...

Türkiye'de TBMM'nin ve Milletvekillerimizin 4 yıllık dönemi kapanana dek bu kitabı ertelediğim için özeleştirim de gecikmeli yansımaktadır. Kitabı 2009 Ağustosunda yazmış olsam da 2011'e girişte kimi küçük ekler yaparak tamamladım.

Bir yandan özeleştiriri verirken bir yandan da affedilmeyen ilan ediyordum tüm özgürlük düşmanlarını...

Fakat kendimi affedebilecek miydim?

Yaşam ve mücadele devam ediyor diyerek telafi etme kararlılığına ulaşmıştım...

ÖLÜME GÖNDERİRKEN KÜFREDİYORSUNUZ:

Safranbolu’da beşinci gününe girmiştim ki görevini titizlikle yapan Üsteğmen Ö.M. kütüphanede yanımıza geldi. Çaycının aktarımıyla kırk tane çay borcumun olduğunu söyledi. Doğal bir refleksle çay parasını uzattım. O sırada geldiğim günden beri yanımda olan ve Astsubay Y.K ve Uzman Çavuş N.P müdahale ettiler.

“Bugün beşinci gündür ve günde bir çay içip onun da parasını vermiş!” dediler. Gerçekten de öyleydi. Çaycının işgüzarlığına rağmen sırf zor durumda kalmasın diye ben anlatmamıştım.

Üsteğmen gerçeği öğrenince çıktı ve hemen bitişikte olan çay ocağının önünden sesler gelmeye başladı. Anlaşılan çaycayı dövmüştü. Sonra da çaycayı değiştirdiler.

Birinci postada odamdaki gençlerle birlikte Denizlili Ömer Yıldız, Amasyalı Ercan Kortak ve Vanlı Mehmet Emin Çomak vardı. Safranbolu’da geçen bir aylık süre içinde Ercan Kortak bizzat tanık olduğum tek dayak mağduru kişiydi.

Fakat dayaktan çok daha ağır bir olay vardı ki bu da neredeyse doğal hale gelmiş olan KÜFÜR ve KADIN KİMLİĞİNİN AŞAĞILANMASIYDI...

Rütbelilerin askerlere ettiği küfürleri nasıl yansıtacağımı uzun süre düşündüm. Olduğu gibi yazmama imkân yok; çünkü hepsi cinsel içerikli, en adiyane biçimde küfürlerdir. Bana karşı yapılmaması bir şey ifade etmiyordu. Sonuçta çoğuna tanık oluyordum.

Küfürler cinsel içerikli olduğu gibi erkekliği ‘yücelten!’ değer yargıları ve ifadeler de eksik olmuyordu: **Silah namusundur, karındır, karına sahip çıkar gibi silahına sahip çıkacaksın... Silahı kız gibi tutacaksın... Karı gibi vıdı vıdı konuşma... Karı gibi yayılma... Erkek ol! Ve ağza alınamayacak, yazamayacağım sözler...**

Küfürlü konuştuğuna hiç tanık olmadığım Üsteğmen Ö. M. İle konuştum, sanki bu realiteyi değiştirebilecekmişim gibi! “Siz bu bölüğün komutanısınız, burada olup biten her şeyden siz sorumlusunuz. Emrinizdeki rütbelilerin çoğunluğu sabahtan akşama dek askerlere her türlü küfrediyorlar. Geri özelliklerin getirdiği bir realite olabilir; fakat burada askerlere ölümün üstüne gitmeleri öğretilirken nasıl küfredilebiliyor! Bunların önüne geçmeyecek misiniz?”

Üsteğmen kendi bölüğünden olan asıl rütbelileri sordu: Y.K ve N.P, onlarda pek rastlamadım. Hatta N.P hiç küfürlü konuşmazdı. Diğer rütbeliler ise öbür bölüklerden toplanmıştı. Hepsini kontrol etmesinin kısa vadede zor olduğunu, ayrıca bu realiteyi

değiştiremeyeceğini anlattı. En azından onun da bu durumdan hoşnut olmadığını gördüm.

Fakat insan kişiliğini doğrudan hedef alan küfür olayının başka birliklerde de çok yoğun olduğunu duyuyordum. Zorunlu askerliğin kendisi zaten devlete, vatandaşının hayatı üzerinde her türlü tasarruf hakkını verirken küfür veya dayak olayı bir başına fazlaca bir anlam ifade etmiyordu... Kadın kimliği karşısındaki duruş ise erkek egemenlikli bir toplumun ve Ordu gibi eril bir kurumun adeta kendi üstünlüğünün bir çeşit ilanı oluyordu... **Herkesi doğuran ANA'nın bir KADIN olduğu buralarda unutulmuş gibiydi...**

“DAVA ADAMI”

Bu ortamdan rahatsız olduğumu gören oraya göre üst düzeyde bir rütbeli bir gece herkes uyurken beni dışarıya çağırdı: “Sen bir dava adamısın. Dava adamlarına saygım vardır, biliyorum sen ölümüne davana bağlısın. Ben de ölümüne görevime bağlıyım. Buraya nasıl getirildiğini biliyoruz. Biz de sen de özverili davranıp bu süreci olumlu bitirmeye gayret etmeliyiz... Politikacılar genellikle askeri kafalarında çok büyütürler, her şeylerine müdahale ettiğimizi düşünürler. Oysa gerçek farklıdır. Senin gözünü boyayacak değiliz, düşüncelerini değiştiremeyeceğimizi de biliyoruz. Burada gördüğün-göreceğin askerlik neyse Genelkurmay kadar hep aynıdır.”

Sözleri olumsuz çağrışımlar yapmıyordu, ben de olumlu yanıt verdim. Bir siyasetçi ve demokrasi mücadelesine inançlı biri olarak kışlada bulunmayı kabullenmeyip zorla getirilmiş olsam da herhangi bir olumsuzluğun yaşanmaması için gayret edeceğimi anlattım.

“Dava adam”larını ne diye ordunun içine sokmaya kalkarlar? Bu büyük çelişkiyle de açığa çıkıyordu ‘zorunlu askerlik’ uygulamasının saçmalığı...

Ertesi gün revire çıktım. Ayaklarım şişmişti bir de topuk dikenî denilen türden bir nasır çivi gibi batıyordu. Müdahale ettiler, üst üste küçük çaplı bir kaç operasyon geçirdim. İyileşene kadar terlikle dolaştım.

Yine terliklerle bahçenin bir kenarında otururken güvenlik alan rütbelilerin sohbete dalmasını fırsat bilen bir asker bir metre kadar yakınma yaklaştı ve geçerken bir kâğıdı bana attı. Yabancı olmadığı bir not paketleme biçimindeydi. Katlanıp bir kâğıda sarılmış. Fark ettirmeden açıp okudum. Bir özgeçmiş

ve özeleştirir raporuydu. Kürt olduğunu, zorla askere getirildiğini, daha önce nerelerde çalıştığını anlatmış ve gerçekten özeleştirir yazmıştı! Onu yanıtsız bırakmadım!

Terlik istirahati alanlardan biri de Mehmet isimli Londra'da İtalyan restoranı işleten gençti. İri yarı ve kiloluydu. Çok kibar bir insandı. İngiliz Mehmet diyorlardı ona. Kilosuna rağmen hiçbir şeyden geri kalmıyordu. Yemekhanede tek tek her masayı dolaşır, ilgileniyordu mesleğinin inceliklerini sergiliyordu. Herkesin sempatisini toplamıştı. Sen kalk Londra'da yaşarken gel on beş ay askerlik yap! Herkesin harcı değildi tabi ki. Fakat Kürt kökenli askerler için daha zor olsa gerek. Özellikle Türklük marşlarının söylenmesi karşısında... Benden özel olarak marş söylememin istenmemesi, ayrı bir dayatmada bulunulmaması açıkçası işimi biraz kolaylaştırmıştı. Bu durum yine de sonucu değiştirmiyordu: Koyu ırkçı marşlar altında inandığınız değerlerin saldırıya uğradığını derinden hissediyorsunuz.

En çok kaygı duyduğum husus siyasi kimliğime dönük açık bir saldırının olması ihtimaliydi. Fakat Safranbolu dâhil geçen **15 aylık süre boyunca bir kez olsun kimliğime ve inançlarıma karşı şahsi bir saldırı veya rencide edici bir tutum görmedim**. Safranbolu'nun – ve daha sonra Artova'nın- Albayından Binbaşısına, Yüzbaşı, Üsteğmen, Uzman ve Erlerine kadar belli bir disiplin içinde yaklaşım sergilemişlerdi. Gerçekten müthiş bir disiplindi; yani hiç mi çıkmaz bir keyfiyetçi, bir fanatik, bir saldırgan? Demek ki istendiğinde tam bir kontrol sağlanabiliyordu. Adeta devlet ciddiyeti yansıtılıyor, herhangi kişisel bir tutuma fırsat verilmiyordu... Resmi prosedürler herkese uygulandığı gibi bana da uygulanmıştı. Adıma kayıtlı formalite boş bir tüfek ve silahsız nöbetler... Artova'nın son aylarında yanımdaki iki kısa dönem askerle birlikte içerideki küçük kantinle meşgul olmamız da düşünülürse bunlar bir nevi vicdani ret uygulamalarında istenen kamu hizmeti gibi bir uygulamaydı. Bu kitabın notlarını da o kantinin iç kısmında otururken tutmuştum...

Bir tek bana değil RDM yani Rehberlik Danışmanlık Merkezinden yardım alanlara da benzer bir statü uygulanıyordu. Bu durumda, Vicdani Redçilerin hapiste tutulmasının anlamı neydi ki? Halkı askerlikten soğutma davalarının anlamı neydi ki? Askerlerin ve birçok rütbelinin ifade ettiği bir gerçek vardı: Bizzat rütbelilerin kendisi ve askerlik uygulamaları insanları askerlikten soğutuyordu! Bunu ben söylemiyordum. Gördüğüm her asker benzer bir düşünceyi ifade etmişti. 15 ay boyunca yer yer yapılan anketlere yazılan birkaç örnek her şeyi anlatıyordu:

- Her şey vatan için diyerek davul zurnayla geldik ama uygulamaları görünce her şey şafak için demeye başladık
- Hayvan kadar değerimiz yok
- Cezaevinde gibiyiz

Hele ki Ülkücü Gençlik Hareketinden gelme bir askerın söylediği:

- NERDEYSE İÇİMDEKİ VATAN SEVGİSİNİ SOĞUTACAKSINIZ!

Bütün bu tepkilere rağmen askerliğini bitirmek üzere olanlar her türlü olumsuzluğu unutuyor; bağışlayıcı oluyor, ayrılma vaktinin duygulanmalarıyla en tepki duyduğu rütbelileri bile özleyeceğini ifade ederek ayrılıyordu. Bu da ilgi çeken bir psikolojidi...

Bir yandan askeri ortam bir yandan hasretlik... Safranbolu'da müzik dinlemeyi özledim. Siyasal pozisyonum ve inandığım değer yargıları karşısında zor bir karar vermiş ve direncimin son noktasına kadar amacıma bağlı kalmaya çalışıyordum. Ve zaman zaman çok duygusal anlar yaşıyordum. İşte böylesi anlarda müzik adeta beni buralardan alıp götüren bir TURNA oluyordu. Bir gün bir rütbeli odasından Selda Bağcan'ın hasret yüklü sesi yükseliyordu. Aşık Gülabi'ye ait bir şarkıydı: DÖN GEL... Kırmadılar, şarkıyı başa alıp yeniden dinlettiler...

'BİR AYDAN SONRASI GEREKSİZDİR!'

“Kışla bizde sadece bir harp öğretim yeri değil aynı zamanda bir kültür ocağı, bir sanat okuludur ve böyle olmakla da memlekete yaptığı hizmet ölçülemeyecek kadar büyüktür.” Böyle demişti M.Kemal Atatürk fakat zaman yüzyılın başlarıydı ve bir ülke yeni yeni kuruluyordu. Peki halen geçerli mi?

Dört haftalık temel askerlik eğitimi bitmiş herkesin gideceği yeni yerler belli olmuştu. Ben buradaki 30 günümü çoğunlukla bir kütüphanede geçirmiştım. Kütüphaneye giren çıkan bazı rütbeliler ile nadir de olsa siyaset konuşurduk. Rütbelilerden biri, askerlikle ilgili olarak profesyonelliği savunan düşüncesini belirtti ve bir ayda temelinin verildiğini, bir aydan sonrasının gereksiz olduğunu ifade etti.

Daha önceleri de benzer düşüncelere sahip birçok rütbeli askerle karşılaşmıştım. **Cumhuriyetin kuruluş ve kurumlaşma yıllarında askerlik birçok vatandaş için belki de ilk karşılaştığı okul rolünü görüyordu ama artık dağdaki çobanın bile elinde bilgisayar var ve kendini geliştirebiliyor.** Ülkenin her yerinde okullar inşa edilmiş, geçmişle kıyaslanamayacak bir fark yaratılmıştır. Kimse günümüzde zorunlu askerliğe anlam veremiyor. Bir askerin sık sık tekrarladığı şu cümleler her şeyi ifade ediyordu: **Cinayet mi işledim 15 ay verdiler! Sebepsiz, boş yere 460 gün!** Anlam yitimi karşısında kanunlar, kurallar bir değer ifade etmiyordu. Kime sorulsa bunları söylerdi. Dolayısıyla askerliğe yüklenen anlamların da değişmesi gerekmektedir. Atatürk’ün kışla üzerine ifade ettikleri halen zorunlu askerliğin sürdürülmesinin argümanları olarak kullanılmaktadır...

Dağıtım yerleri belli olunca benimki henüz söylenmemişken, birkaç **rütbeliyle** bir arada ayaküstü bir sohbetimiz oldu. Benim ‘Doğuya’ gönderilmeyeceğimi tahminen ifade ettiler. Ben de fark etmeyeceğimi, hatta oraya gönderilirimse buna sevineceğimi söyleyince, bunun nedenini sordular. Yanıtımı ne kadar anladıklarını bilmiyorum çünkü hiçbir yorum yapmayıp konuyu kapattılar: **Orada her taşın altında bir sevdiğim yatıyor ve her taşın arkasında bir sevenim bekliyor!**

Kara taşlı surlarını, sokaklarını dolaştım yedi günlük izin süresince... Diyarbakır’da enerjimi topladım. Çok sevdiğim arkadaşlarım Cihan DENİZ ve Hüsnü ABLAY’dan en büyük morali aldım. Psikolojik bir baskı altındayken her söze, her davranışa daha büyük hassasiyetle yaklaşırsınız. Bu arkadaşlarımla tutumu ise benim için her şeyden daha önemliydi. Zor bir süreci göğüslerken arkadaşlarınızı yanınızda görmek istersiniz. İnanç ve güvenlerini ifade etmeleri benim için yeterliydi.

Bu izin günlerinde diğer bir moral kaynağı, Kürt ve Ermeni Müziğinin ölümsüz ismi Aram TİGRAN’ın konuğumuz olmasıydı. Çok güzel sohbetlerimiz olmuştu. Her gittiği yerde kendisinden şarkı söylemesini istemelerinden yakınıyordu. Telefon açıp telefonda bile şarkı söylemesini isteyenler oluyormuş. Buna

kızmıştı. Tarih kokan hüznü sesini herkes dinlemek istiyordu ama olur olmaz zamanlarda gelen isteklerin onu ne denli yordugunu kimse hesaba katmıyordu. Artık bedenim yoruldu, rahat değilim diyordu. Yine de esprilerini ve şen kahkahalarını hüznü yüzünden eksik etmiyordu. Karşımızda abideleşmiş bir isim duruyordu. Kim düşünürdü ki kısa süre sonra hayata veda edip gideceğini. Mamoste ARAM'ın verdiği moralle daha dayanıklı bir halde yoluma devam edecektim.

Tokat'a gidecektim. Tokat'ta bir sivil toplum örgütü basın açıklaması yapmış, **DTP Başkanı buraya gelmesin Tokat'ı karıştırır** demişti... Doğrusu benimle ilgili basında çıkan onca manipülatif haberden sonra bu tür yaklaşımları garipsemez olmuştum.

3.BÖLÜM

STGD VE DTP

Sıkıyönetim yıllarıydı. Sokağa çıkma yasağı getirilmişti. Sokaklar biz çocuklarındı. Yasakları dinlemedik. Sokağa çıktık ve bizi kovmak isteyen polisler taş attık. Diyarbakır'ın ilk taş atan çocuklarıydık...

12 EYLÜL 1980 askeri darbesi sonrasında yaşanan geniş çaplı tutuklamalarda aile çevremizden de tutuklananlar olmuştu. Böylece henüz ilkokuldayken cezaevleri ve işkenceler hakkında duyduklarım duygu ve düşünce dünyamı şekillendirmeye başlamıştı. Lise yıllarındayken, Diyarbakır Cezaevi başta olmak üzere cezaevlerindeki baskıları protesto için bir araya gelen tutuklu yakınlarıyla dayanışma içine girmiştim. Artık içeride doğrudan tanıdığım kimse yoktu ama cezaevlerindeki tutuklularla aramda özel bir bağ oluşmuştu.

Üniversite yıllarında yine cezaevleri gündemdeydi ve Muğla HEP(Halkın Emek Partisi) İl Başkanlığı binasında açlık grevi için bir araya gelmiştik. İl Başkanımız Nuri ERMİŞ evliya gibi bir insandı. Nuri dayı ile satranç oynardık. Bana tutuklanacağım yönünde ilk uyarıyı da o yapmıştı ve öngörüsü de doğru çıkmıştı. YCK ile başlayan ERNK ile devam eden mücadele 93 Haziranında Şam'a gideceğim tarihten iki gün önce bir itirafçı darbesiyle kesilmişti. PKK savunması yapmış ve 18 yıl ceza almıştım...

12 yıl aradan sonra Nuri dayıyla yine buluşmuştuk. DEHAP'ın kapatılacağı, yeni bir Partinin kurulacağı konuşuluyordu...

Cezaevlerinden çıkan yüzlerce arkadaşım bir araya geldik. "C.ÇIKIŞLI" nitelemesiyle dışlanmak istenen, çeşitli önyargılarla değerlendirilen bu arkadaşlarımız cezaevi öncesinde de siyasette olan insanlardı. Önyargılı değerlendirmelere maruz kalsalar da hapisane sonrasında emekleri ve özverileriyle, demokrasiye herkes kadar katkı yapacaklardı. Yaptığımız bir dizi toplantı neticesinde, ortak kararımız demokratik siyasal zeminde mücadelemizi sürdürmektir.

Yeni bir Parti kuruluyordu. Ülke koşulları değişmişti.
Milliyetçilikten uzak; demokrasiyi, insan haklarını, ekolojiyi ve kadın özgürlüğünü esas alan kapsayıcı bir Türkiye Partisinin ihtiyaçlara cevap verebileceğini Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan ileri sürmüştü ve bizler de buna sonuna dek inanmıştık. İstanbul ve Mersin’de katıldığım hazırlık toplantılarında bu yöndeki görüşlerimi ifade etmiştim. Fakat Partinin Kuruluş Toplantısına katılmamıştım. Kendi önüme doğrudan toplumsal alana hitap eden farklı bir çalışma koymuştum: **SİVİL TOPLUM GELİŞTİRME DERNEĞİ...**

Diyarbakır Merkezli Derneğin açılışını yaptıktan kısa bir süre sonra DTP yönetiminden Partiye katılmam yönünde öneri geldi. Parti, hazırlık toplantılarında düşünüldüğü gibi kurulmamış, halk örgütlülükleri dikkate alınmamış, delegelik süreci sağlıklı yürütülmemiş, Türkiye Partisi perspektifi bir yana bırakılmış, yönetimde gruplaşmalar oluşmuş ve adeta tıkanmıştı. Bu sorunlardan kaynaklı olarak taze kana ihtiyaç duyulduğu ifade edilmişti. Fakat yeni kurduğumuz dernekte hayalim olan çalışmaları yürütmem gerekiyordu. Buna rağmen bir ihtiyaca yanıt olmak adına parti çalışmalarına katılacaktım. Aynı zamanda derneğin kuruluş bildirisini kaleme almış ve büyük bir heyecanla bu işe sarılmıştım. İşte sözünü ettiğim Martin Luther KİNG esinlemeli, rengârenk hazırladığımız STGD Kuruluş Bildirgesi:

SİVİL TOPLUM GELİŞTİRME DERNEĞİ (STGD) KURULUŞ BİLDİRGESİ

Doğayı ve toplumu yok oluşa sürükleyen bir soykırım çağında yaşıyoruz. Fakat aynı zamanda bir bilimsel aydınlanma, bir evrensel insan hakları, iletişim ve toplumsal örgütlenme çağında yaşıyoruz. Bu gerçekliğin bir yanı kâbus, bir yanı düşlerimizin lokomotifidir. Düş ya da kâbus: Tercih sizin!

BİR DÜŞÜMÜZ VAR: Bir insandan başlayıp, tüm insanlığa ses olmak; bir ağaçtan başlayıp tüm doğaya can olmak istiyoruz!

BİR DÜŞÜMÜZ VAR: çocukların hayal dünyalarını hançer soğukluğuyla kesen sistemleri değiştirip, onlara, hayallerine göre yaşayacakları çocuk bahçesine dönmüş bir dünya bırakmak istiyoruz!

BİR DÜŞÜMÜZ VAR! Eskinin saygı gören kutsal bilgesi iken sistem için yük sayılan, acımasızca gereksiz nesne gibi görülen ihtiyarlarımıza hak ettikleri değerin verildiği,

tecrübelerini paylaşmakla mutlu oldukları, huzurlu ve sağlıklı bir yaşam sunmak istiyoruz!

BİR DÜŞÜMÜZ VAR: Gençlerimizin uyuşturucu, hırsızlık, fuhuş, işsizlik, eğitimsizlik, inançsızlık ve umutsuzluk batağından kurtulduğu, coşku, heyecan, bilinç ve atılganlıklarıyla hayata damgalarını vurdukları; gençlik ruhuyla gençleşmiş bir dünya görmek istiyoruz!

BİR DÜŞÜMÜZ VAR: Kadınların toplumsal statülerinin tartışılmaz olduğu; kadın oldukları için, sevdikleri için şiddete maruz kalmadıkları, güzelliklerin yaratıcı gücü olarak saygıyla-sevgiyle yüceltikleri bir dünya görmek istiyoruz.

Bir düşümüz var dedik, bir tercihimiz var! Devletlerin, iktidarların baş etmek bir yana, kaynağı halinde oldukları toplumsal sorunları toplumun özgücü ile çözmek, devlet dışı tüm toplum kesimlerinin örgütlülüğüne dayanarak küçük çapta da olsa yeni bir model yaratmak! Küçük değişikliklerin büyük sonuçlara yol açabildiği, kaos gerçeğinde inisiyatifimize, geleceğimize, yaratmak istediğimiz modele umutla bakıyoruz. Dezavantajlarımız çok ama biliyoruz ki; “yaşayan her şeye katılan için vardır umut!”

Modelimizin yöntemi, alışlageldik tarzda devlete eklenmiş, rant alanı haline gelmiş, toplum mühendisliğine soyunmuş veya işlevleşmiş “Sivil Toplum” Kuruluşu anlayışına karşı sivil toplum bilinci ile kendini donatmış, gerçek anlamda toplumsal dönüşümü ve hizmeti esas alan sivil toplum kuruluşlarıyla ortaklaşmak ve bu şekilde iskeletimizi kurmaktır.

Düşümüz insan olmağdaki ısrarımızdır!

Kâbus gibi çöken sahte uygarlık değerlerine göre tek gerçek, değerli olan tek şey hiyerarşi ve iktidardır. Gerisi güdülmesi gereken sürüdür! Geleneksel toplum da buna bir hayli inandırılmış ve suç ortağı haline getirilmiştir. Doğa tahribatlarının, yoksulluğun, savaşların, kadın katliamlarının, her türlü felaketin tetikleyicisi olan bu zihniyete karşı devlet ile geleneksel toplum arasında üçüncü alan olarak sivil toplumun geliştirilmesi fikrinden hareketle düşümüzü yeni bir bahar tadında kurduk.

Modelimizin felsefesi sivil toplum bilincini gerçekleştirerek toplumun kendine yeterli hale gelmesini sağlayacak öz örgütlülüğe ve öz yeterliliği dayanacaktır.

Pratikte ise sivil toplum meclisini örgütleyerek kendini var edecektir.

İşimiz toplum mühendisliği yapmak değil toplumu savunmaktır. İşimiz, toplum aleyhine devasa boyutlara ulaşmış hiyerarşi ve iktidarın ezici gücüne karşı toplumu savunmak;

bilinçlendirmek ve örgütlü gücünü ortak paydalarda birleştirmektir.

Toplumun her alanında örgütlenerek kendi ihtiyaçlarını karşılar hale gelmesi, merkeze karşı yerelin güçlenmesi anlamına gelmektedir fakat kendini yerelle darlaştıran değil evrensel olanla buluşturan bir felsefe esas alınacaktır.

Bu bir demokrasi gerçekleşmesidir. Devlet karşıtlığı değildir. Devletin de demokrasinin de birbirini dışlamadığı ara noktada durarak, barışçıl, istikrarlı, ilkeli, uzlaşa ve diyaloga dayalı bir ilişki sistematiğini yaratmak istiyoruz. Devletin de, toplumun da bu yöneme acil ihtiyaç duyduğuna inanıyoruz.

Aynı şekilde toplumun farklı kesimlerini demokrasi ve sivil toplum potasında buluşturmak istiyoruz. Sınıf, cinsiyet, etnik, dinsel, entelektüel, mesleki ve bunun gibi ayrımlar yapmadan evrensel demokratik normlar çerçevesinde bir araya gelmiş, sivil toplum hamlesiyle önyargıları kırmak, ortak amaçları olduğu halde birbirinden kopuk kalan o muazzam toplumsal gücü canlandırmak istiyoruz. Bu düşümüzde herkes kendi rengi ile herkes kendi kimliği ile vardır. Bu düşümüzde toplumu savunurken bireyi ezmeyecek, bireyi savunurken toplumu yadsımayacak bir denge vardır. Düşümüz doğacıdır; Sevgiye ve emeğe dayalıdır.

Kurduğumuz düşün yarattığı heyecanla bir ilk eylem öneriyoruz. Eylemleri hep protesto türünden görmemek gerekir. Sivil toplum eylemlerinin çoğu yapıcıdır, Pozitiftir. Bu temelde 2007 yılını ' SİVİL TOPLUM YILI ' ilan edelim diyoruz. **Çünkü: BİR DÜŞÜMÜZ VAR!**

STGD KURUCULARI:

Lokman Aydoğan
Tayip Temel
Servet Yılmaz
Nurettin Demirtaş
Aydın Bolkan
Musa Farisoğulları
Mehmet Nimet Sevim
Herdem Kızılkaya
Hilmi Aydoğdu
Ramazan Morkoç
Cihan Deniz
Cihan Aydın
Fikriye Aktaş
Nesrin Deniz
Selim Sadak
Ramazan Şimşek
Kemal Aktaş
Hasan Şeker
Müzeyyen Güneş

ORHAN DOĞAN'I YİTİRDİK

Bir dernek çatısı altındaydık fakat bunu geliştirip halk meclislerinin önünü açacaktık. Bu dönemde Demokratik Toplum Koordinasyonunda yer alıyordum ve dernek de bu çalışma için iyi bir zemindi. DTK'nin temelleri bu aşamada atılıyordu. Bir süre sonra Eşit Özgür Yurttaş Hareketinin Koordinasyonunda da görev aldım fakat bu yapının yaşadığı sorunları görünce dağıtılması gerektiğine inandım. Düzeltmek için önce dağıtmaktan başka çare kalmamıştı. Ancak dağıtan ben değil Emniyet oldu.

Polis yöneliminden önce arkadaşlarımla birlikte Siyasi Parti konusunu değerlendirdik. Partinin güçlenmesi, düşünüyorduk kurduğumuz amaçlara da hizmet edecekti. Ve doğal olarak Parti kendi çalışmalarımız dâhil her kesimi etkiliyordu. Parti çalışmalarına katılmam yönündeki ısrarları da göz önüne alınca kabullendik. Aynı hedeflere DTP içinde yürüyecektim. Böylece DTP'de Genel Başkan Yardımcısı olarak görev aldım. Toparlayıcı olmak gerekiyordu. Yönetimde olsun veya olmasın birçok arkadaşımızla ortak çalışacaktık. Eski DEP milletvekilleri Orhan Doğan, Leyla Zana, Selim Sadak ve Hatip Dicle birlikte çalışmayı kabul etmişlerdi ve Kongrede seçilerek yönetimde de yerlerini almışlardı. Tuncer Bakırhan ise o güne dek Parti içinde yaşanan sorunlardan dolayı geri çekilmişti ve bir süre uzak duracaktı. Kongre sırasında koparılan 'Bakırhan tasfiye ediliyor' yaygarası gerçeği yansıtmıyordu. Arkadaşımız tüm ısrarlarımıza rağmen kendi isteğiyle çekilmişti...

Katkısı olabilecek herkesle görüşmeye başlamıştık. Öte yandan yerel örgütlenmelerimizi tamamlamamız gerekiyordu. Eşbaşkanlarla Kadın ve Gençlik Meclisinin ilişkisi neredeyse sıfır düzeyindeydi. İşimiz kolay olmayacaktı. Yoğun bir çalışma dönemine girmiş olmamıza rağmen henüz Partiyi iyi organize edemedik genel seçimler ile karşılaşacaktık.

Seçim çalışmaları döneminde Türkiye'nin demokrasi güçleriyle en sağlam köprü durumunda olan Orhan Doğan'ı kaybedecektik. Eyvah! Önce Hrant Dink, ardından Orhan Doğan...

Biz Orhan Doğan'ı yitirdikten sonra AKP'li sağlık bakanı Recep Akdağ her yere yetiyecek hava ambulanslarına sahip olduklarını ve vatandaşın hizmetinde olduğunu açıklamıştı. Biz hariç!

Orhan Doğan Doğubeyazıt mitinginde rahatsızlanmıştı. Teşekküllü hastaneler Van'da bulunuyordu fakat Doğubeyazıt Belediyesi doktoru Canan Korkmaz ambulansla olduğu halde karayoluyla Iğdır'a götürmüşlerdi. Orada müdahale edecek koşullar yoktu. Yönlerini Van'a çevirmişlerdi. Bu telafi edilemeyecek bir zaman kaybıydı. Selim Sadak devreye girmiş, helikopter veya hava ambulans istemişlerdi fakat herkes kapılarını kapatmıştı!

Van yolundayken oksijen tüpünün de bitmesi son büyük hata olmuştu. İç organları oksijensiz kalmış, sağlam organlar bile yolda iflas etmişti... Van'daki hastane günlerinde doktorlar Ankara'ya sevk ihtimali için hazırda bir uçak ambulans bekletilmesini istemişlerdi. Leyla Zana, Osman Baydemir, Fırat ve Ayşegül Doğan ile birlikte Ülkenin neredeyse tüm hava ambulans ve uçak firmalarıyla görüşmeler yaptık. Bütün kapılar kapatılmıştı! Almanya veya İsrail'den uçak getirtebileceğimizi öğrenince aracı firma yardımıyla Almanya'dan temin ettik. Uçak hava alanında beklerken doktorlar umudu kestiler...

Hapishaneden yeni çıkmıştı ve henüz 52 yaşındaydı. Her şey çok acımasızdı fakat gerçekten sadece tesadüf müydü, sadece ihmalkârlık ve hatalar mı vardı ortada? İnanmak çok zordu. Seçim çalışmalarında yitirdiğimiz bu büyük değerimiz seçilecek Milletvekillerinin ve hepimizin sorumluluğunu daha fazla artırıyordu. Yanıt olabilecek miydik?

Yeri hiç doldurulamadı...

AKP'NİN OYUNUNA GELDİK

22 TEMMUZ 2007 Genel Seçimlerinde Selma Irmak ile birlikte Eşbaşkanlığa vekâlet ettik. Seçim sonrasında Eşbaşkanlar Ahmet TÜRK ve Aysel TUĞLUK yeniden bu görevi almayacaklarını ifade edince Genel Kurula Eşbaşkanlık arayışıyla gittik. Bu değişimin adeta bir darbe olduğunu iddia edenler olduğu için bu sürece açıklık getirme zorunluluğu doğuyor.

Eşbaşkanlar kendi istekleriyle çekilmek istemişlerdi. Tutumlarını demokratik teamüller çerçevesinde okumak mümkündü. Partilerde genelde görülen Liderlik Sultanı DTP'de olamazdı. Eşbaşkanlardan Aysel TUĞLUK seçimlerde istenen başarı sağlanamadığı için görevden ayrılıp kurultayda özeleştiri yapacağını ifade etmişti. Diğer Eşbaşkan Ahmet TÜRK ise sağlık sorunları nedeniyle ayrılıyordu. Bu görev değişimi, bir bayrak devri olacaktı. Aslında saygınca bir tutumdu. Başka partilerde kolay rastlanmayacak bir olgunlukla geri çekiliyorlardı. Ortada bir başarısızlığın olduğunu da söylüyorlardı. Fakat bu bir seçim başarısızlığından öte bir durumdu. Çünkü bunu hep birlikte paylaşmıştık. Kanımca, bir sürece yanlış yaklaşmış olmanın sıkıntısı vardı...

2006 yılı Kürtler için kritik bir yıldır. AKP'nin iktidara geldikten sonra tasfiyeci-imhacı politikaları esas aldığı anlaşılmış ve bunun

karşısında 1 Haziran 2004 tarihinde Kürt Özgürlük Hareketi yeni bir savunma ve direniş hamlesi başlatmıştı. Böylece 1999'dan sonra geliştirilen tüm barış çabalarına tasfiyeyle karşılık verilmesi ardından meşru savunma kapsamında hem askeri hem de siyasi olarak tasfiye politikalarına karşı muazzam etkide bulunan tarihi bir direniş sürecine girilmişti. Dağları, şehirleri adeta bir devrim havası sarmıştı. AKP ya çözüme gelecek ya da devrilecekti. İşte böylesi bir süreçte AKP ateşle oynamış ve oyalama siyaseti gereği ikiyüzlüce davranmıştı. İnkıla ekipleriyle yürüttükleri çalışmalar neticesinde DTP Eşbaşkanları devreye girmek durumunda kalmışlardı.

Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk AKP ile diyalogda olduklarını, devlet kurumlarının da işin içinde olduğunu, sorunun çözümü için adım atacaklarını savunuyorlardı. Sebebi açıklı; AKP bu yönlü sözler vermişti. Erdoğan da konuşmalarında bu yönlü mesajlar vermişti. Eşbaşkanlar, mademki AKP adım atacak o halde ne yapıp edip gerginliğe yol açabilecek tepkileri ve PKK'yi EYLEM YÖNÜYLE durdurmak gerektiğine inanmışlardı. AKP çözüm sözü veriyor, ateşkes istiyordu. Eşbaşkanlar da haliyle herkesi buna ikna etmeye çalışıyor ve bunun çabası içindeydiler. Neticede siyasi ve askeri tüm saldırılara rağmen Eylül ayı sonlarında İmralı'dan yapılan çağrıyla PKK 1 Ekim günü ateşkes ilan etti.

Aslında henüz 2005 yılında Eşbaşkanlar AKP sözlerine dayalı olarak bir barış inancıyla ortaya çıkmışlardı. Bunda Erdoğan'ın 2005 Diyarbakır konuşması etkili olmuştu:

"...Hafıza-ı beşer nisyan ile maluldür. Maalesef zamanla unutuyoruz, neler oluyor, farkında olmuyoruz. Bunu aşabilmek için bunu sizlerle paylaşmak istiyorum. Diyarbakırımız'da sizlerle paylaşmak istiyorum.

...Bunu Diyarbakır'da bundan önce yaptığımız gerek 3 Kasım seçimlerinde gerek daha sonra açıklamıştım. Şimdi yine vurguluyorum, Türkiye ne kadar Ankara ise İstanbul ise ne kadar Konya, Samsun, Erzurum ise o kadar da Diyarbakır'dır. Bunu böyle biliniz. Bu ülkenin her yerinin kokusu, rengi, sesi, musikisi, farklı bir lezzete sahiptir, bunu böyle bilmenizi istiyorum.

Her ülkede geçmişte hatalar yapılmıştır. Her ülke geçmişinde zor günler yaşamıştır. Türkiye gibi büyük bir devlet ve güçlü ülkede pek çok zorluğun harmanından geçerek bugünlere geldik. O nedenle geçmişte yapılan hataları yok saymak büyük devletlere asla yakışmaz. Büyük devlet, güçlü millet kendisi ile yüzleşerek, hatalarını ve günahlarını masaya yatırarak geleceğe yürüme güvenine sahip millet ve devlettir. İktidarımız bu bilinçle ülkede hizmete soyunmuştur. Ben milletin ve devletin öz güvenine, tarih bilincine ve coğrafya şuuruna inanan bir kadronun Başbakanı olarak huzurunuzdayım.

Şuna inanıyorum geçmişle yüzleşerek geleceğe yürürken geçmişin davaları ile geleceği ipotek altına almamak

mümkündür. Çünkü gelecek aydınlık yarınlarla doludur. Ben bir şiir okudum diye cezaevinde yattığım günlerde milletime şu mesajı göndermiştim, 'Asla ve asla devletime kızgın ve küskün değilim. Bu devlet, bu bayrak, bu vatan hepimizindir' demiştim. 'Bir gün gelir bu hatalar düzelir'... Evet, bu mesajı cezaevinden göndermiştim sizlere. O nedenle bayrağımızın dalgalandığı her yerde herkesin birinci sınıf vatandaş olması, ülkemizde özgürlüklerin tam hâkim olması, hukuk devletinin bu coğrafyada misafir değil, mülk sahibi olması ve çocuklarımızın geleceğe umutla bakması benim ve arkadaşlarımla aşkı, sevdası ve rüyasıdır."

...İlla her soruna bir ad koymak da gerekmez. Çünkü sorunlar hepimizindir. Ama illa 'Ad koyalım' diyorsanız Kürt sorunu bu milletin bir parçasının değil, hepsinin sorudur. Benim de sorunumdur. Sorunların parça parça adresi olmaz. Bütün sorunlar Türk olsun, Kürt olsun, Çerkez olsun, Abaza olsun, Laz olsun bütün Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının ortak sorunudur. Çünkü güneş herkesi ısıtır, çünkü yağmur herkes için rahmettir. Çünkü herkes aynı toprağın insanıdır, insanıyız, millet olmak işte budur.

Bu sebeple 'Kürt sorunu ne olacak?' diyenlere diyorum ki bu ülkenin başbakanı olarak o sorun herkesten önce benim sorunumdur. Bu memleketin başka bir meselesini de bana soracak olsalar onlara da şunu derim, o mesele de herkesten önce benim meselemdir. Biz büyük bir devletiz ve millet olarak bu ülkeyi kuranların bize miras bıraktığı temel prensipler ve cumhuriyet ilkesi, Anayasal düzen dahilinde her sorunu daha çok demokrasi daha çok vatandaşlık hukuku daha çok refahla çözeceğiz, bu anlayışla çözüyoruz ve çözeceğiz de.

... Göreve geldiğimiz günden beri ülkenin itibarı, vatandaşlarımızın ihtiyaç ve talepleri için dinlenmeden, yorulmadan koşuyor ve tüm dünyayı ve Türkiye'yi adım adım geziyoruz. Gittiğimiz her yere, her şehrimize çok özel anlamlarla gidiyoruz, çok özel mesajlar götürüyoruz. O mesajın özü, birliktir, beraberliktir, kalkınmadır, huzurdur, refahtır. Gittiğimiz her yerde halkımızın büyüme ve kalkınma sevincini yaşıyoruz. Yılların kördüğüm haline getirdiği meseleleri çözüyoruz.

3 yıla yaklaşan iktidarımız döneminde ülkemizin birikmiş sorunlarını çözmek için irademizi açık yüreklilikle ortaya koyduk. Açık söylüyorum, ülkemizi baştan başa mamur hale getirmek, insanımızın yüzünü güldürmek istiyoruz. Bu atmosferi zedeleyen, yaralayan tüm gerekçeleri hep birlikte ortadan kaldırmalıyız ve inanıyorumki kaldıracağız. Allah'ın izniyle bunu birlikte yapacağız.

Şundan hiç endişeniz olmasın, söyleyecek sözü olan herkesi dinlemeye hazırız, hakkaniyet sahibi herkese kulak vermeye hazırız. Yeter ki gelecek umutlarımıza gölge düşüren şiddeti ve

kavgayı bertaraf edelim.

...Türkiye'nin geldiği noktadan geriye adım atılmayacağını, demokrasinin bütün vatandaşlarımız tarafından hissedilerek derinleşeceğini herkesin bilmesi gerekir. Demokratik sürecin geriye doğru işlemesine izin vermeyeceğiz.”

Erdoğan Diyarbakır’da konuşurken elçileri de DTP ile gizli görüşmeler yapıyor, tasfiyenin ayaklarını oluşturmaya çalışıyorlardı. Bundan dolayı da Eşbaşkanlar çözüm adına ne kadar büyük, meşru ve gerekli olan demokratik toplumsal eylemlilik yapılacaksa öncesinde devreye girip, AKP’nin vaatlerinden dolayı ve AKP’nin bir talebi olarak bunların yapılmamasını veya ertelenmesini istemişlerdi. Belki bu uğraşlar AKP’ye aldanan Eşbaşkanların samimi barış duygularının yansımasıydı ama politik olarak ortada ciddi bir belirti yoktu. Tam tersine AKP her koldan saldırı geliştirirken bunları devlete yükleyip kendini farklı göstermeye çalışıyordu.

Buna rağmen AKP karşısında tavır alınmıyordu. Çünkü AKP söz veriyor ve aldatıyordu. Ahmet Davutoğlu’ndan İbrahim Kalın’a, Dengir Fırat’tan İhsan Arslan’a birçok AKP’linin ismi kulislerde konuşuluyordu. Bunlar Kürt çevreleriyle görüşmeler yapıyor ama gizli kapaklı! Bana dürüstçe gelmiyordu. Esasen ortada bir çözüm arayışı yoktu. AKP kurmayları devreye giriyor ve tasfiye planlarının zeminini örmeye çalışıyordu. Kürtler bu partiyi yönetiyormuş, Erdoğan’ı etkiliyormuş gibi bir izlenim de yaratılıyordu fakat gerçekte hiçbir etkileri yoktu sadece kullanılıyorlardı. Kimbilir belki İhsan Arslan gibileri de Erdoğan’a safça inanmıştı ki ‘sorunun Öcalansız çözölemeyeceğini, muhatap alınması gerektiğini’ dillendirince Erdoğan’ın hışmına uğrayacaktı...

Sonradan bu durumu bir AKP’li şöyle aktaracaktı: **“Erdoğan bize dedi ki Kürt sorununu çözmek için kellemi ortaya koymuşum.”** Erdoğan Kürtlere böyle sözler verirken, Türk milliyetçilerini de **“ Kürtleri bitirmek için kellemi ortaya koymuşum”** diyerek ikna ediyordu.

Neticede 2007 Mayısına gelindiğinde bölge ateş çemberine alınmıştı. Halk bu durumu Özgür Gündem Gazetesinin haberinden dehşet içinde kalarak izliyordu:

“18 Mayıs’a tanklarla girdiler

Koma Komalên Kurdistan’ın (KKK), Kürt sorununun demokratik çözümünü amacıyla 1 Ekim 2006’da ilan ettiği ateşkes karşılık adım atılması için verdiği tarih bugün bitti. KKK’nin ateşkes ve bundan sonra Kürtlerin izleyeceği strateji konusunda yeni açıklama yapması beklenirken, devlet şiddet politikasını ısrarla sürdürüyor. Operasyonların hız kesmediği Bölge’de, sınırötesi operasyon hazırlıkları kapsamında, Diyarbakır ve Urfa’dan zırhlı

araç ve tanklar, demiryolu ile Şırnak'ın Uludere ilçesinin Güney Kürdistan sınırına sevk ediliyor. Sınır şimdiye kadar 50 binden fazla askerin konuşlandırıldığı kaydediliyor.

Benzer bir hareketlilik Hakkari'de yaşanıyor. Hakkari üzerinden askeri araç ve kamyonlarla sınırın İran-İrak kesimine cephane ve askeri malzeme sevkiyatı yapılıyor. Ayrıca uçak ve helikopterlerin sınır hattında uçuşlar yaptığı bildiriliyor. Bu arada Ağrı Diyadin'de helikopter desteğiyle başlatılan operasyonda, Tendürek Dağı kırsalı 4 günden beri bombalanıyor. Patlama sesleri ilçe merkezinden de duyuluyor. Bölgedeki yaylalar da operasyon nedeniyle boşaltılıyor. Hatay ve Siirt'te çıkan çatışmalarda ise 1 korucunun öldüğü, 2 korucunun yaralandığı bildirildi.

Trenler sınıra tank taşıyor

Bölge'deki askeri operasyonlar devam ederken, Güney Kürdistan ve İran sınırına zırhlı asker ve zırhlı araç sevk ediliyor. Siirt'teki operasyonda çıkan çatışmada 2 korucu yaralanırken, Ağrı'nın Diyadin ilçesi yakınlarındaki Tendürek Dağı da 4 gündür helikopterlerce bombalanıyor.

Son bir haftadır Güney Kürdistan ve İran sınırına askeri birlik ve zırhlı araç sevkiyatı yapılıyor. Diyarbakır ve Urfa'dan demiryoluyla Mardin'in Nusaybin ilçesine gönderilen zırhlı araç ve tanklar, buradan tırlara yüklenerek İpek Yolu üzerinden Şırnak'a gönderildi. Sevkiyat sırasında helikopterler havadan güvenlik tedbirleri aldı. Konvoy, önce Cizre'den Şırnak'a, buradan da Uludere ilçesine gitti. Zırhlı araçların Uludere ile Güney Kürdistan sınırına sıfır noktada bulunan Habur II köprüsü yakınlarına yerleştirilecekleri bildirildi. TSK'nin Hakkari üzerinden Şemdinli ilçesi kırsalına da askeri araç ve kamyonlarla sınırın İran kesimine cephane ve askeri malzeme sevkiyatına başladı. Türkiye-İran-Güney Kürdistan üçgenine yığınak devam ederken, savaş uçakları ve helikopterler de Şemdinli sınırı sıfır noktasında uçuşlara başladı.

Şırnak'ta operasyon sürüyor

Şırnak'ta bulunan 23. Jandarma Tümen Sınır Komutanlığı'nca yürütülen operasyonlara Bolu Komando Tugay Komutanlığı'na bağlı birliklerle, Çakırsöğüt Jandarma Komando Tugayı, Gabar Dağı'nda bulunan Akçay Piyade Tugayı, Şırnak İl Jandarma Alay Komutanlığı, Şenoba Taktik Sınır Alay Komutanlığı, Gülyazı Taktik Sınır Alay Komutanlığı'na bağlı onbinlerce asker katılıyor. Karadan yürütülen operasyonlara F 16 savaş uçakları ve helikopterler de destek veriyor. Mardin'in Bagok Dağı'ndaki operasyon sırasında askerlerle HPG gerillaları arasında çatışma çıktı. Çatışmada biri tim komutanı 3 özel harekât timi ağır

yaralandı. İki saat süren çatışma sonrasında özel harekât timleri bölgeden geri çekilirken, yaralı özel timler helikopterle Diyarbakır Askeri Hastanesi'ne kaldırıldı.

Siirt'te 2 korucu yaralandı

Siirt'in Eruh ilçesi yakınlarındaki Çırav Dağı'nda sürdürülen operasyonlar kapsamında, önceki gece bir grup askerle HPG gerillası arasında çatışma çıktı. Çatışmada korucular Şemsettin Yıldız (54) ve Fetullah Naz (40) yaralandı. Yaralı korucular Siirt Askeri Hastanesi'ne kaldırıldı. Bu arada Hatay'ın Erzin ilçesinde geçen hafta çıkan çatışmada yaralanan korucu Mehmet Çeler, tedavisinin sürdüğü hastanede yaşamını yitirdi. Diyadin İlçe Jandarma Komutanlığı'na bağlı askerlerin 4 gün önce Tendürek Dağı'na yönelik başlattığı operasyon sürüyor. Helikopter desteğiyle yürütülen operasyon kapsamında dağlık alan bombalanıyor. Patlama sesleri ilçe merkezinden de duyulurken, bölgede çatışma çıkıp çıkmadığına ilişkin bilgi alınamadı. Bu arada, dağın eteklerinde bulunan yaylalar da operasyon nedeniyle geçici olarak boşaltılıyor.

Kurul bugün toplanıyor

Terörle Mücadele Kurulu bugün Bölge'de toplanıyor. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün başkanlığında Başbakanlık binasında yapılacak toplantıya bazı bakanların yanı sıra, üst düzey askeri yetkililer, Emniyet Genel Müdürü ve MİT Müsteşarı da katılacak. Toplantıda Bölge'de sürdürülen operasyonlar ve sınırötesi operasyonun görüşüleceği belirtiliyor.”

Tek taraflı ateşkesin karşılık bulması bir yana fırsat bu fırsat denilerek her yerde gerçekleştirilen imha operasyonlarıyla ülke kan gölüne çevrilmişti. AKP'nin izlediği aldatma taktiği ülkenin kaderiyle oynama, ateşe sürükleyerek iktidarının temellerini güçlendirme biçimindeydi. Tarihsel ve toplumsal olarak en ciddi yaklaşılması gereken soruna AKP faydacı tarzda yaklaşıyor, gerçekten ateşle oynuyordu.

AKP politikaları 14 Mart 2006'da Muş kırsalında yapılan operasyonda 14 gerillanın yaşamını yitirmesi ardından aslında deşifre olmuştu. Halk ortada hiçbir çatışma yokken evlatlarının katledilmesini protesto etmiş, cenaze töreni sonrasında polisin halka saldırması karşısında Diyarbakır direnişe geçmişti. Diyarbakır'da başlayan protestolar ülkenin dört bir yanına yayılmıştı. Bir hafta boyunca süren protestolar karşısında Erdoğan hafızalarda lanetle anılacak emrini vermişti: **'Kadın da olsa, çocuk da olsa güvenlik güçlerimiz gereğini yapacaktır!'** Bunun üzerine çocuk yaşlarıyla sembolleşen Abdullah ile Enes'in de aralarında bulunduğu 11 kişi polisin kurşunlarıyla katledilmişti.

Bu olaylar henüz başlamadan önce cami önünde cenazelerini bekleyen ailelerin yanındayken polisler gelmiş resim ve kamera çekimleri yapıp bir kenarda seyre koyulmuşlardı. 3 gün sonra Cihan Deniz'le birlikte gözaltına alınmışım. Emniyet amiri, 'olayların içinde değilsiniz ama halk sizi tanıyor. Dolayısıyla olayları durdurmak için sizi getirmek zorunda kaldık. Bu bir mesaj olur' demişti. Tartışmalarımız sonuç vermemiş sorgusuz sualsiz tutuklanıp cezaevine götürülmüştük. Dört ay sonra mahkemeye çıktığımızda karşımıza tanık diye üç tane polis getirdiler. Önce tutukla sonra delil üret! Polisler olayları benim yönlendirdiğimi gördükleri yönünde ifade vermiş ve tanık olarak duruşmaya çağırılmışlardı.

Tanık uygulaması tam bir komediye dönüşmüştü. Tek tek içeriye alınan polislere soruluyordu: 'Demirtaş hangisi?' Yedi tutuklu yan yana oturuyorduk. İlk iki tanık polis benim yerime başkalarını göstermişlerdi. Yalanları derhal ortaya çıkmıştı. Çünkü beni hayatları boyunca hiç görmemişlerdi ve resimlerim üzerine derslerini de iyi çalışmamışlardı! Üçüncü polis içeriye girerken avukatlara 'Ben bu polisi tanıyorum, o da beni tanır, gözaltı yerinde nöbet tutan polistir'dedim. Haliyle bu polis memuru beni 'teşhis' etti ama o gün ne tür giysiler giydiğim sorusuna verdiği yanıtla hâkim de güldü. Çünkü Mahkeme Başkanının önündeki bilgisayarda polisin delil diye sunduğu cami önündeki resimlerim vardı ve tanık polisin tarifinin tam tersiydi. O duruşmada hepimiz tahliye edildik. Polislerin yalancı tanıklıktan yargılanmasını beklerken bu davadan 6'şar yıl ceza aldık...

AKP bu olaylarda yeterince deşifre olmasına rağmen bir kez daha manevra yapıyor, sözler veriyor ve zaman kazanıyordu. Ne Diyarbakır katliamı, ne ondan önce Eskişehir Bozüyük'te yaşanan linç ve katliam girişimi, ne de verdikleri sözleri tutmamaları AKP karşısında DTP yönetiminin tavrını değiştirmemişti. **AKP'liler Kürtlere karşı her yerde 'biz çözümden yanayız ama ordu engelliyor; olayları yapan da ordudur. Sabırlı olun' sözleriyle propaganda yapıyordu.** Sonradan AKP'nin bakanlığını yapacak olan Hüseyin Çelik tilki ile aslan fabl'larını anlatarak tilkinin aslanla mücadelesinin direkt kavgaya tutuşarak olamayacağını ifade ediyordu. Aslan ordu, tilki dediğiye AKP idi...

AKP orduyu ileri sürerek zaman kazanırken 2007 yılında Dolmabahçe Mutabakatıyla Erdoğan Büyükanıt ile anlaşmış ve Kürtlerin imhası temelinde kendi iktidarını ve derin devletini de kabul ettirmişti. AKP bu derecede pervazsızlaşma gücünü seçimlerden alacağı sonuçla sağlayacaktı. Kürtlerin tasfiyesi karşılığında AKP ordudan onay görmüştü. Bunun için bir yandan polis ve yargı gücünü devreye koyarken öte yandan Kürtlerden oy almalı ve 'Kürtleri de ben temsil ediyorum' diyebilmeliydi. Bunu sadece işbirlikçi Kürtler eliyle sağlayamazlardı, Kürt halkı üzerinde etkisi olan tüm çevrelerden yararlanmak isteyeceklerdi. Dolayısıyla DTP içine oynamaya devam edeceklerdi.

Bu konuda rolü oynatılarak hızla tasfiye edilenlerden biri de Mehmet Ağar'dı. Ağar DYP'nin başındayken 'DÜZ OVADA SİYASET' söylemiyle ortaya çıkmış ve **'Öcalan Barış İçin rolünü oynamalıdır'** diyerek Kürt politikasında değişim sinyalleri vermişti. Kendilerinin iktidarında askerin konuşamayacağı mesajıyla orduyu da hedeflemişti. Kimilerinin iddia ettiği gibi Ağar'ın kızının vefatı bu değişimde belki rol oynamıştı fakat AKP karşısında tutunmak isteyen her partinin Kürt açılımı yapması zorunluluğu gereği reel siyasete göre hareket etme olasılığı daha yüksekti. Bu nedenle AKP Kürt açılımını kimseye bırakmayacak, kendisi 'açılım' tasfiyesine başlayacaktı. Neticede Ağar Kürt sorununa getirdiği farklı söylemle siyaset gündeminde etkili olmaya başlamıştı. DTP gündemine bir anda DYP ile ittifak yapılabilir mi tartışması bomba gibi düştü. Fakat bu bomba sadece ses bombasıydı ki etkisi fazla olmadı! Ancak Ağar'ın dolaylı da olsa Kürtlerle temasta bulunmasının faturası ağır olacaktı; Erkan MUMCU'nun başında olduğu ANAP devreye konuldu ve birleşme adı altında Ağar tasfiye edildi. Seçim yenilgisi bunun için yeterliydi...

'Düz ova siyaseti' demokratik zeminde siyaset gibi gösterilse de Kürtler, Asur İmparatorluğunun Kürtleri asimile etmek için dağlardan ovalara sürdüğü zamanlardan beri düz ova siyasetini aslanların farelere boğdurulması olarak bilirler. Fakat Ağar bunu silahlı mücadeleden vazgeçilmesi karşılığında siyaset hakkı anlamında sunuyor olsa da sonraki gelişmelere bakıldığında tasfiye politikalarının başka bir argümanı olarak bir dönem kullanıldığı ortaya çıkıyordu. AKP tüm bunlardan yararlanmayı bilmişti...

DTP içinden bir ekibin AKP ile olan dirsek temasları 2007 seçimlerine de yansiyacak ve dolaylı olarak AKP desteklenecekti. Ortalıkta kaynağı belirsiz haberler dolaşüyor, AKP ve DTP'nin koalisyon yapabileceği söylentisi yayılıyordu. Ben de AKP ikiyüzlülüğünü göz önünde bulundurarak; madem öyle AKP ile koalisyon kurulur ve birkaç bakanlığı da alırız, fakat derdimiz iktidar değil, koltuk değil! diyerek kinayeli konuşmuştum. Elbette iktidarcılığa savaş açmış bir çizginin neferi olarak hemen eklemiştim: Aslında dört bakanlıkla bile sizden daha çok iş yaparız. Oysa bilirsiniz ki bizim derdimiz ve amacımız iktidar değil özgürlüktür. Biz iktidar değil özgürlük istiyoruz! İlginçtir ki medya sadece koalisyon yapabileceğimizi işledi, kinayeyi ve ardından gelen cümleleri görmezden gelerek AKP'ye sıcak baktığımız imajını güçlendirmeye çalıştı. Oysa katıldığım tüm seçim mitinglerinde, meydanlarda özgürlük sloganı haykırılmıştı.

Bir siyasi Parti olarak elbette hükümette yer alma hedefi doğaldır ve AKP tek başına iktidar olmamalı mesajını içermesi bakımından bir koalisyon tartışmasının yapılması anlam taşıyabilirdi. Fakat AKP'nin hedefi DTP'yi yumuşatmak, Kürt sorununu demokratik yollarla çözmekten yana olduğu görüntüsünü vererek Kürt oylarını çalmaktı. Buna karşı daha dikkatli davranmak gerekirdi. Her kelimenin, her cümlenin daha

özenli kurulması gerektiği ortaya çıkıyordu. Hatta AKP'yi iktidardan devirecek etkili bir halk hareketine öncülük yapmak gerekiyordu. AKP kan akıtıyordu. İstifa etmeleri için yeterince sebep vardı. Önceki hükümetler çözüm getirmediği için hedeflenmiş ve iktidarda fazla kalamamışlardı. AKP ise hedeflenmediği gibi adeta gizli ittifak içerisine girilmişti. Çok tehlikeli oynanmıştı.

Özellikle de Diyarbakır'da, sokaklarda kanımızı döken, çocuk-kadın demeden katliam emri veren bir Başbakan olarak Erdoğan ve partisinin oyun oynadığını halka anlatsam da partide bir bütünlük sağlamadıktan sonra bunların da etkisi fazla olamazdı...

Neticede AKP'ye yeşil ışık yakmış bir yönetimle seçime girmiş ve AKP'ye artı puanlar kazandırmıştık.

YNK ve KDP de seçimlerde AKP'ye destek mesajı vermişlerdi. Milliyetçi çizgide bir Kürt çözümü tasfiye planlarının parçasıydı. Aslında ortada iki çizgi vardı. Emperyalist hegemonyacı çizgi ve demokratik çözüm çizgisi.

Milliyetçi ve tasfiyeci çizgi birleşmiş ve emperyalist hegemonyacılığın doğrultusuna girmişti. ABD-İngiltere Ortadoğu'da bir hamle geliştirmiş; 'Türkiye ne yaparsa yapsın çizgimize gelecek, Kürt Hareketi de bize göre davransın diyordu.' Osman-Botan tasfiyeciliğini bertaraf eden Kürt Hareketi direndi fakat emperyalizmin bir yaratımı olan AKP eliyle Türkiye teslim alındı. Bütün mesele buydu. Dolayısıyla bu kez yasal zeminde bir gedik açmaya yönelecekler, DTP hedefte olacak, teslim alınmak istenecekti.

Seçimlerde her türlü hile ve baskı devreye konulup gurup kurmamız engellenmek istenmişti. Fakat her şeye rağmen gurup kurulunca DTP yakın markaja alınmış, Meclis Başkanlığı ve Cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle DTP Genel Merkezine Bakanların ziyareti başlamıştı. Abdullal Gül ile gelen heyet içerisinde bulunan Salih Kapusuz'un görüşme odamızın darlığına vurgu yapıp söylediği sözler aslında Ankara kriterleri ve 'nimetlerini' anımsatır cinstendi: "Başlarken bizim de yerimiz böyle küçüktü, şimdiki yerimiz iyi, ileride sizin de olur!" Bu ziyaretler DTP'nin 22 oyunu almaktan ziyade bir kamuoyu çalışması gibiydi. Basında özellikle işlenen 'tokalaşma' görüntüleri de işin tuzu biberi olmuştu. Dengir Fırat 'Bizim 350 milletvekilimiz vardı da ne yapabildik, AKP'yi desteklemekten başka şansınız yok' derken Avrupa Parlamentosundaki Hollandalı 'enişteleri' de kraldan daha kralcı kesilmiş 'DTP AKP'yi desteklemek zorundadır' diye AP koridorlarında çığlıklar atmaktaydı. Niye atması ki, Avrupa ülkeleri arasında Türkiye'de en fazla yatırımı olan ülkeydi Hollanda! Fakat yarattıkları bu sahte 'bahar' uzun sürmeyecekti...

2005-6-7 pratiklerinden sonra Devlet ve AKP tam da DTP'yi kontrolüne aldıklarını düşünürken DTP'de yeni bir yönetim işbaşına gelecek ve hesaplar alt üst olacaktı. Siyasette ahlak ve vicdan nedir bilmeyen yeniçağın 'sultanı' yaşadığı sırça köşkten buyruk verecek ve bu kez DTP ateş altına alınacak, linç kampanyası başlatılacaktı.

Sonucu şimdiden yazacak olursam; Eşbaşkanlar AKP'ye bir dönem inansalar da AKP'nin istediği gibi olmadılar. Ki bu nedenle de milletvekillikleri düşürülerek cezalandırıldılar. Parti de kapatıldı. Bunda AKP'nin tasfiye planlarının deşifre olmasının da rolü vardı...

İnternet sitelerini tararken LEKOLİN sitesinde AKP'yi deşifre eden müthiş bir yazıyla karşılaştım. Okuyunca inşallah doğru değildir dedim. Çünkü bunlar doğruysa Türkiye adına, demokrasi adına, insanlık adına çok büyük bir utanç ve kayıptır. İşte yorumlara, araştırmalara konu olacak ve belki de birçok gazetecinin tutuklanmasındaki sır perdesini de aralayacak olan **'Artık Akp'nin Kont-Gerilla Müsteşarlığı Var'** başlığıyla yayınlanan yazıdan bir bölüm:

"AKP iktidarı ile birlikte tüm kont-gerilla yöntemleri kanuni hale getirildi.

Anasol-MHP hükümeti döneminde çıkarılan yasalarla tanınan bazı cüzi haklar AKP hükümeti tarafından en az elli yıl geriye götürüldü.

AKP hükümeti DGM'leri kaldırıyorum diyerek, DGM'ler yerine daha geniş yetkilerle donatılmış Özel Ağır Ceza Mahkemelerini kurdu.

OHAL yerine onun değişik bir versiyonu daha fazla yetkilerle donatılmış şekliyle Geçici Güvenlik Bölgesi ilan etme yetkisini direk orduya verdi.

CMUK ile 1 Haziran 2005 kanunu ile birlikte tüm kontgerilla yöntemlerinin meşrulaştıracak kanuni zemini oluşturdu

29 Haziran 2006 tarihinde çıkardığı TMK kanunu ile birlikte Kürt halkının demokratik yöntemlerle-siyaset ve basın yolu-temel hak ve özgürlüklerini talep etmesini "terör" suçu kapsamına soktu.

27 Mayıs 2007 tarihinde koruculuk kanununda değişikliğe giderek Kürdistan'daki savaşı kalıcılaştırmak amacıyla korucu sayısını artırma kararını aldı.

Aynı şekilde 2 Haziran 2007 tarihinde "Polis Vazife ve Salahiyeti Kanununda" değişiklik yaparak 90'lı yıllarda kontgerillanın yaptığı yargısız infazları kanuni bir şekle soktu.

11 Haziran 2008 tarihinde Askerlik Kanununda yaptığı bir değişikle Kürdistan’da görev yapan tüm kontgerilla elemanlarının hiç bir sınava tabi tutulmadan devlet ve sivil kuruluşlarda görev yapmasını meşrutiyet kazandırdı. Kontgerillaya sivil elbise giydirerek tüm kentlerin sokaklarında ve işyerlerinde kontgerilla örgütlenmesini yaygınlaştırdı. Kürtlere karşı faşist saldırıların yaygınlaşması bu kanunun çıkışıyla birlikte daha örgütlü ve yaygın bir hal aldı. Böylece polise verdiği açık infaz yetkisini daha önce Kürdistan’da görev yapmış olan askerlere de verdi.

AKP bunlarla da yetinmedi 17 Şubat 2010 tarihinde de “Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı” adıyla bir kanunu çıkararak, Kürtlere karşı “Özel Savaş Karargahı” görevini görececek sözkonusu müsteşarlığı kurdu.

Bu müsteşarlıkla birlikte kontgerillanın tüm özel ve psikoloji savaş ile hareket yol ve yöntemleri meşrulaştırıldı.

POLİS VAZİFE VE SELAHİYETİ KANUNU VARKEN, ERGENEKONA NE HACET VAR!

AKP 2007 yılında seçime girerken “kurt dumanlı havayı sever misali” tümünden ele geçirdiği polis teşkilatını daha fazla yetkilerle donatmak ve kentlerde kendi polis devletini kurmak amacıyla 2 Haziranda Polis Vazife ve Selahiyeti Kanununu çıkardı.

Daha önce kontgerilla yöntemleriyle yapılan infazlar, işkence, ajanlaştırma, uyuşturucuya alıştırma, taciz ve tecavüzler bu kanunun çıkarılmasıyla açık hale getirildi.

Demokratik ve siyasal mücadele yürüten Kürt kadınına yönelik AKP hükümetine bağlı polisin bir özel ve psikolojik savaş yöntemi olan taciz ve tecavüzleri artarak devam etti.

Amed’te BDP’li kadın polisler tarafından taciz edildi.

Polisin taciz ve tecavüzleri ilköğretimdeki Kürt kızlarına kadar uzadı. Siirt’te 14 yaşındaki H.T ile S.T ve diğer beş Kürt kızına tecavüz edilmesinde başı çekenlerin AKP hükümetine bağlı polis, asker, öğretmen, AKP’li şeyh ile AKP’li milletvekili Yılmaz Helvacıoğlu’nun akrabaları olduğu açığa çıktı.

Sokaklarda ise işkenceler aleni hale geldi. Polisin en fazla işkencesine maruz kalanlar ağırlıkta Kürt çocuklarıdır. Bunun en

son örneği Colemerg'te polisin vahşi işkencesine maruz kalan 14 yaşındaki Hatip Kurt oldu.

2006 yılında TMK ve 2007 yılında da PVS Kanunun buna eklenmesiyle bugüne kadar 28 bin Kürt çocuğu yargılandı.

Bu çocuklardan binlercesi ağır hapis cezalarına çarptırıldı. Devletin kendi verilerine göre şu anda bu çocuklardan 2 bin 721'i zindanlarda bulunmaktadır.

Zindanlarla yetinilmedi, sokaklarda, zindanlarda ve karakollardaki polis infazları katmerleşti.

PVS Kanunun çıkışından sonra polis tarafından öldürülenlerin sayısı 255 olarak tespit edildi.

Bunun içinde Cizre'de öldürülen 18 aylık bebek Mehmet Uytun'da var.

1989 yılı ile 2010 yılları arasında Türk devletinin öldürdüğü Kürt çocuklarının sayısı 373'tür. AKP hükümeti döneminde öldürülen Kürt çocukların sayısal olarak diğer yıllara oranı daha fazla olmuştur. Sözkonusu sayı sadece tespit edilendir. Tespit edilmeyenlerde var.

KÜRT DÜŞMANI POLİSLERİN ARKASINDA HANGİ ZİHNİYET VAR?

Tüm polisler, hem polis okulunda iken hem de polislik görevini yürütürken Polis Akademisi'de hazırlanan eğitim müfredatına göre eğitilmektedir. Hangi zihniyetle eğitilmişlerse halka karşı da öyle davranmaktadırlar. Hocaları kimse onlar da ona göre şekillenmektedir. Zaten Yeşil Türk Irkçısı bir zihniyetle eğitilen polislerin ırkçı refleks dışında bir reflekste bulunması biraz zor gözükmektedir.

Kürt düşmanlığı temelinde eğitildikleri için Kürtlere karşı her türlü işkence, taciz ve tecavüz ile öldürmelere kadar varan yol ve yöntemleri mübah görmektedirler.

Polisin Kürt halkına karşı bu kadar gaddar, düşmanca davranmasının arkasında Fetullahçı ve AKP'li polis yöneticileri bulunmaktadır. Bunlar Türk-İslam sentezine dayalı Yeşil Türk Irkçısı bir zihniyetle polisleri eğitmektedirler.

KATİL VE TECAVÜZCÜ POLİSLERİ EĞİTEN KİMLERDİR?

Söz konusu polisleri eğiten yöneticelerin hepsinin ortak özelliği Fetullahçı ve Türk Yeşil Irkçısı olmalarıdır.

BuYeşil Türk Irkçısı yöneticilerden birincisi, Polis Akademisinin başında bulunan Zühtü Arslan'dır. Arslan'ın kendisi Fetullahçıdır. Akademinin başına geçmeden önce Fetullah Gülen'e ait Zaman Gazetesi'nde makaleler yazıyordu. Fettullah Gülen cemaati tarafından ABD'nin Leicester Üniversitesi'nde uzman olarak yetiştirildikten sonra Polis Akademisi sorumluluğuna getirildi.

İkinci yönetici Önder Aytaç'dır. Zühtü Arslan'ın yardımcısıdır. Erdoğan ile Ertuğrul Günay'ın danışmanıdır. Babadan Fetullahçıdır. Taraf Gazetesi yazarıdır. Cemaat tarafından İngiltere'nin Hull Üniversitesi'ne gönderilerek "özel savaş uzmanı" olarak Kürt Özgürlük Hareketine karşı özel bir şekilde eğitilerek yetiştirilmiştir.

Üçüncü yönetici İhsan Bal'dır. Eski bir MHP'li şimdi ise Fetullahçıdır. Aynı zamanda Zaman Gazetesi'nde de yazmaktadır. Polis Akademisinde de Zühtü Arslan'ın yardımcısı konumundadır. İngiltere'de PKK üzerine kriminoloji eğitimi görmüştür.

Dördüncü yönetici-resmi değil, fiili yönetici-Emrullah Uslu'dur. Uslu'da Fetullahçıdır. ABD'nin Utah Üniversitesi'nde MİT kontejanından Fettullahçı MİT elemanı olarak yetiştirilmiştir. PKK masasından sorumludur. Ayrıca Ergenekoncu Bedrettin Dalan'ın Yedi Tepe Üniversitesi'nde öğretim görevlisidir. Bir taraftan AKP ile Fetullahçıların oluşturduğu Yeşil Ergenekon yapılanmasının çekirdek kadrosu olarak görev yaparken diğer taraftan da Yeşil Ergenekon'un ikiz kardeşi Avrasyacı Ergenekon'a da hizmet etmektedir. Aynı Emrullah Uslu Hizbul-Kontra'yı Elazığ, Çewlik, Muş ile Amed'te örgütleyen bir elemanıdır. Elazığ'da Palu'lu Mele Selam ile Sivrice'li Özcan Aytaç'ı paravan olarak kullanarak Hizbul-Kontra'yı örgütlemiştir. Amed'te Heci Bayıncık'ı Hizbul-Kontra adına örgütleyen yine Uslu'dur. Benzer şekilde Çewlik'te Eyüp Kişi'yi örgütleyerek Hizbul-Kontra'nın temellerini burada atan Taraf gazetesi yazarı Emrullah Uslu'dur. Muş'ta da Hizbul-Kontra'yı örgütlemiştir. Kürdistan'da PKK'nin verdiği özgürlük mücadelesinin yükselişini önlemek amacıyla Çewlik, Elazığ, Muş gibi stratejik şehirlerde Hizbul-Kontra örgütlenmesi görevi direk devlet tarafından kendisine verilmiştir. Bu amaçla Çewlik'te Emniyet Müdürlüğü'nde özel olarak görevlendirilmiştir. 2003 yılında İstanbul'da El-Kaide'nin yaptığı bombalama eylemlerinde Çewlik'li Azad Ekinci'nin ismi geçmişti. İşte söz konusu Azad Ekinci'yi Hizbul-Kontra örgütlenmesine sokan da Uslu'dur. Ekinci'ye El-Kaide adına eylem yaptıran da yine Emrullah Uslu'dur. Tüm bunlardan dolayı Emrullah Uslu devlet tarafından PKK Masası sorumluluğuna getirilmiştir...www.navendalekolin.com - www.lekolin.org - www.lekolin.net - www.lekolin.info

İddialar korkunçtu, inanılır gibi değildi fakat her geçen gün yaşanan olaylar Lekolin'in iddialarını kat be kat aşacak düzeye varacaktı...

BASKIN ORAN OLAYI

22 Temmuz 2007 seçimlerinde önemli hatalar yapmıştık. Aday sayıları ve bölge düzenlemeleri sağlıklı değildi. 15 yıldır seçim işlerini biz yürütüyoruz diyen partili arkadaşlarımız 37 adayın kazanacağını iddia ederken benim çabam Mecliste gurup kurabilecek sayının altına düşülmesini önlemeye dönüktü. Çünkü illerin çoğunda yeterli örgütlülüğe ve çalışmaya sahip olmadığımızı bizzat görmüş, bu sorunu da seçime kadar giderememiştik. Üstelik devletin engellemeleri ve seçim hilelerinin olacağı gün gibi ortadaydı.

En çok üzüldüğüm husus demokrasi güçlerinin birlikteliği için çırpınırken ve bunun için kendimi birçok risk altına koyarken, Baskın Oran'ın seçimi kaybetmesiydi. Bu olayda ne yazık ki benim sorumluluğumun birinci derecede rolü vardı. Türkiye Partisi olmanın bir anlayış, bir felsefe ve stratejik bir karar işi olduğu açıktı. Sadece bazı isimlerle veya seçim ittifaklarıyla bu iddiaya yanıt olunamazdı. Ancak Partiye katılımımdan birkaç ay sonra seçim de gelip çatmıştı. Baskın Hocanın adaylığı konusunda yapılan hataları objektif olarak ortaya koyup özeleştiri yapmak zorundayım.

Baskın Oran henüz bizim adaylarımız belli olmadan solda bağımsız ortak aday platformunun adayı olmuştu.

AGOS Gazetesi haberi şöyle vermişti:

Baskın Oran İstanbul'dan bağımsız aday...

Solda Bağımsız Ortak Aday Baskın Oran 1 Haziran Cuma günü saat: 11.00'de Taxim Hill Otel'de bir basın toplantısı düzenledi. Oran ve destekçilerinin katıldığı basın toplantısında Baskın Oran, Sol Bağımsız Ortak kavramları üzerine yaptığı açıklamaların ardından basın mensuplarının sorularını cevapladı.

“Sol” çünkü kendine “sol” diye etiket yapıştırıp halkı aldatanlar var. “Bağımsız” çünkü “farklı” olanlar yüzde 10 baraj kullanılarak dışlanıyor. “Ortak” çünkü 12 Eylül herkesi parçaladı” şeklinde konuşan Oran, Türkiye’de ezilen tüm kimliklerin ve iradesi Meclis’e yansımayan tüm kesimlerin temsilcisi olmak için yola çıktığını belirtti. Oran, Türkiye’de temel ezilmişlik ve dışlanmaşlık kategorileri üzerinde de durdu. Azınlık halklarının yanı sıra eşcinseller, belki de bu ülkede ezilmişlik duygusunu en ağır şekilde yaşayan vicdani retçiler, sosyalistler ve işçi sınıflarına da konuşmasında yer veren Baskın Oran seçimlere İstanbul 2. Bölge’den girmesinin sebebini de şöyle açıkladı : “İstanbul 2. bölge kültürel ve sosyoekonomik olarak tüm bu kategorilerin harman yeri. Tam bir toplumsal laboratuvar”.

Tüm bu kesimlerin öncelikle Meclis’te ve kendi destek komitelerinde temsiliyetini sağlamayı hedeflediğini belirten Oran, interaktif ilişkide Meclis’ten ve destek komitesinden izleme ve yanıtlatma sisteminin de hızla işleyeceğini belirtti.

Seçim çalışma düzeni konusunda da basına bilgi veren Oran ilk hedeflerinin aday olmak, eşgüdümü örgütlemek ve vaad edilenleri yapabilmek olarak üç ana maddede anlattı. Kampanya uzmanlarıyla çalışmalarına başladıklarını belirten Oran, mali kaynak yaratmak ve bulmak, medya ilişkileri ve semtlerle ilişkiler için de çalışmalarının başladığını belirtti.

Amaçlarının yeni bir insanlık ahlakı, yani bir kamu vicdanı yaratmak, bu sesi meydanların yanı sıra Meclis’ten duyurabilmek olduğunu açıklayan Baskın Oran basın mensuplarından gelen “DTP sizi destekliyor mu?” sorusunu “Tüm desteklere açığız, buraya gelirken birçok kurum, dernek ve oluşum bizi destekledi ancak bunları açıklamak bize düşmez...” diye yanıtladı.’

DTP olarak destekleyeceğimiz adaylar konusunda bir kriter belirleme toplantısı yapmıştık. MYK toplantısının sonucunda, **EMEP, SDP VE ÖDP’nin birer isim belirleyebileceğini ve grup zora girmedikçe isterlerse Parti adlarıyla Mecliste yer alabileceklerini; Aydınlardan, mümkünse Barış Meclisinden de bir ismin belirlenmesini ama seçildiğinde grubumuzda yer almasının şart olduğunu kararlaştırmıştık ve Eşbaşkanlar bu temelde görüşme yapma inisiyatifi almışlardı.**

Partiler kendi içlerinde isimleri netleştirdiler. Fakat dördüncü kişi için Eşbaşkanlar Baskın Oran ile görüşmüşlerdi. Ankara’ya döndüklerinde şunları aktardılar; **Baskın Oran zaten aday olduğunu, DTP desteklerse sevineceğini, DTP’nin aday olmadığını, seçilip Meclise gitse de gruba girmeyip bağımsız kalacağını söylemiştir.**

Guruba katılmayacağını beyan etmesine rağmen Baskın Hoca’nın adaylığını desteklememiz mümkündü fakat hemen öncesinde

Parti yönetiminin aksi yönde prensip kararı vardı. Baskın Oran DTP gurubuna katılmayacak ama örgütsel karar aşılarak onaylanacaktı. **Karara niye uyulmadığı sorulduğunda Ahmet Türk Baskın Oran'a kesin söz vermediklerini söylese de Aysel Tuğluk, Delil Karakoçan ile görüştüklerini, Baskın Hoca'nın desteklenebileceğini söylediğini, bunu da dikkate alıp görüştüklerini ve bu şekilde netleştirdiklerini aktardı.** Delil Karakoçan'ın DTP ile doğrudan bir hukuku yoktu. Bu da çok önemli değil esasen Baskın Hoca ile ilgili böyle bir gelişme varsa MYK ve Seçim Komisyonu ile paylaşılmalı ve ortak karara gidilmeliydi.

Bu durum bir iç tartışmaya yol açtı. Grup riske atılıyordu. Ayrıca belirlenen prensibe uyulmuyordu. Yönetim ve komisyonla da paylaşılmadan destekleyeceğimiz söylenmişti. Bu tartışmalar sürerken adayların açıklanacağı ve tanıtılacağı gün geldi çattı.

Baskın Oran haricinde tüm adaylar toplantıya geldi. Baskın hoca ise DTP adayı olmadığını, sadece DTP'nin desteğini alacağı için DTP adaylarının tanıtım toplantısına gelmeyeceğini aktarmıştı.

O sabah İstanbul ilçe teşkilatlarının başkanları da toplanıp Ankara'ya gelmişlerdi. Dayatmalarını, Sabahat Tuncel cezaevinde, Ufuk Uras ÖDP Genel Başkanı, üçüncü adayımız yok, üçüncü aday sadece dışardan destekleyeceğimiz Baskın Oran olursa biz seçim çalışmalarını kiminle, nasıl yürüteceğiz, böyle yapılırsa seçimi kaybederiz, Sabahat Tuncel'de kazanamaz şeklinde ortaya koydular.

Aday komisyonu çekilmiş, ortada yönetim ve inisiyatif alacak kimse de kalmamıştı. Komisyondan geriye kalan birkaç üyeye danışarak MYK kararına uymak adına, ilçe başkanlarının önerisini kabul ettik ve bunu Eşbaşkanlarla da paylaştık. Burada belki bir realite dile getiriliyordu, belki de dolaylı bir 'şantaj' yapılıyordu ama öte yandan Baskın Hoca da ne gruba ne de Partiye yanaşıyordu. İşte o gün durum değişti ve ilçe başkanlarının aday gösterdiği Doğan Erbaş Baskın Hoca ile aynı bölgeden aday yapıldı. Doğan Erbaş Asrın Hukuk Bürosu avukatlarındandı ve İstanbul DTP İl Başkanlığını yapıyordu. **İlçe başkanları hem Baskın Oran'ın hem de Doğan Erbaş'ın kazanacağı sözünü vererek ayrıldılar.**

İkisine de kazandırmak mümkün olabilirdi fakat ikisinin de oyları sınırı gelip dayandı ve kaybettik.

Oysa aksi yönde yani zaten adaylığını açıklamış olan Baskın Hoca'dan yana bir tavır geliştirmiş olsam tüm İstanbul örgütlerimiz buna uymak zorundaydı ve o bölgede hiç de seçimi kaybetme gibi bir durumla karşılaşmayacaktık. İki milletvekilliğini de kazanabileceğimiz umudunun yanında yereli esas alalım, iradelerini aşmayalım derken iktidar hırsı ve politik aptallıklara da prim vermemeliydik.

EŞBAŞKANLIĞA SEÇİLMEM ve DTK KURULUŞU

DTP'nin Meclise girmesinden hemen sonra yapılan en önemli çalışma DEMOKRATİK ÖZERKLİK konusunu çalışmak, tartışmak

ve kongreye hazırlanmak üzere gerçekleştirdiğimiz bir haftalık eğitim kampıydı.

Kampa Antalya’da girmiştik. Seçim bölgelerine uzakta ve kent dışında bir alanı tercih etmemizin nedeni eğitim sürecinde kendimizi bir haftalığına yalıtılabilmektir. Demokratik Özerkliği ilk kez tartışacaktık ve gerçekten sakin bir ortama ihtiyaç duymuştuk. Öyle ki Antalya il teşkilatımızı bile ilk başta devreye koymamıştık. Ancak kendi olanaklarıyla kalınacak yeri kendileri tespit etmişlerdi. Büyükçe toplantı salonu olan bir otele yerleşmiştik. **Toplantı yaptığımız otel göze batmış ki daha sonra ruhsatında sorun var denilerek AKP iktidarı tarafından kapatıldı.** O güne dek ruhsat sorunları bilinmiyormuş gibi yansıtılsa da esasen gittiğimiz her kapının kapatılması, deniz olsa kurutulması hedefleniyordu.

Genel Merkez yöneticileri, Milletvekilleri, Demokratik Toplum Koordinasyonu ve Yerel Yöneticilerin katıldığı bu toplantı oldukça verimli geçmişti. Güçlü bir bileşim vardı. O bir haftalık süreçte demokratik özerklik üzerine oldukça kapsamlı tartışmış ve bir belge hazırlamıştık. Bu belge hem DTK Kuruluşunda taslak olarak sunuldu, hem de DTP kongresinde siyasi tutum belgesi olarak onay gördü. Belgenin hazırlanmasında toplantıya katılan tüm arkadaşlarımızın emeği vardı. DTK Sonuç Bildirgesi -veya Kuruluş Bildirgesi de diyebiliriz- bu belgeye dayanılarak hazırlanmıştı.

DTK kuruluşunu gerçekleştirmek kolay olmamıştı. ‘Acele etmeye gerek yok’ diyerek oyalayanlar vardı. Çalışma arkadaşlarımızdan kimisi de böyle düşünüyordu. Fakat bir ay içinde kuruluşu gerçekleştirmekle iddiasıyla ortaya çıktık ve yoğun bir çalışma neticesinde başardık. DTK için bir ay, Türkiye demokrasi güçleriyle Demokratik Cumhuriyet Konferansını gerçekleştirmek için de 4 aylık bir süre belirlendi. Fakat DTK zamanında kurulduğu halde DCK görevini alan arkadaşlarımız maalesef sorumluluklarını yerine getirmeyip Ankara’da bir anayasa konferansı düzenleyip dağıldılar.

DEMOKRATİK TOPLUM KONGRESİ SONUÇ BİLDİRGESİ

Kongremiz 26-28 Ekim 2007 tarihleri arasında Türkiye’nin 50 ilinden seçilen Halk Delegeleri, Akademisyenler, İnanç Grubu Temsilcileri, DTP Genel Merkez Yöneticileri, Milletvekilleri, Belediye Başkanları ve İl Başkanları ile Gençlik ve Kadın Temsilcileri, Sivil Toplum Örgütü Temsilcileri ve Muhtarlardan oluşan tüm toplumsal, sosyal ve siyasal çevrelerin katıldığı toplam 600 delege ile Diyarbakır’da başarıyla gerçekleşmiştir.

Demokratik Toplum Kongresi, Türkiye’nin demokratikleşmesi ve Kürt Sorunu’nun çözümü açısından Kürt, Türk ve Ortadoğu Halkları için tarihi bir misyonla toplanmıştır.

Bu tarihsel sorumluluğun gereği olarak; yoğunlaşan siyasal gelişmelere somut çözüm perspektiflerini açığa çıkardığından, güncel açıdan da oldukça önemli bir kongre olmuştur.

Kongremiz öncelikli olarak Kürt olgusu ve sorunsalını tanımlayarak, Türkiye'nin demokratikleşmesini de içeren en somut ve halklar adına en gerçekçi çözüm perspektifini açığa çıkarmıştır.

En temelde Kürt Sorunu, bu coğrafyanın asli unsurlarından olan Kürt halk gerçekliğinin ve bundan kaynaklı ulusal, toplumsal, kültürel, sosyal, ekonomik, siyasal ve en temel insani haklarının inkarı ve reddi sorunudur. Kısacası Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratikleşememe sorunudur.

Kongremiz sorunun çözümü için; başta Türk ve Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu Halkları'nın özgürlüğü ve kardeşliğini esas alan, barışçıl ve demokratik birlikteliğinin temel çözüm yolu olduğunu açığa çıkarmış ve benimsemiştir.

Tarihsel ve güncel olarak Kürt Sorunu denilen olgu; başta Anadolu halkları olmak üzere Ortadoğu halklarının tarihsel kardeşlik bağlarının özellikle son yüzyılda gelişen milliyetçi, şoven, tekçi ve otoriter felsefe ve siyasal anlayışlardan kaynaklı tahrip edilme sorunudur. Bu durum güncel olarak kardeş halkları bir birine boğazlatacak kadar tehlikeli bir aşamaya gelmiştir.

Bu nedenle tarihsel bir yol ayrımındayız.

Başta Kürt Halkı olmak üzere Türkiye'de ki demokrasi güçlerinin büyük bedeller ödeyerek işlevsiz konuma getirdiği 12 Eylül Anayasası yerine yeni bir anayasa hazırlığı süreci başlamıştır.

Demokratik Toplum Kongresi, bu süreçte Kürt halkının temel haklarının anayasal güvence altına alındığı oranda Türkiye'nin bütünlüğü içerisinde Kürt Sorunu'nun demokratik ve barışçıl çözümü için tarihsel bir fırsat yakalandığını tespit etmiştir. Kongremiz bu konuda Kürt halk iradesinin beyanı olmuştur.

Diğer taraftan özellikle AKP, Türkiye Toplumu'nun demokratik ihtiyaçlarından öte Türk İslam Sentezi çizgisine dayanan oligarşik, inkârcı ve çıkarıcı bir anlayış ile yeni anayasayı ele alıp iktidarını kalıcılaştırmak istemektedir.

Kongremiz; inkâr, imha ve küresel sermayenin ihtiyaçlarını esas alan anayasal yaklaşımları reddeder. Bu yaklaşımlardan kaynaklı halkları iradesizleştiren, meşru savunmaları ortadan kaldıran her türden dayatmalara karşı Kürt, Türk ve Ortadoğu halklarının çıkarlarını esas alan anayasal yaklaşımı vazgeçilmez görür.

AKP'nin tehlikeli yaklaşımı tezkere ile birlikte Türk ve Kürt halkının tarihsel kardeşlik bağlarını kopararak coğrafyamızı kapsayacak tehlikeli bir savaş sürecine yöneltmektedir. Kongremiz tezkere ile başlayan Kürtlere ve kurumlarına yönelik

linç girişimlerini, ülkemizdeki ve sınır ötesine yönelik operasyonları kabul edilemez bulur.

Bu tarihsel ve güncel gelişmeler ışığında kongremiz ; Kürt Halk Önderi Abdullah ÖCALAN'ın , Kürt Sorunu'na demokratik çözüm yaklaşımının son derece belirleyici olduğu sonucuna varmıştır.

Yıllardan beri Türk ve Kürt Toplumu açısından bu iki eğilimi görüp tüm zorluklara rağmen Kürt halkı adına çözüm yolunun demokrasiden, barıştan ve bir arada yaşamadan yana geliştiren Kürt Halk Önderi Abdullah ÖCALAN'a yönelik İmralı uygulamaları çözümün önünü kapattığı gibi tarihsel kardeşlik duygularına da büyük zarar vermiştir.

Bu nedenle kongremiz, Kürt Halk Önderi Abdullah ÖCALAN'ın İmralı'dan başka bir yere nakli ile sağlık sorunlarının giderilmesi için tedavi sürecinin başlatılmasının, toplumsal barış için rolünü oynayabileceği şekilde, halkla bağ kurabileceği bir ortam yaratılmasının, Kürt halkı kadar Türkiye demokrasisi açısından da son derece yaşamsal olduğu sonucuna varmıştır.

Kongremizin en temel tartışma konularından biri de, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt Sorunu'na barışçıl çözüm bulma konusu olmuştur.

1920'lerde Anadolu Halkları'nın birlikte yürüttüğü mücadele sonucunda kazanılan bağımsızlığın ardından ilan edilen ve 84. yılını dolduran Cumhuriyet, aradan geçen onlarca yıla rağmen demokratik bir niteliğe kavuşamamıştır. Merkezîyetçi ulus devlet sistemi kültürel farklılıkları yok sayan sonuçlara yol açtığı gibi Türkiye'de yaşayan tüm toplumsal kesimlerin özgürlük, eşitlik talepleri ile sosyal ve ekonomik sorunlarını çözümsüz bırakan büyük dengesizlikleri ortaya çıkarmıştır.

Temelde Türkiye'de yaşayan -başta Kürtler olmak üzere- bütün farklılıkları yok sayan, bunun da ötesinde asimile ederek kültürleri ortadan kaldırmayı resmi bir ideoloji olarak benimseyen yönetim anlayışı, hiçbir toplumsal sorununun çözümüne olanak sunmamaktadır. Tekçi bir devlet yönetimi anlayışıyla toplumu da tek tipleştirmeyi hedefleyen mevcut uygulamalar, toplumsal ihtiyaçlara cevap olmak bir yana, sorunların ve krizlerin de başlıca nedenidir. Katı merkezîyetçi ulus devlet olarak örgütlenen devletin siyasi ve idari mekanizmaları, Demokratik Cumhuriyetten daha ziyade oligarşik bir yapılanmaya denk düşmektedir. Anayasa'nın başlangıç kısmında Cumhuriyet'in temel nitelikleri olarak zikredilen sosyal, demokratik, laik bir hukuk devleti olma ifadesi hiçbir dönemde hayata geçirilememiştir. Söylemde etnik bir temele dayanmadığı iddia edilen Türk Millîyetçiliği anlayışı bir tarafa; aslında askeri, idari ve yargısal devlet örgütlenmesinin tamamında Türk etnisitesini esas alan bir anlayışın hâkim kılındığı tartışmasızdır.

Türkiye’de hâkimiyetin kayıtsız ve şartsız millete ait olduğu, milletin iradesinin her şeyin üstünde olduğu söylemlerine rağmen, halkın demokratik bir şekilde devlet yönetimine katılımını sağlayacak mekanizmalar oluşturulmamakta, sivil siyaset üzerindeki askeri vesayet gerçeği, olağan bir durum olarak telakki edilmektedir.

Sorunların artık yerelde yani sorunun yaşandığı yerde ve sorunu yaşayanlarca tartışılıp çözüldüğü çağdaş demokrasilerle kıyaslandığında, Türkiye; ağır, hantal, bürokratik ve yerele uzak katı merkeziyetçi idari yapılanmasıyla tıkanmış durumdadır. Doğusuyla, batısıyla, kuzey ve güneyiyle değişik kültürel, sosyal ve ekonomik sorunlarla karşı karşıya olan Ankara, bu sorunları çözmeye muktedir bir iradeye sahip olmadığı gibi bunu gerçekleştirecek gücü de kalmamıştır.

Kongremiz, bu temelde Türkiye’deki siyasi-idari yapılanmanın köklü bir reformla ele alınarak değiştirilmesini kaçınılmaz görmektedir. Yapılan tartışmalar, dünya genelinde yaşanan deneyimler ve hali hazırda Ortadoğu’da yaşanmakta olan fiili durumlar da göz önünde bulundurularak, devletleşmenin hele hele ulus temelinde bir devletleşmenin halklara demokrasi ve özgürlük yerine baskı getirdiği açıktır.

Bu tespitten hareketle, her ulus için ayrı bir devlet talep etme gibi felsefik ve konjunktürel gerçeklikten uzak ve halkların birbirini boğazlamasına kadar gidebilecek bir süreci tetikleyecek siyaset anlayışı yerine, halkların demokratik birliğini esas alan, demokrasiyi genel bir meclise hapsetmeyen, halkın tartışma ve karar mekanizmalarına katılımını kolaylaştıran, toplumun temel bütün sorunlarını en iyi şekilde ve yerinde çözüme kavuşturacağı bir siyasi ve idari yapılanma modeli kendini büyük bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Kongremiz, Ülke bütünlüğü içinde halkın yerelde söz ve karar sahibi olmasını sağlayacak ve tüm farklılıkların kendini özgürce ifade edebileceği düzeyde özerklik kazanması temeline dayanan modelin çağdaş kavramlaştırılışını “demokratik özerklik” biçiminde tanımlamaktadır. Demokratik öz yönetim anlamına gelen demokratik özerklik Demokratik Cumhuriyet’in içinin doldurulmasıdır.

Demokratik Özerklik;

- Türkiye siyasi ve idari yapısında demokratikleşmeyi sağlamak amacıyla köklü bir reformu ön görür,
- Sorunların çözümünde geliştirilecek yöntemler için, yereli güçlendirme, halkı söz ve karar sahibi kılma felsefesinden hareket eder,
- Halkın karar süreçlerine dâhil olması için demokratik katılımcılığı savunur ve tüm yerel birimlerde meclis sistemini esas alır,
- Salt “Etnik” ve “Toprak” temelli özerklik anlayışı yerine kültürel farklılıkların özgürce ifade edildiği bölgesel ve yerel bir yapılanmayı savunur,

-“Bayrak” ve “Resmi Dil” tüm “Türkiye Ulusu” için geçerli olmakla birlikte her bölge ve özerk birimin kendi renkleri ve sembolleriyle demokratik öz yönetimini oluşturmasını öngörür,
-Sorunların çözümünü sadece devlet sistemini değiştirmede aramaz, toplumun öz yeterliliğini esas alır.

Türkiyenin siyasi ve idari yapısında değişiklik öngörülürken; elbetteki öncelikle Türkiye’nin demografik yapısının açığa çıkarılması ve bunun için gerekli çalışmaların yapılması zorunludur.

Kongremiz tarafından İstanbul’dan Antalya’ya Adana’dan Samsun’a, Edirne’den Kars’a kadar kentlerin tümünde yaşanan ortak sorunlardan, farklı ve özgün yerel sorunlara kadar her türlü toplumsal sorunun modern ve demokratik bir devlet yapılanması içerisinde çözümünü kolaylaştıracak en akılcı model olarak tanımladığımız “Demokratik Özerkliğin” hayata geçebilmesi açısından ve yeni Anayasa çalışması da dikkate alınarak siyasi ve idari yapılanmada köklü bir reforma gidilmesi gerekmektedir.

Bu idari modelde ademi-merkeziyetçilik işletilerek birbiriyle yoğun bir şekilde sosyo-kültürel ve ekonomik ilişki içinde bulunan illeri kapsayan ve il genel meclislerine benzer bir şekilde seçimle iş başına gelen bir bölgesel meclis, merkezi hükümet adına dış işleri, maliye ve savunma hizmetleri ile merkezi ve bölge yönetimlerince birlikte yürütülecek emniyet ve adalet hizmetleri hariç ;eğitim,sağlık,kültür,sosyal hizmetler,tarım, denizcilik, sanayi, imar, çevre, turizm, telekomünikasyon,sosyal güvenlik, kadın ,gençlik,spor gibi hizmet alanlarından sorumlu olacaktır.

Bölge meclisleri nüfus ve gelişmişlik düzeyine göre her yıl merkezi hükümetin aktardığı bütçenin yanında yerel gelirlerden de pay alarak hizmetlerin yürütülmesini sağlayacaktır. Az gelişmiş ve yoksul bölgelere pozitif ayrımcılık uygulanacaktır. Bölge meclisleri her yıl bütçelerin belli bir kısmını yatırım ve hizmet oranında belediye meclisleri ve il genel meclislerine aktaracaktır.

Bu meclislere “bölge meclisi”, meclislerde görev yapacak kişilere de “bölge temsilcisi” denir. Meclis hem meclis başkanını hem de görevli olduğu alandaki işleri yürütecek yürütme kurulu üyelerini ayrı ayrı seçer. Başkan ve yürütme kurulu üyeleri meclisin aldığı kararların icrasından sorumludurlar.

Bu yapı fedaralizmi ya da etnisiteye dayalı özerkliği ifade etmez; merkezi yönetimle iller arasında kademelendirilmiş demokratik bir yeni idari takviyedir. Bölgelerin her biri o bölgenin özel adı veya bölge meclisinin yetki sınırları içinde bulunan en büyük il in adıyla anılacaktır.

Bu modelde il valileri, hem merkezi hükümetin hem de bölge yürütme kurulunun aldığı kararları uygulamakla görevlidir. Bakanlıkların taşra teşkilatları da aynı prosedüre tabi olacaklardır. İl Genel Meclisleri, Belediye ve Muhtarlıklar gibi diğer idari yapılar varlığını korumaya devam edeceklerdir.

Özcesi Türkiye’de kurulacak Bölge Meclisleri -ki sayısı 20-25 olabilir- , TBMM ile iller arasında işleri kolaylaştıran, halkın yönetime daha fazla katılımını sağlayan çağdaş, demokratik bir siyasi ve idari yapılanmadır.

Kongremiz bu modelle Demokratik Cumhuriyet’in inşasında önemli bir aşama katedileceğine inanmaktadır. Böylece Cumhuriyet’in ilk kuruluş aşamasında gerçekleşmeyen demokratikleşme yaşamsallık kazanacaktır. Bu aynı zamanda Atatürk’ün 1923 yılında gazeteci A.Emin Yalman’a ifade ettiği bir nevi Yerel Muhtariyet’in, bugünkü koşullarda hayata geçirilmesi de olacaktır.

Toplumun kendi öz ve sivil örgütlenmeleri ile birlikte ele alınması gereken “Demokratik Özerklik” uygulaması özünde “az devlet” “çok toplum”, başka bir ifadeyle “az yasak” “çok özgürlük” anlayışının sistematize edilmiş modelidir. Bunun içindir ki, toplumun tüm sorunlarının çözümünün devletten beklenmediği, sivil ve bağımsız kurumlar aracılığı ile toplumun kendi sorunlarına çözümler geliştirdiği daha pratik, daha demokratik ve daha katılımcı bir sistemdir. Ekonomiden çevre sorunlarına, sağlıktan eğitime, kültür ve sanattan kadın özgürlüğüne kadar toplumsal yaşamın her alanında öz yeterliliği esas alan özerk birimler oluşmalıdır. Bunun anlamı toplumun kendi demokratik özerklik sistemini, kendi iradesi ile inşa etmesidir. Kongremiz bir yandan devlet yapılanmasında reformu öngörürken öte yandan beklemezsizin toplumun kendi örgütlenme sistemini kurmasını kararlaştırmıştır.

Kongremiz, özellikle Anayasadaki mevcut “ULUS” kavramının etnik vurgularla değil, demokratik uluslaşmanın bir ifadesi olarak “TÜRKİYE ULUSU” ortak aidiyetiyle yeniden tanımlanmasını zorunlu görür.

Herkesi Türk olarak tanımlayan bir vatandaşlık tanımı yerine kültürel kimlikleri kabul eden ve bu kültürel kimliklere dayalı Türkiye Ulusu’nun tümünü kapsayan “TÜRKİYELİLİK” üst kimliği çerçevesinde Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı esas alınmalıdır. Türkiye Ulusu’nu oluşturan farklı kimlik ve kültürler kendi farklılıklarını anayasal güvence içerisinde koruyup geliştirdikleri bu sistemle daha özgür bir ortama kavuşacaklardır. Aslında 1920’lerde kabul edilmiş olan bu esaslar, 1921 anayasasında da yer almış, 1924 Anayasası ile ortadan kaldırılmıştır. Bu nedenle; Cumhuriyetin kuruluş felsefesine uygun bir şekilde yeni bir toplumsal sözleşme olarak ele alınması gereken yeni anayasa, Türkiye’yi 21. yüzyıla taşıyacaktır.

Yeni Anayasa’da “*Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendini ifade etmesini kabul eder*” hükmünün yer alması, Türkiye’nin demokratikleşmesi ve Kürt Sorunu’nun barışçıl çözümünde önacı bir yaklaşım anlamına gelecektir. Kürt dili başta olmak üzere diğer diller ve de kültürler önündeki engellerin kaldırılması, tekçi etnik referanslara dayalı “vatandaşlık” ve “ulus” kavramlarının demokratik bir tarzda yeniden tanımlanması şeklinde ifade ettiğimiz siyasi hedefler, anayasa referandumunda temel ölçütümüzdür.

1924’ten bu yana devam eden dil ve kültür yasakları aslında Kürtlere yönelik özel uygulama olmakla birlikte Türkiye’deki farklı diğer kültürler de bundan nasibini almıştır. Bu nedenle; Türkiye Ulusu’nu oluşturan bütün etnik ve inanç farklılıklarının zenginlik olduğunun kabulü ile birlikte bu zenginliklerin korunup geliştirilmesi için devletin özel tedbirler alacağı şeklinde devlete pozitif bir edim yükleyen düzenlemelere de ihtiyaç vardır. Türkçe resmi dil olmakla beraber diğer dillerin, bölgelerin çıkarılacak demografik yapısı da dikkate alınarak, kamusal alanda ve eğitim dili olarak kullanılabilmesi, uluslararası sözleşme hükümlerine de uygun şekilde anayasal güvence altına alınması gerekmektedir. Kendi kimliği ile siyaset yapma hakkı dâhil bütün kültürlerin kendini özgürce örgütleyip sivil kurumlarını yaratması olanağı anayasal güvenceye bağlanmalıdır. Ayrıca düşünce ve ifade özgürlüğünü kısıtlayan ifadeler Anayasa da yer almamalıdır.

Toplumsal eşitsizlikler kaynağını kadın-erkek eşitsizliğinden almaktadır. Toplumsal Cinsiyet Eşitliği sağlanmadan hiçbir eşitlik ve özgürlük talebi gerçek anlamda ifadesini bulmayacaktır. Bu nedenle, Toplumsal cinsiyet eşitliği politikalarının hayata geçirilebilmesi; Kadının toplumsal, sosyal, kültürel, siyasal ve ekonomik hayata aktif katılımının ve hayatın tüm alanlarında kadın erkek eşitliğinin sağlanabilmesi için pozitif ayrımcılık ilkesi açık ve net bir ifade ile anayasada yer almalıdır.

Bu temelde kongremiz, yukarıda belirttiğimiz çerçevede Kürt Sorunu’nun demokratik ve barışçıl çözümü için ilgili tüm toplumsal kesimlere çağrıda bulunmuştur.

Kongremiz, Kürt Halkı ve yaşadıkları sorunların çözümsüz bırakılması halinde, Ortadoğu’da beklenen siyasal, ekonomik ve sosyal istikrarın sağlanamayacağına inanır. Bu bağlamda, uluslararası ve bölgesel toplumun Kürt Sorunu’na yaklaşımlarını tekrar gözden geçirmelerini talep eder. Kongremizin açığa çıkardığı irade doğrultusunda, demokratik ve barışçıl çözüme katkı sunmaları yönünde çağrıda bulunur.

Kürt ve Türk Halkı, yüzlerce yıllık ortak bir geçmişe sahip oldukları gibi, Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluş sürecini birlikte

inşa etmişlerdir. Ancak, otoriter ve totaliter yaklaşımların hakim olmasına koşut olarak sürdürülen inkar ve imha politikaları, cumhuriyet tarihi boyunca devam eden Kürt başkaldırılarının temel nedeni olmuştur. Türkiye'nin son otuz yılına damgasını vuran çatışmalı ortam da bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Sorunun bir güvenlik ve terör konsepti çerçevesinde ele alınması, çözüme katkı sunmadığı gibi, daha da ağırlaşmasına yol açmıştır. Bu bağlamda, Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratikleşmesi kaçınılmaz bir hal almıştır. Kongremiz, demokratik özerklik talebiyle Cumhuriyetin demokratikleşmesine önemli bir katkı sunmayı amaçlar, Türkiye'nin bütünlüğü içerisinde, tüm farklılıkların kendilerini ifade edebilmeleri ve haklarının anayasal güvence altına alınmasını, sorunların çözümü için temel belirleyen olduğunu düşünür. Bu temelde atılacak adımları teşvik eder ve destekler.

Kongremiz, Kürt Halkının yoğunluklu olarak yaşadığı her dört ülkede, sorunların çözümünde demokratik ve barışçıl politikaların esas alınmasını gerekli görür, tüm Kürt Çevrelerinden, Ulusal Demokratik Birliği ortadan kaldıracabilecek yaklaşımlardan uzak durmalarını talep eder.

Türkiye Demokrasi güçlerini de, ülkemizde yaşanan sosyal, siyasal ve ekonomik sorunlara aktif olarak müdahil olup, yaşadığımız dönüşüm sürecinde tarihsel rollerini oynamaya davet eder. Türkiye'de demokrasi, barış ve halkların kardeşliğinden yana olan aydın, yazar, sanatçılar ile tüm demokratik ve sivil toplum örgütlerini hep birlikte daha demokratik bir Türkiye için, Diyarbakır'da gerçekleşen Demokratik Toplum Kongresi'nin tamamlayıcısı olarak, Ankara'da Demokratik Cumhuriyet Konferansını gerçekleştirmeye çağırır.

Siyasal projeler toplumsal alanda karşılığını bulduğu oranda gerçekleşebilir, başarıya ulaşabilir. Kürt sorununun demokratik cumhuriyet esprisine bağlı Demokratik Özerklik temelinde çözümü, tüm kurumlarımıza, kadrolarımıza toplumsal anlamda da büyük sorumluluklar yüklemektedir.

Kongremiz, ulaştığı kararlaşmaları takip edecek , hayata geçmesini sağlamaya çalışacak ve kongrenin kurumlaşma biçimini netleştirecek 21 kişiden oluşan bir çalışma grubuna görev vermiştir. Çalışma grubu kendi arasında beş kişilik sözcüler gurubunu belirlemiştir

Özgürlük ve demokrasi mücadelesinde, büyük bedeller ödeyerek büyük değerler yaratan halkımız, bu güne kadar tercihini her zaman barış ve kardeşlikten yana koymuş, örnek bir sorumluluk göstermiştir. Kongremizin yakalamış olduğu kararlaşma düzeyi de, halkımızın bu güne kadar göstermiş olduğu emek ve özverinin yansımasıdır. Kongremiz, içine girdiğimiz çözüm ve dönüşüm sürecinde halkımızı müdahil olmaya ve dün olduğu gibi

bugün de özgürlük ve demokrasi mücadelesinde öncü rolünü oynamaya çağırır. 28.10.2007

Kongre delegeleri çalışmaların plan taslaklarını hazırlamak üzere bir çalışma gurubu ve DTK sözcülerini seçmişti.

ÇALIŞMA GURUBU İSİM LİSTESİ:

- 1- Nurettin Demirtaş
- 2- Leyla Zana
- 3- Selim Sadak
- 4- Ayla Akat Ata
- 5- Sebahat Tuncel
- 6- Abdullah Akengin
- 7- Kamuran Yüksek
- 8- Mensur Işık
- 9- İzzet Belge
- 10- Cesim Soylu
- 11- Şamil Altan
- 12- Çerkez Korkmaz
- 13- Şilan Eminoğlu
- 14- Mazlum Tekdağ
- 15- Ahmet Çelen
- 16- Mustafa Rollas
- 17- Hamit Dılbahar
- 18- Nimet Epözdemir
- 19- Kutbettin Yazbaş
- 20- Kenan Büyüktaş
- 21- Mehmet Ayhan

DTK SÖZCÜLERİ: Nurettin Demirtaş, Leyla Zana, Abdullah Akengin, Selim Sadak, Ayla Akat Ata

Bu çalışmaları tarihi önemde görüyor ve bu ciddiyetle yaklaşıyorduk. Kimin yetkisi, görevi nedir tartışmaları gündemimizde yoktu. DTP açısından da aynı yaklaşıma sahiptik.

Ancak yukarıda belirttiğim gerekçelerle eşbaşkanlar yeni dönemde görev almayacaklarını açıklayınca yasal olarak zaten zorunlu hale gelmiş olan Kongre hazırlığına başlandı. Yönetim için adaylık süreci iyi organize edilmediği için yasal erteleme süresini kullandık ve 45 günlük bu sürenin ardından zorunlu olacak bir tarih belirledik. 8 Kasım 2007'de Kongre gerçekleştirilecekti...

DTP'yi destekleyen Sivil Toplum Örgütlerinin Temsilcileri, Kadın ve Gençlik Örgütleri ile kanaat önderlerinden Eşbaşkanlık için öneriler alındı. Eşbaşkanlardan biri kadın-ki bunu kadın örgütleri önerecekti- biri erkek olacaktı.

Adaylığa önerilen isimler sırasıyla: DTP Siyasi Danışmanı Sabri OK, Genel Başkan Vekili Nurettin DEMİRTAŞ,

Diyarbakır-Yenişehir Belediye Başkanı Fırat ANLI ve Muş-Varto Belediye Başkanı Demir ÇELİK'Tİ.

Sabri OK Avrupa'daydı ve öneriyi reddetmişti. Ben de hem askerlikle ilgili dava hem de Fırat ANLI 'yı önermem nedeniyle kabul etmemiştim. Bu durumda Fırat ANLI ile görüşülecekti. Görüşmeyi yapan arkadaşlarımız Hüsnü ABLAY ve Nesrin DENİZ'di. Fırat ANLI ilkin kabul etmiş sonra reddetmişti. Bunun üzerine Eşbaşkanlığı vekâleten yürüttüğümüz Selma IRMAK ile birlikte bir görüşme yaptık. Fırat ANLI gerçekten karar vermekte zorlanıyordu. Görevden kaçmak gibi bir görüntüye yol açmak istemiyordu. Belediye Başkanlığı dönemini tamamlamak istiyordu. Biz de kendisinin yoğun şekilde önerildiğini ve her çalışmada yanında olacağımızı anlatarak ikna etmeye çalışmıştık. Böyle bir dizi görüşmenin ardından son olarak, yine kendisiyle ilk görüşmeyi yapmış olan arkadaşlarımız bir görüşme daha yaptı ve Fırat ANLI'nın adaylığı kabul etmesiyle neticelendi. Bu öneriyi Diyarbakır'da toplanmış olan DEMOKRATİK TOPLUM KONGRESİNE sunduk ve farklı bir öneri olmayınca adayımız görünürde netleşmiş oldu.

Ancak bu gelişmelerin hemen ardından Fırat ANLI bu göreve hazır olmadığını ve aday olmayacağını ifade edip geri çekildi. Gerçekten de hiçbir şekilde kendisine ulaşamadık ancak Genel Kurula iki gün kalmıştı ve Eşbaşkanlığın birine Mardin Milletvekili Emine AYNA önerilmiş diğeri boş kalmıştı. Kongre Hazırlık Komisyonu ile görüştük. Daralan bu süre zarfında benim adım üzerinde mutabık kalınmıştı...

O gün Milletvekilleri ile Genel Merkez binasında dar bir toplantı yaptık ve adaylığım üzerine görüşlerine başvurduk. Kimi itirazlar gelince, bu göreve kimse aday olmadığı için kabul ettiğimi ancak Milletvekili arkadaşlarımızın görüşünün belirleyici olacağını, dolayısıyla bu durumda aday olmayabileceğimi söyleyip, Milletvekillerinden birinin belirlenmesini önerdim. Askerlik sorununun karşımıza çıkarılacağı yönünde kaygılar belirtilse de kimse bu göreve talip olmadığı gibi kimse de önerilmedi. Gurup henüz yeni kurulmuştu ve bu durum anlaşılabilir değildi. Kimse henüz hazır değildi. Genel Kurula bu şekilde gittik...

OLAĞANÜSTÜ KONGREDEKİ KONUŞMAM:

Sayın divan, değerli delege arkadaşlarım, değerli konuklar, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin yılmaz neferleri! Hepinizi en içten duygularıyla sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Kongremizi ülkemizde çok önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreçte gerçekleştiriyoruz. 22 Temmuz seçimlerine antidemokratik baraj uygulamasının anlamsızlığını ortaya koymak için bağımsız adaylarla girdiğimiz için yaşanan yasal istifalardan kaynaklı olarak zorunlu bir olağanüstü kongre gerçekleştiriyoruz fakat karşı karşıya bulunduğumuz siyasal gelişmeler kongremizi bir hayli önemli kılmıştır.

Yaşanan gelişmelerin en önemlisi Diyarbakır'da gerçekleştirilen DEMOKRATİK TOPLUM KONGRESİDİR. Huzurlarınızda bir kez daha Demokratik Toplum Kongresini selamlıyorum...

Bu halk kongresinin bileşimi ve ele aldığı konular, ulaştığı kararlar, süreç karşısında omuzladığı sorumluluk parti kongremizin de sorumluluğunu artırmış ve bir o kadar da güç vermiştir.

Burada açığa çıkan büyük halk iradesi ülkenin en önemli sorunlarına çözüm yolunu göstermiştir. Siyasetin rolü halkın bu muazzam yol göstericiliğinde çözümler üretmektir.

Çok çelişkili ve çatışmalı bir dünyanın tam merkezinde olan bir coğrafyada yaşıyoruz.

Karşı karşıya getirilen halkların birbirini boğazladığı bu şiddet dünyasında SİYASET diyalog ve çözüm dili olmalıdır.

Fakat Ülkemizde geleneksel devlet anlayışında maalesef ki şiddet her şeyin belirleyeni olup siyaset ise sadece onun hizmetinde bir kuruma dönüştürülmüştür.

Bugün demokratikleşmemek ve şiddeti tırmandırmak için gerekçe yapılan birçok olgu geçmişte yoktu ama şiddet yine devredeydi. 1960-70-80 askeri darbeleri yapılırken, bu yıllarda halkın seçtiği başbakan asılırken, tek istekleri demokratik ve tam bağımsız Türkiye olan gençler kıyımlardan geçirilirken, yaşları bile büyütölüp darağacına yollanırken bugünkü gibi sınır ötesi bahaneler mi vardı?

O halde nedir mesele?

Ülkenin şiddet geleneği Osmanlıdan devralınan toplumsal renkliliğin, çeşitliliğin yok edilip tek bir ırka ve tek bir mezhebe indirgenmek istenmesi gibi bilim ve akıl dışı bir zihniyetten sürekli beslenmektedir.

Bu zihniyetin yıkıcı sonuçları önce Gayri Müslim azınlıkların tasfiyesinde, sonra Kürtlerin asimilasyonu ve başarısızlığı yerde imhasında, yine Türk olsalar bile sadece Alevi oldukları için büyük bir çoğunluğun kıyım ve baskıyla karşılaşmasında kendini göstermiştir.

Hâsılı şiddet üreten zihniyet Türkiye'nin kamburu olagelmıştır. Yıllar yılı şiddetin baş uygulayıcısı olan emekli paşalar bile hata yaptıklarını itiraf etmektedirler.

Bugüne kadar geleneksel devlet anlayışı ve bu zihniyetteki partiler hiçbir sorunu çözemedikleri gibi ülkeyi her dönem içinden çıkılmaz kaoslara sürüklemişlerdir. Tıpkı bugün AKP nin CHP nin MHP nin yaptığı gibi...

Şiddet ikliminden beslenen partiler ülkenin ekonomik ve sosyal sorunlarını her seferinde toplumsal ve siyasal çatışmalara dönüştürdüler ve bu güne kadar sadece ama sadece kriz ürettiller, çatışma ürettiller, kan ürettiller, gözyaşı ürettiller.

Oysa siyaset diyalog, uzlaş ve çözüm dilidir. Bunun dışındaki her türlü yaklaşım şiddet doğurucudur ve siyaset olarak red ediyoruz...

Siyasetin çözmesi gereken en acil konu ülkeyi ve yüreklerimizi yangın yerine çeviren Kürt sorunudur...

Halkların onurlu birlikte yaşama istenci şiddet ortamında köreltilmemelidir.

21.yüzyılda şiddet ne bir hak arama yöntemi ne de hak arayışlarını bastırma yöntemi olabilir.

Yollardaki her mayın, dağlara atılan her bomba yüreğimizde patlamaktadır.

Bu acıyı sadece canından bir parça yitiren analar değil her gün çocuklarının yolunu gözleyen onbinlerce Türk ve Kürt anası yaşamaktadır.

Acıları ortak olan iki halkın iletişim dili şiddet olamaz.

Onurlu birlikte yaşama istencini, Kürtler bir kez daha ve gür bir sesle Demokratik Toplum Kongresinde ortaya koymuş ve değerlerinden asla vazgeçmeyeceklerinin ilanını yapmışlardır. Partiler, üniversiteler, akademisyenler, aydınlar bu sese kulak vermeli ve halkların onurlu birlikte yaşama istencinin hayat bulması için çalışmalıdır.

Zamanı, enerjiyi, maddiyatı sınır ötesine taşıma yerine içte kardeşleşmeye, toplumsal barışı tesis etmeye harcamalıyız.

Şiddetle her sorunu çözme iddiasında olan zihniyet Türkiye'yi ABD ve AB kapılarında nerdeyse dilenci konumuna getirmiştir.

Bu zihniyetin vardığı son nokta 8 askerin dramının partimizin diplomatik ve gayet insani çabalarıyla kurtulup mutluluğa dönüşmesi karşısında gösterilen karşı reflekslerde tüm çıplaklığıyla görülmüştür.

'Keşke ölselerdi niye kurtardınız' diyerek partimizi suçlayan bu zihniyet insanlığın bittiği son noktayı gösterdiği gibi kimin gerçekten şiddet karşıtı kimin şiddet yanlısı olduğunu da ibretle ortaya koymuştur.

Her türlü riski göze alarak bu kutsal kararı alan ve fiilen uygulayan partili arkadaşlarıma içtenlikle teşekkür ediyorum.

Değerli arkadaşlar, değerli dostlar;

Bugün Kürt sorununun demokratik çözümü için şartlar bir hayli zorlu hale gelmiş görünmektedir. Bunun nedeni AKP hükümetinin geleneksel ret ve şiddet politikalarının sürdürücüsü olmasıdır. Fakat toplum bunu kaldırmamakta ve sürekli gerilmektedir. Oysaki istenirse Bulgaristan'daki örnek bile hızla çözümün önünü açabilecektir.

Bulgaristan'da yeni seçimler oldu. Jivkov Türklere karşı imhayı ve inkârı dayatıyordu. Bu durum toplumsal çatışmaları körüklüyordu. Türk halkının hakları verilerek sorunlar barışçıl ve demokratik bir anayasa içinde çözüldü. Ve 50 yıldır kapısında beklediğimiz AB'nin kapısından Bulgaristan birkaç yıl içinde girdi.

DTP olarak biz de Demokratik Özerklik ve Demokratik bir anayasayla bu sorunları çözme çabasıdayız Bizim politikamız geleneksel devlet yıkıcılığına karşı toplumsal barış projesidir.

AKP ise günümüzde İMF'ci ve militarist; doğaya, kadına ve genel olarak insanlığın ilerlemesine karşı politikalar izliyor. Hatta Başbakan her gün partimizi hedef göstererek ırkçı saldırıları körüklüyor.

Sırf Kürt olduğu, hatta sırf Doğulu olduğu için insanların ev ve işyerleri basılıyor, arabalarına saldırılıyor, mal ve canlarına kastediliyor. Başbakanın bizi hedef gösteren her demecinden sonra partimiz şiddet saldırılarına uğramıştır.

Bir Başbakandan beklenen davranışlar bunlar olamaz. Tüm provokasyon ve saldırılara rağmen bugüne kadar sağduyumuzu koruduk, koruyacağız. Ancak Başbakandan da aynı sorumlu yaklaşımları görmek isteriz. Aksi halde yanlış yere düşecek bir kıvılcımın vebalini hiç kimse kaldıramaz...

Biz TBMM'ni sorunların çözüm yeri olarak görüyoruz. Fakat inanılmaz bir tahammülsüzlük ve linç yaklaşımıyla karşı karşıyayız. Bunun sonu nereye varır kimse bilemez. Biz yine sorumluluğumuz gereği meclisin ve partilerin demokratik kültürel bir olgunluğa kavuşması için üzerimize düşen çabayı göstereceğiz.

DTP Türkiye'de bugüne kadar geleneksel devlet anlayışı ile biriktirilerek getirilen ve bir çözümsüzlüğe bağlanan tüm sorunların gerçek çözüm adresidir. 60'larda, 70'lerde ve 80'lerde olduğu gibi öngöründen yoksun ve dar çıkarıcı siyasi partiler ülkeyi yeni bir kaosa ve çatışmaya itmektedirler. DTP bugün aynı tarihsel sorumsuzluğun yaşanmasına izin vermeyecek ve Türkiye'nin demokratikleşmesinde ve ülkemizde barışın hâkim kılınmasında gerekli tüm inisiyatifi üstlenecektir.

Değerli delegeler, değerli dostlar;

Ülkemizde ağırlaşan sorunları tek bir partinin çözüme kavuşturması zor olduğu gibi emek, barış ve özgürlükten yana olan güçlerin dağınıklığı da halkı gerici partilere mahkûm etmektedir.

İlerici, devrimci, demokrat tüm partilerin, STÖ'lerin ve diğer tüm dinamiklerin birleşik bir emek ve çaba içinde olması kaçınılmazdır.

Herkesin kendi rengi ve kimliğiyle katıldığı bir emek ortaklaşması bir ÇATI HAREKETİ olarak çıkış yapabilir ve zamanla kendini bir ÇATI PARTİSİNE dönüştürebilir.

Savaşları, yıkımları beraberinde taşıyan küresel sermaye güçlerinin saldırıları ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin pervazsızlığına karşı zaman yitirmeden DEMOKRATİK ÇATI HAREKETİNİ oluşturmaliyiz.

22 Temmuz seçimlerinde bir çatı partisinin eksikliği yakıcı şekilde görülmüştür. Biz bunu tabandan örererek başlatabilmeliyiz. DTP olarak bu kararlılığa sahibiz...

Değerli arkadaşlar,

Seçimlere parti olarak hazırlıksız ve yasal zorunluluk nedeniyle lidersiz girdik. Tüm yetmezliklerimize rağmen halkımızın aday gösterdiği ve Meclise gönderdiği vekillere duyduğu güven kadar beklentisi de büyüktür.

Bu beklentilere karşın bugüne dek çalışmaların iyi organize edilememesi, seçimlerden kaynaklı tam oturtulamayan parti platformlarımızın işlerlik kazanmasıyla giderilecektir.

Bu kongremiz partinin önünü açacak ve demokratik katılımı daha güçlü hale getirecektir. Milletvekillerimiz ve bir bütün olarak Parti Meclisimiz demokratik kültür, ahlak ve duyarlılığın en güçlü örneklerini sergileyecek; Parti zeminini her şeyin üstünde tutarak gelişme sorunlarını aşacaktır.

Yanlış anlama ve anlaşılmaya açık bir süreçti ve ben kendim başta olmak üzere iç gündemle uğraştırmayan, herkesi katan, demokratik iradesinin açığa çıkmasını sağlayan, güçlü paylaşımcı bir tarzı hâkim kılmak durumundayız.

Sevgi, saygı ve beklentiler emek üzerindendir ve kolektif çabayla partileşmedeki eksiklerimiz aşılabacaktır.

Değerli kadın arkadaşlarım,

“Özgür insan gibi değil özgürlüğe müthiş susamış insan gibi” yaşamayı en çok sizlerden öğrendik.

Kadının özgürlüğü olmadan tüm özgürlükler yanılsamadır... Bu mücadelede hep yanınızda olacağımızı belirtiyor, hepinize başarılar diliyorum.

DÜŞLERİNİ GERÇEĞE DÖNÜŞTÜRMEDE EN ÖNDE OLAN GENÇLİĞE DE BAŞARI dileklerimi sunuyorum...

Gençlik enerjisi ile yaşlı bilge tecrübesini birleştiren partimiz geleceğe umutla yürüyecektir...

RİSK ÜSTLENMEK

Askerlik sorununun karşımıza çıkarılabileceğini herkes-hepimiz tahmin ediyorduk. Eşbaşkanlık görevini almadan da çalışmalara güçlü katılabilecek durumdaydım. Adaylık sıkıntısıyla ortaya çıkan zorunluluk hali bu görevi almamıza vesile olsa da artık yeni bir iddiayla işe koyulmak durumundaydık. Öte yandan dava zaten sivil yargıdaydı ve mahkeme en az iki yıl sürecekti. Hatta benzeri davalardan 11 yıl süreni bile vardı.

Kongre'ye sadece 450 civarında delege katılmıştı. Yönetim seçiminde ve oy kullanımında yaşanan dağınıklık partinin ne durumda olduğunu göstermeye yetiyordu. DTP çalışmalarına katılalı 8 ay olmuştu ve bu sürede bir genel seçim yaşamış, örgütlenmede fazla ilerleme sağlama fırsatını bulamamıştık. DTP kuruluşundan beri süren guruplaşmaların aşılmamış veya sağlıklı bir dengeye kavuşturulmamış olmasının örgütlere yansıması da ağır oluyordu. Halka dayalı değil dar guruplaşmalara dayalı siyaset umutlara darbe vuruyordu. Tüm bunlar karşısında riskleri göze alacaktık. Bize iki yıl yeterliydi; DTP'yi kuruluş amaçlarına uygun bir çizgi ve düzeye getirebileceğimize inanıyorduk. Böylece demokrasi kültürünün gelişmesi adına bu görevi kabul etmiştik. Tutuklansam bile bu tarzın devamı getirilecek yeni yöneticilerle yola devam edilecekti. Hiç kimse vazgeçilmez olarak görülmeyecekti. Siyaset çizgisinde ise tüm

önyargıları yıkarak çözüm dilinin geliştirilmesi esas başarı olacaktı.

DTP'nin kuruluş aşamasında koordinasyon kurulunda 12 kişi vardı ve tamamı Kürt'tü. Türkiye Partisi kurulacak ama koordinasyon bileşimi bu şekilde olacak! Bu çelişki cezaevinden çıktığımda ilk gözüme çarpandı. Bu süreçlerin tartışmalarına İstanbul ve Mersin toplantılarına katılmak dışında pek müdahil olmamıştım. Şimdi ise tartışma zamanı değil yapılamayanı yapma zamanıydı. Bu konuda iddialıydık. DTK kadrolarıyla da sağlam bir ekipleşme yaratılmıştı ve büyük bir güven zemini oluşmuştu ama bu çalışmaları başarmaya fırsat bulabilecek miydik? Risk üstlenmiştik...

Davanın sivil mahkemeden alınması ve tutuklanmam kamuoyunda, askerin DTP'ye müdahalesi olarak algılanmıştı. Ben de bunu **DTP içine bir müdahale olmakla birlikte süreçte müdahale olarak yorumladım**. Başka nasıl bir anlamı olabilirdi ki? Hatta kimi siyasi ve askeri çevrelerden bana iletildiğine göre müdahale, AKP ısmarlamasıyla dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar BÜYÜKANIT tarafından bizzat yapılmıştı. Doğruluğunu bilmemiz mümkün değildi fakat gidişatın anormal olduğu ortadaydı...

Büyükanıt'ın, tutuklanmamın sağlanması ve askeriye alınmam için Albay rütbesinde bir askeri görevlendirdiği anlatılmıştı. Emniyet zaten baştan beri işin peşine düşmüştü. Üç tane yalancı tanık polisi karşımıza çıkardıklarından beri tutumları açıklığa kavuşmuştu. MİT görev almamı tuhaf karşılamamın, sebebini ve sonuçlarını anlamaya çalışmanın ötesinde şimdilik bir refleks vermemiş görünüyordu. Geriye Büyükanıt-Erdoğan anlaşması kalıyordu. Bu eğilim ise ABD desteği olmadan bir gün yürüyecek güçte değildi!

ABD faktörünü göz ardı etmemekle birlikte ABD politikalarının temelde isimlerin ötesinde stratejik düzeyde şekillendiğinin farkındaydım. Fakat çizdikleri planlar doğrultusunda detaya inince isimleri de göz ardı etmedikleri ortadaydı. ABD'de temsilcilik için büro açmayı düşünüyorduk. Bunun için kısa süreliğine ABD'ye gidecektim. Öncesinde Büyükelçilikle görüşecektim. Dış ilişkilerden sorumlu arkadaşlarımızı ABD Ankara Büyükelçiliğine gönderdik. 'Görüşelim ama terörle aranızda mesafe koyduğunuzun açıklamalısınız' gibi ön kesen bir yanıt alınca bir daha elçiliklerine gitmedik. Erdoğan ile ABD Büyükelçisi aynı dili kullanıyordu. Obama gelinceye kadar da ilişkimizi ve büro planlamamızı askıya aldık...

Kimi çevreler anormalliği benim görev alışımında buluyordu, elbette eleştiri konusu edilebilirdim fakat sivil yargıda devam eden bir dava konusunun, Eşbaşkanlığa seçildiğim gün askeri yargı tarafından devralınmasından ve derhal tutuklanma kararının çıkarılmasından daha büyük bir anormallik olamazdı.

Daha kısa bir süre önce Şemdinli davasında sivil mahkeme bombalama olayının sanıklarının 39 yıl hapse mahkûm etmiş, ardından askeri mahkeme davayı devralmış ve sanıkları tahliye etmişti. Tutuklanan ise, bombalanan kitapevinin sahibi Seferi YILMAZ olmuştu. Ne büyük tesadüftür ki geçmişte Seferi ile Bursa cezaevinde aynı koşu da yıllarca birlikte kalmıştık, birlikte tutuklu temsilciliği yapmıştık ve şimdi de benzer bir kaderi paylaşıyorduk...

DTK ise bin bir zahmetle kurulmuş ve çalışmaları başarıya taşıracak kadrolara kavuşmuştu ama çok geçmeden, DTP yöneticileriyle birlikte neredeyse tamamına yakını KCK operasyonu adı altında tutuklandı. Tüm hareketleri yasaldı, meşruydu ve ne yargılanmayı ne de tutuklanmayı gerektirecek hiçbir faaliyetleri olmamıştı. Fakat oligarşik bir rejim için ölümcül olabilecek düzeyde demokratik, halkçı, emekçi ve yüz akı çalışmalara imza atmışlardı. Kimliğini, onurunu savunan ve direnen her Kürt hedefte olacaktı. Bu nedenle operasyonu Kürt halkı 'SİYASİ SOYKIRIM OPERASYONU' olarak adlandırdı.

Toplumsal alan ve parti çalışmaları benim için çok öğretici olmuştu. Sistem içi partilerde, adam kayırmadan rüşvete, yolsuzluktan koltuk kavgasına her türlü çirkinlik yaşanırken tek kuralları dışarıya yansıtmamak, yakayı ele vermemektir. Yap ama yakalanma! Bunlar karşısında DTP gerçekten bir vicdan partisiydi ve temiz kalmalıydı. İstisna kabilinden de olsa 'Öcalan' ve 'Gerilla' adının arkasına saklanarak siyasi ve ekonomik rant yapmak isteyenleri görmüştüm. Fakat bunlara kesinlikle prim verilmemişti.

Örneğin, net olmak adı altında sürekli olarak sert demeçler ve söylemlerle ortaya çıkanlar görölüyordu. Ama bireysel, örgütsüz, plansız ve üstelik sürekli tıkacı olup en ağır sonuçlara yol açarak... Bu da kimden ne kadar alkış alırsa alsın taklitçilik ve tribünlere oynamak biçiminde okunabiliyordu ki benden sonra da yaşanan bazı görev değişikliklerinin de temel sebebi buydu...

Tüm bunlara verilecek farklı örnekler de vardı. Tamamı DTP içinde değildi ama bir şekilde etkide bulunabiliyordu. Yeni yönetimde kadın ve gençler etkindi. Bu durum kimi çevreleri kaygılandırmıştı. Oysa kadın ve gençlikten daha güvenilir olanı yoktu...

Kadını, gençliği engellemeye çalışanlar, DTK kuruluşunu engellemeye çalışanlar, Çatı Partisini engellemeye çalışanlar, iç birliğimizi engellemeye çalışanlar... Dışardan komploya gerek bırakmayacak milliyetçi ve iktidarcı zihniyet ve yaklaşımlar! Liberal siyaset anlayışının başka bir sonuç doğurması da beklenemezdi.

Bunların panzehiri siyaset tarzını seçkin liberal çizgiden halka dayalı radikal demokrasi çizgisine taşımaktı ve bunu geliştirmek

adına risk üstlenmeye değeri. Elbette eksiklerine rağmen AKP ile hiçbir benzerliği olmayan bir parti söz konusuydu. Toplantılarda Erdoğan'ın karşısında farklı görüş belirtmek bir yana, söz alıp konuşmaya bile cesaret edemeyen AKP milletvekillerinin çizdiği tablo bu farkı her şeyden daha iyi anlatmaktadır. Kendi içimize dönük eleştiri ve değerlendirmelerimizin açıklığı ve düzeyi bile bu farkımızı göstermektedir.

DTP Türkiye'de demokrasi çitasını yükseltmiş bir parti olmuştur. DTP veya BDP'nin varlığı gerçekten Türkiye demokrasisinin en büyük şansı olmaktadır. DTP mecliste olmasaydı renksiz, heyecansız, muhalefetsiz, tek tip bir meclis tablosu ortaya çıkacaktı. Biz üstlendiğimiz demokratik misyon üzerinde yoğunlaşır ve hakkını nasıl vereceğimizi düşünürken çevremizin kuşatılacağını da hesaplamıştık fakat tedbirlerimiz gerçekten yetersizdi. Örneğin daha seçilir seçilmez Milletvekillerimiz kendilerine uzanan her mikrofona konuşmuştu. Parti genelini ilgilendiren hususlarda demeç vermek için çok erkendi ve burada acemilik gösterilmişti. Yine hemen işin başlangıcında magazine çeken, kimin nasıl giyindiğiyle, saçıyla başıyla ilgili bol resimli haberler yayınlayanlar oldu. Misyon zayıflatma, sıradanlaştırma ve kapitalist moderniteye çekme çabalarıydı bunlar. Belki de olta atıp balığı bekleme ya da 'yemleme' taktikleriydi! Siyaseten de hatırlatılan Ankara kriterleriydi! Sisteme uyarsanız 'nimetlerinden' yararlanırsınız! Bize benzemelisiniz yoksa yaşama hakkınız olamaz! Olur olmaz espriler eşliğinde yansıyan samimiyet ve tokalaşma görüntüleri de bunlara eklenince siyasi duruş tartışmaları kaçınılmaz olmuştu. Tüm bunlar Milletvekilleriyle ilk toplantımızın konusunu oluşturmuştu. Gurup disiplini korunmalı, ciddiyet hâkim kılınmalıydı...

Ankara kriterlerine aykırı bir sabıkalı görev alınca çok kimseye dokunmuştu. Oysa DTP'nin kendisi zaten aykırı bir partiydi...

Kürtleri çok sevdiklerinden mi, DTP'yi çok düşündüklerinden mi, Türkiye demokrasisi ve barışını çok istediklerinden midir bilinmez, DTP aykırı bir parti değilmiş gibi yeni tanıştıkları bu 'aykırı' eşbaşkana karşı cephe açmakta gecikmeyenler vardı.

Beklediğimiz gibi daha ilk adımda saldırılar ve yok sayma mesajları medya üzerinden gelmeye başlamıştı. Bunlar aynı zamanda dönemin politik tablosunu anlamak için ipuçları taşıyorlardı. Bunlardan biri Taha Akyol'un yazısıydı. Kongreden iki gün sonra Akyol önyargı bile denilemeyecek saldırganlıkla şöyle diyordu;

"DTP, terörün sözcüsü bir partidir. DTP'nin başına terör örgütü tarafından atanan adam, PKK'nın silahlı savaş ilanını siyasi sahaya taşımıştır. DTP kan ve ölüm siyaseti yapmak için kurulmuştur, Nurettin Demirtaş bunun için DTP'nin başına getirilmiştir...'Türkiye partisi' formülünü savunan ılımlılar terör örgütü emriyle tasfiye edilmiştir."

Avrupa'ya gittiğimde hemen ardından yeni bir böl parçala haberi yayınlanmıştı. Bu konuda özel bir misyon yüklendiği açık olan Zaman gazetesi manşetinde şöyle diyordu:

**'DTP'de derin çatlak
Sırrı Sakık: Demirtaş'ın Genel Başkanlığını içimize
sindiremedik'**

Medya Demirtaş'ları sık sık karıştırdı. Burada söz konusu olan Demirtaş Selahattin değil Nurettin'di...

Parti içi veya dışından yapılan değerlendirmelere bir yanıt vermek durumundaydım. Çalışma arkadaşımız Sakık için değil, genelde içe dönük tartışmaların düzensizliğinden dolayı biraz da sert olan açıklamamız şu minvaldeydi:

"Parlamento dışından genel başkan olmaz tartışmasını yürütenler, bizdeki eşbaşkanlık sistemini bilmeyen ya da bu demokratik kültürü hazmedemeyenlerdir... DTP'de Genel Başkanlık makamı sadece 'yasal zorunluluk' gereğidir, esas olan eşbaşkanlık sistemidir... Ayrıca bu tartışma ile Sayın Emine Ayna şahsında belki de farkında olmadan kadın iradesine saygısızlık yapılmaktadır..."

Sırrı Sakık telefonla aradı. Zaman gazetesinde çıkan haberin yalan olduğunu, o tür açıklamalar yapmadığını söyledi. Bunu Zaman gazetesi de yazsa daha iyi olacaktı...

Gazetelerin yalanları bir yana demokrasi kültürümüzdeki yetmezliklerin dışa bu şekilde yansması üzücü olsa da öğreticiydi...

Kongreden sonra toplam 10 gün Türkiye'de, 30 gün Avrupa'da kalmıştım ve 41. gün tutuklanmıştım.

41 gün değil 4 yıldır orda görev yapan arkadaşlarımız için neler söylenmedi ki? Her birine yapılan saldırılar toplansa dev bir kütüphane arşivi oluşur.

Bize saldırılmasının sebebi biliniyordu ama o güne dek uzağımızda olan bir isim de hedef haline getirilmişti.

Nil Demirkazık neden tutuklanmıştı?

Siyasette ciddiye alınıp ve iddialı değil, zaten siyasetçi değil, medyattır ve magazine çıkmayı sever, belki de AKP'ye sızmış ajandır dediler...

Biri Fransa biri Türkiye'de iki üniversite bitirmiş, emekli bir askerın kızıydı:

Çocuk-Der Genel Başkanı Nil Demirkazık, daha önceki seçim çalışmalarında Tayip Erdoğan'la 81 ili gezmişti. Fakat 2007 yılında, Erdoğan'ın Kürt sorununun çözümü için verdiği sözü tutmadığını, AKP'nin faşist bir parti haline geldiğini söyleyip bundan sonra DTP'yi destekleyeceğini açıkladı. Kongremize katıldı ve hemen ardından da tutuklandı.

Tutuklanma gerekçesi aylar öncesinde gazetelerde çıkan peşmergelerle çektiirdiği hatıra resimleriydi! PKK Örgütüne üye olmaktan tutuklanmıştı. Kim inanırdı?

AKP'ye 'faşist' demişti ve tutuklandığı gün randevumuz vardı...

Risk üstlenmeyen, bedel ödemeye hazır olmayan bize merhaba diyemeyecekti...

4.BÖLÜM

TOKAT-ARTOVA

“Tokat’a bakan komutan Ergenekoncu muydu, tutumu nasıldı?”
Bir arkadaşım bunu merak etmişti. Nerden bilecektim ki, at izi it izine karışmış! Fakat bu ünlü komutanla çatışacaktık ki orada fazla kalmaması herkesin hayrına oldu.

Emir subayıyla haber yollamıştı bana: Demirtaş buranın askeriye olduğunu unutmasın, ziyaretçileri fazla gelmesin, gelenler de bir saatten fazla kalmasın, kurallar vs...

Herkese ayrı bana ayrı!

Yanıtım tıpkı cezaevlerinde olduğu gibi gerektiğinde taş kesilebilecek türden tepki yüklüydü: ‘Gidip ona söyleyin ben mahkûm değilim o da cezaevi müdürü değil. Ama öyle görüyorsa bu koşulların da yabancısı değilim. Benimle uğraşmasın! Sonucu nereye varır bilinmez...’

Fakat emir subayı sonuçlarının benim için iyi olmayacağını dolayısıyla bunu iletemeyeceğini söyleyip ayrılmıştı. O komutanı hiç görmedim ama reklâmını gazetelerden okumuştum:

01 Haziran 2008 / HÜRRİYET GAZETESİ

Komutan daha önce İmralı’dan sorumluydu

Nurettin Demirtaş’ın askerliğini kalan bölümünü yapacağı Tokat Jandarma Komutanlığı görevini, daha önce Bursa Jandarma Bölge Komutanlığı Kurmay Başkanı Albay Mustafa Önsel yapıyor.

Bursa’da görev yaptığı sürece Abdullah Öcalan’ın ömür boyu hapis cezasını çektiği İmralı Adası’ndan sorumlu olan Kurmay Albay Mustafa Önsel, sık sık adaya gidiyordu. Kurmay Albay Mustafa Önsel, İmralı’da her şeyden sorumluydu.

Judoda siyah kuşak sahibi olan Kurmay Albay Mustafa Önsel, Bursa’da bulunduğu süre içinde bu sporun yaygınlaşmasına öncülük yaptı ve kurduğu Judo Kulübü müsabakalarda önemli dereceler aldı.”

Gazeteler Tokat’ı biliyordu ama benim gibi onlar da Artova’dan habersizdi. Haritada bile görememiştik. Emrah’ın dediği gibi ‘Gerçi Artova diye bir yer yok ama neyse, madem buradayız şimdi ayıp olmasın Artova’ya.’

Tokata 90km. kala Avukatım Faruk DURAN’dan telefon geldi: TV haberleri firar ettiğimi söylüyormuş...

Firar ettiğim haberleri böyle bir beklentinin dile gelişimiydi yoksa sansasyonel habercilik anlayışının ürünü müydü, her neyse faka basmışlardı, çünkü az sonra Tokat'taydım...

Tokat'ın 38 km dışında küçük bir ilçe olan Artova'ya götürüldüm. Transiti Denizli'li Salih ÖZKAN kullanıyordu. Sessizdim, surlar gibi...

İlçeye varınca ilk göze çarpan bir ÇİMENTO FABRİKASININ BACALARI oldu. Sordum anlattılar. Burada başkaca bir sanayi yokmuş.

Çimento fabrikaları yerleşim alanları dışında yapılmalıydı... Sanki bu çimento fabrikası için gelmişim ilçeye. Birazdan Artovalılar toplanacak, hep birlikte fabrikanın ilçe dışına çıkarılması için eylem yapacağız...

Fakat İlçe halkının arasında değil, az sonra Garnizon Komutanlığının arka bahçesindeydim. Zaten Artovalılar da fabrikadan şikâyetçi değilmiş...

Akşam Artova askerleriyle tanıştık. Tam o sırada televizyonda benim haber çıktı: **firar etmişim!** Tüm askerler dönüp bana baktı. Birçoğu hayatında ilk kez haberlere şüpheyle bakmayı o gün öğrenmişti...

Sabah devriyesi olan devriyeye, nöbeti olan nöbete... Garnizon Komutanı H.T. kendisinin yanından ayrılmamamı söylüyor. Duyarlı bir insan... O gün erlerinkinden ayrı olan rütbeli gazinosunda oturuyoruz. Kitap veriyor okumam için. Küçük bir kütüphane var. Hiç yoktan iyidir...

Artova'da ilk okuduğum kitap ÇILGIN TÜRKLER... Günler böyle geçerken bir sabah transitle çıktık. 'Seni tanıyan olmaz umarız, aksi halde dışarıya çıkaramayız' dediler... Bir köy okulunun bahçesinde durduk. İlkokul çocukları etrafımızda toplandı. Birinin sesi güzelmiş. Hadi bize bir şarkı söyle dedim. Yıldız Tilbe'den dinleyip ezberlemiş. Yanık yanık söylüyor: Hani geleceğin yok...

Çocuğun şarkısı bitince kız öğrencilerden biri: 'Abi sen Nurettin ŞİMŞEK değil misin' diye sormaz mı? Bitti... İlk ve son kez dışarı çıkışımdı...

Ben dışarıya çıkamıyordum ama ziyaretçilerim dışarıyı bana getiriyordu.

Artova'ya gelen ziyaretçilerim arasında sevgi-saygıyla anacağım birçok isim vardı. Fakat kuzenim Mahmut KARABULUT ile birlikte gelen ve demokrasi mücadelesinde bizim kuşak için idol haline gelmiş olan 68 Kuşağından Selçuk POLAT'ın ziyaretlerini çok anlamlı bulmuştum. Selçuk POLAT Deniz'lerin arkadaşı; Türkiye'de dağa -Nurhaklara- çıkmış ilk, sol devrimci grubun

üyeyi olup, MAHŞERİN BEYAZ ATLISI adlı kitabında 1960-1970'li yıllar Türkiye'sine ve mücadelelerine ışık tutmuştur. Selçuk POLAT'I yanımda görmek moral olmuştu. **Fakat 68'lerden kalma, ülkenin bu engin birikimlerinin değerlendirilmemesini; çoğunlukla yerinde saymalarını da üzücü buluyor, eleştiriyordum...** Onların gelişle birlikte Çatı Partisi çalışmalarıyla ilgili gelişmeleri yeniden izlemeye çalıştım. Maalesef görünen oydu ki çalışma yürümediği gibi yapılan ilk girişimler de dağılıp gidecekti. Bu çalışmanın sorumluluğunu uzun süredir mücadele içinde olan bir arkadaşımız, Mustafa Sarıkaya almıştı ama yürümüyordu işte...

Artova günlerinde sadece karşımızda duran Tekel bayii, Artova Kuyumcusu ve gizliden birkaç genci tanımıştım. Dışarıya çıkman yasaktı. Nizamiyenin tam karşısındaki Belediye İşhanında bir arzuhalci, bir konfeksiyoncu, bir bakkal ve Siyasi Parti büroları vardı. Arka tarafta ise ilköğretim okulu ve çocukların şen şakrak sesleriyle dolup taşan bahçesi... Cami imamı her gün ordan geçer, hiçbir askerle selamlaşmazdı. İçine kapanık bir ilçeydi. Oysa hem fabrikası hem de yüksek okulu vardı...

Artova halkı yerel yönetimlerden pek talepkar değildi. Canla başla çalışan genç Kaymakamlarını bile neredeyse küstürmüşlerdi. Karşıda görünen ilkokul binası önündeki paslı çöp varili değiştirilip de çöp konteynırı konulunca yeni belediye çalışıyor dedim. Seçimde AKP kaybetmiş, MHP kazanmıştı...

Artova'nın en güzel yanı, ilçede hiç hırsızlık olayının olmamasıydı. Artova halkına, yoldan geçerken gizli gizli selam etmeleri, her fırsatta hal hatır sormaları, ilgi ve sıcak tebessümleri için teşekkür borçluyum...

CİHAN DENİZ - HÜSNÜ ABLAY

Artova'ya gelişimin üçüncü haftasında öğrendim kahredici haberi... Yurtdışındayken de Aziz Hoca'nın haberini almıştım. Onlar için bir yazı yazdım oradayken.

DİYARBAKIR TOPRAĞI İNCİTMEZ BAĞRINDA YATANI"

(A. Alp)

Hayatın bazı anları keşke yalan olsa...
"Cihan Deniz... Hüsnü Abla... Trafik Kazası... Cenaze Töreni..." Gazetedeki haberi benim kalbime indirmek için yapmışlar. Yalan haber... Yalan olmalı...

Avukatım Nuri Özmen ' e ulaşabildim. "Yalandır" diyemiyor. Susuyor. Susuyorum...
Nerede ölüp nerede dirilmiş, nerede aç susuz geçirmişim günleri farkında değilim. Bırakın cenaze törenlerine katılayım diyorum, izin verilmiyor. Kaçıp gideceğim, beş nöbetçi beni gözlüyor... Haziran'da ölmek zor demişti usta. Haziran'da yaşamak da zor, çok zor...

Daracık bir yerde taş masa etrafında sohbet ediyoruz. İstanbul muhabbeti açılmış. Önceki yıl İstanbul'a gitmişiz. Hüsnü Tarlabası'nda bir arkadaşımızda kaldı. Sabah şok eden bir telefon geldi "Hüsnü' yü vurdular !" Ama ses acılı üzüntülü değil, biraz kızgın sadece. Şaka mı? "Yok, valla vurdular!" Anlaşıldı, demek ki atlatmış... Sabah evden çıkarken tanımadıkları bir genç musallat oluyor İstanbul'un sahibiymiş gibi. Tartışırken yaşanan arbedede silahını çekip ateşliyor. İstanbul işte... Gittik. Yatağın kıyısına ilişmiş ayağı sargılı halde oturuyor. Gözlerinde her zaman ki mahcubiyet gülümsüyor."Karizmayı çizdirdik Usta! " Sarılıp öpüyorum, sanki o kurşunu yiyen o değil benim, moral veriyor. Kurşun adres sormaz ya, Hüsnü'nün kim olduğunu ne bilsin... İstanbul, dağ gibi arkadaşımızı neredeyse bizden alacaktı sebepsiz! Sebepsiz gibi görünse de bir yerde kurşun varsa önüne atılacak olan da Hüsnü'dür...

İstanbul'da kimliksiz kurşunlar trafik kazası gibidir...

Ben bunları anlatırken Hüsnü ile Cihan aynı gün Diyarbakır'dan Ankara'ya doğru yola çıkmışlar...

Denizleri yollar yutmuş. Bunu akıl alır mı? Bu nasıl adalettir? Yollara derdimi söyledim, şiirler döşerdim. Cellâdım, katilim, düşmanım oldu şimdi.

Kabullenmek ne de zor. Bir başıma hücrelerdeyken bile bu kadar ağır bir çaresizlik duygusunu yaşamamıştım.

Çıldırılmamak işten değildi ya geride kalanların sesleri ayakta tuttu... Ayakta olsam da ruhum çok daralmış, nasıl anlatmalı?

Ruhu daralan çocuğu mutlaka yazmamı istemişti Cihan!

"Kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yapın!" diyen o canice buyruğun yağdırdığı ölümlere küçük Abdullahlar küçük Enesler hedef olmuştu 28 Mart direnişinde... Görevli amirin bize dediğine göre "siz yapmasanız da mesaj olsun" diye Cihanla bizi de aldılar gözaltına. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nün hatırı sayılır "misafirleriyiz". Tutulduğumuz hücrede Cihan esprileriyle moral yaratıyor, en çok da bir çocuğa takılmalarına gülüyoruz. Çocuk sürekli tekrarlıyor "Abi valla ben molokof atmadım!" Yüzü ve giysileri kan içinde ama Cihan sordukça o güldürüyor ve özellikle de molotofa molokof demesiyle gülüyor.

Yan hücrelerden gürültü çok geliyor. Kimi su, kimi yemek istiyor. Büyük bir uğultu kaplamış koridoru. Bizim hücredeki çocuk Cihan'a sordu: "Abe bunlara kızayım?" Onayını aldı ya biliyoruz bir muziplik yapacak, dayadı ağzını kapı mazgalına bağladı:" Susun ulennn! Biraz ağır olun! Hepiniz siyasisisiz!" Cihanla artık yerlere yatıyoruz gülmekten. Yanımızda sekiz dokuz kişi var, onlar da bizim gülmemize gülüyorlar. Hücrede neşe tam takır... Bir sessizlik oldu o sıra. Bir ses yan hücrelerden görevlileri çağırdı. Görevli polis memuru gelince " ne var, ne istiyorsun?" diye sordu. O ses öyle mahçup, öyle dokunaklı dedi ki: " RUHUM DARALI ABÊ!"Ekmek istemiyor, su istemiyor, ruhu daralmış abisi! Cihan hem duygulanmış, hem artık gülmekten bayılacak... Bir nefes alınca "Bu çocuk hepimize tercüman oldu bravo! " dedi. O günden sonra bu ifade aramızda hep dost çağrısı oldu. Bazen sıkıntılı görse beni " ne oldu, ruhun mu daraldı yoksa ?" derdi. Bazen ben takılırdım " ruhun daralmışsa gel gezelim Usta.."

Nerdesin heval nerdesin, ruhum daralıyor nerdesin?
Kazadan yirmi gün önce üçümüz Diyarbakır'da buluşmuştuk.
Cihan ehliyet aldığını anlattığında "aman" diyorum "iyice
öğrenmeden sakın uzun yollara çıkma!" Ne ilk ne son uyarıymış
benimkisi... Ah Usta, içimi yaktın...

Askere götürüleli bir ay olmuştu. Aldığım haber bir ayı
unutturmuştu. Hüsnü gözlerinde çocuklar gibi şen bir ışıltıyla
"Sana bir müjdem var, Önderliğin yeni savunması çıkmış,
bugünlerde elimizde olacak!" Ah o çocuksu sevinç, ah o kabına
sığmayan yürek, hayat kaynağımızdan bir müjde, bir can suyu
getiriyorken nasıl düştü Azrail'in pençelerine...

Geleneğimizde gidenin ardından gözyaşı dökmek yoktur ya,
ama hâkim olamıyorum ki...

Herkes bir şey söyler, anılarına bir şekilde karşılık verir
inanıyorum. Ama ben çok şey söylemiyorum. Ustalarımı, candan
arkadaşlarımı kaybetmişim, daha ne olsun...

Arkadaşlık, dostluk, içtenlik, efendilik, yüreklilik onlardaydı.
Öncü kişiliklerdi; örgütçü, pratik, cesur ve fedakâr... Ama benim
için arkadaşlıklar... Arkadaşlıklarıydı onları özel kılan... Bu yüzden
kabullenemiyorum, gitmediler diyorum...

Ama neden, neden illede direksiyon başında böyle
doludizgin? Ruhun mu daralmıştı Heval ? Yoksa o çocukça sevinç
mi kapatmıştı gözlerini? Hayatın en keskin virajlarını geçtin de şu
kahrolası yollarinkine nasıl takıldın kaldın? O ehliyet, o araba
kullanma arzusu?

Bu bir soluklanma biçimi miydi yoksa? Yollarda soluklanma...

Ne aşırı siyasallıktan, ne iktidarcılıktan kurtarabildik
çalışmamızı... Soluksuz bıraktık...

Genç yaşlarında büyük sorumluluklar üstlenmişlerdi.
Örgütsel, tarihi, etik ve estetik bilinçleriyle yeni yaşamın,
toplumsal yaşamın inşasına yönelmişlerdi. Buna rağmen sık sık
siyasal alanın boğucu sorunlarıyla karşı karşıya kalıyorlardı. Kısır
döngüyü kırmak için sosyal, sportif, ekonomik, kültürel projelere
ihtiyaç vardı. Bunları ne çok tartışmış, nasıl da heyecanla işe
koyulmuştuk.

Çok mu yüklendik heval? Biliyorum benim bütün yükümü
aldılar. Yetişemedim...

Omuzlarındaki bütün yükü Ankara'ya doğru gidiyorlardı.
Anlamlı değil miydi? Hareket noktamız Diyarbakır yönümüz
Ankara! Mesaj açık değil mi?

Demokrasinin şen çocuklarıydı onlar, milliyetçi değil
Türkiye'nin geleceğine damgasını vuracak isimlerdi onlar.
Milliyetçilik yapmadan Kürdi halk değerlerine, öz bilinçten
kopmadan ortak vatan Türkiye değerlerine sahip çıkmanın en
güzel örneğini sergilediler. Geniş kitlelerde bu bilincin
gelişmesinde onların emeği belirleyici olmuştur. Bu demokratik
çizgiyi her platfromda cesurca, kararlıca savundular.

Evet sonuna kadar demokrat,
Sonuna kadar sosyalist,
Devrimci, yiğit, arkadaş, heval...

Onların eylemciliklerini de halk yakından biliyor. Oldukları
yerde hareket olurdu...

Bütün bunları bu çocuklar mı başardı? “Çocuk” diyenlere aldırış etmediler ki hiçbir zaman. Çocuktuk hep beraber... BİR ÇOCUĞUN GÜLÜŞÜNE ÖLÜM İŞLEMEZ Kİ!

Ölen kim yaşayan kim? Teselli değil tarihin hükmüyle ölümsüzlük şerbetini içen onlar; bütün çocukların gülüşünde yaşayacak olan onlardır...

Onlarda ruh, onlarda moral, onlarda düş gücü... Onlarda yaşam gürül gürül...

Onlarla beraber anılacak bir de Aziz Hocamız vardı. O ruhsuz, o ütopyasız Avrupa'dayken haberini almıştım. Aziz Hoca Cihanlardan altı ay önce hastalığa yenik düşmüştü. O da bir düş yolcusuydu...

Aziz AKŞAHİN hevalin son yolculuğunda yanında olamadım. Sizin de...

BAĞIŞLAYIN... BİLEKLERİM VURULDU!

Cihan, Hüsnü, Aziz Hoca... Birer adanmış insan. Her biri ömürlerinin on yılını hapishanelerde geçirdi. Hiç bir anda yılgınlık nedir bilmediler. Parmaklıklar pas tuttu, duvarlar yosun bağladı ama onların yüreklerinde hep taze çiçekler açtı... Direndiler, ürettiler, emek verdiler, mirasyedici olmadılar...

Anlatı bir yerden sonra yetmiyor, çünkü onlar öylesine coşkun, cüretkar yaşadılar ki efsaneleştiler. Üçü birlikte birçok atılımın önündeydiler. Aziz Hoca hapisneden sonra, hapishanelerde kalanlar ve aileleri için bütün enerjisini harcadı. Sağlık sorunları bedenini eritirken sorumluluklarını ailesiyle - başta oğlu- arkadaşım Nazım Hikmet'le paylaştı. Ailecek özveri timsali olmaları Aziz Hoca'nın gerçek bir emek kahramanı olmasındandı. Ne zordur onu görmeden yaşamak anlatılamaz...

Birbirlerini çok seven üç arkadaş Diyarbakır toprağında buluştular.

Başka diyarlardayken görüştüğümüzde veya ayrıldığımızda Cihan'la hep şöyle derdik bir birimize:

“Diyarbakır'da buluşuruz!”

Onları bir yazıyla değil, belki bir kitapla, bir romanla anlatmak gerekir... Onlar bitmeyen bir roman; hayatlarımıza hep yön verecek olan ışık...

Merak etmeyin, Diyarbakır'da buluşacağız heval!

ARTOVA'DA DAYAK!

Artova'ya geleceğim duyulunca İzmir, Ankara, İstanbul gibi diğer kentlerde oturan Artova'lılar ilçedeki yakınlarını arayıp haberin doğru olup olmadığını sormuş. Artova'lı gençlerin anlattığına göre onlar da net cevap verememiş, 'öyle diyorlar ama biz de görmedik' demişler. Artova'dan bile gizleniyordu gelişim... Nizamiye kapısına gelip soranlar çok olmuştu, tepki gösterenler kadar burada yalnız değil, onu destekliyoruz diyenler, özellikle de Alevi köylerinden. Fakat soran herkese 'burada değil' demişler...

Dediler ki: **'Sen gelmeden bir hafta önce buradaki Kürtleri başka karakollara gönderdiler...'** 11 kişi gönderilip başka yerlerden getirilenlerle yerleri doldurulmuş...

Bir tek aşçı Mehmet YILMAZ vardı Diyarbakırlı ve kısa süre sonra askerliği bitince gitti. Gitmeden önce de Üsteğmenden okkalı bir tokat yedi. Görmedim ama mutfak kısmından gelen tokat sesini duydum. Sonra Mehmet'le konuştuk: Senin hakkını savunabilirim ama sen bu savunmaya sahip çıkabilirmisin belli değil dedim. Sahip çıkacak gibi de görünmüyordu. 'Askerliğim yanar, başım belaya girer' dedi ve yanaşmadı.

Benzer bir-iki olay yaşandığını duyunca Üsteğmenle dayak olaylarını konuşmak durumunda kaldım. Konuya eğitim ve yönetim tekniği yönünden yaklaştı; her yiğidin yoğurt yiyişinin farklı olduğunu anlatarak kendini savundu.

Olan oldu ve 9 Ağustos 2008 günü Ordu'lu Hüseyin YILMAZ patladı.

Hüseyin RDM 'li, uyuşturucu hap kullanıyormuş. Silah verilmeyen askerlerdendi. Kantin ve çay ocağına bakıyor. Ayrıca gündüz nöbetçi çavuşu...

Spor sonrasıydı... Yatakhane de elbiseler değıştirilirken Hüseyin'in biraz dağılmış yatağına oturanlar oldu. Yataklar jilet gibi düzgün olmalıyken Hüseyin'in yatağı dağıldı. O anda üsteğmen geldi. O dağınık yatak kimin, niye dağınık diye sordu. Hüseyin, kendi yatağı olduğunu ve spordan dönenlerin oturduğunu anlattı. Ama izahatı yetersiz bulunmuştu ki-son günlerde aksi tutumlarıyla da göze batıyordu- sol yanağına tokadı yedi.

Hüseyin'in elinde nöbete gidecek olan ve o an botlarını bağlayan Fatih KOÇ'un silahı vardı. İkinci tokadı yiyince silahı üsteğmene doğrultup saldırdı.

Kritik bir an... Şarjörü takmaya çalışıyor... En yakınlarında ben varım. Hüseyin'in beline sarılıp silahı elinden almaya çalıştım. Silahı bırakmadığı gibi üsteğmene yönelip öldüreceğim diye de bağılıyor. Tam bir cinnet hali! Silahına sarılıp elinden almaya çalıştım. Silahı birden çekince nişan tertibatı sağ elimin üstünü boydan boya kesti. O sırada askerler yetişip Hüseyini yere yatırdı. Olay bir süre de alt kattaki yemekhanede sürdü ve ardından Hüseyin hastaneye kaldırıldı...

Elimin kanamasını durdurup pansuman yaptık. İyileştikten sonra çizgi halinde silik bir iz kaldı...

Hüseyin başka bir karakola gönderildi ve oradan teskeresini aldı. Dönüp geldi. Elimdeki yara için benden özür diledi. Gerçekten üzölmüştü... Dayak yediğı Üsteğmen dâhil herkesle vedalaştı.

Artova'da küfür olayı yoktu. Sadece erler kendi aralarında argo ve küfrü bolca kullanıyordu. Bana; 'Abi burada küfür etmemek mümkün değil, sen de bir gün edersin' demişlerdi. Bir defaya mahsus – askerlerin yaptığı gibi cinsel içerikli değildi tabi ki- küfür ettim, bu da rütbelilerin önünde gerçekleşti: Çankırılı aşçı Hüs men ÇELİK dışarıdan geçici gelen bir rütbeli tarafından dövölünce...

Kıdemli Üsteğmen H.T. görevine tutkuyla bağlı olduğunu-işini çok sevdiğini söyleyen, erlere hep bir şeyler öğretmeye çalışan ve ikna kabiliyeti olan bir insandı. Alay Komutanı değışince- ki yenisi Hakkari'den geldi- dayak olayına da son verdi... Bir daha da kimseyi dövmeye kalkıştığına tanık olmadım. Babasının vefatından sonra daha yumuşar olmuştu sanki. Belki bu acı kaybının yarattığı duygululuk halinin de etkisi vardı. Sonuçta gerçekten de bitirmişti dayak olayını. Böylece yaşananlar spesifik düzeyde kalmıştı...

Kendisini yöneticilik kabiliyeti itibariyle gözlemliyordum. Emrindeki rütbelilere karşı çok sert davrandığı oluyordu; morallerini çabucak bozabiliyordu, bu yüzden ağlayan rütbelileri de gördüm... İşini eksik yapanın vay haline! Neticede yasalardan çok orduyu komutanlar yönetiyor ve her birinin tavrı farklı farklı olabiliyor... Kimi rütbeliler onu ima ederek: Herkes yönetici

olabilir ama herkes lider olamaz diyordu. Ama O arkasından konuşanları takmayan biriydi.

Peki, o dâhil, rütbelilerin ve özellikle de ailelerinin hayatı nasıldı? Gerçekten zor şartlar içinde oldukları ve buna rağmen çocuklarının geleceği için katlandıkları görülüyordu. Aile yaşantısı olmayanlarda da bir idealizm olmalıydı. Ya da bir mecburiyet durumu... Haliyle birçoğu benim yanımdayken işlerini sevdiklerini söyleyeceklerdi. Kimisi belki gerçekten de seviyordu. Mesela üsteğmen kesin öyleydi. Ya uzman çavuşların sorunları, özlük hakları vs. ne durumdaydı? DTP sorunlarını Meclise taşıyınca Uzmanların derneklerinden negatif tepki geldi: bizim haklarımızı savunmasın! Ben de bunun üzerine bu sorunları işlemekten vazgeçtim. Oysa çocukların eğitim sorunundan başörtülü eşler sorununa kadar yanlarında olup sorunlarına çözüm arayabilirdik. Onlar tepki gösterse de yeri geldiğinde hakları elbette savunulacaktır. Bu konular askerden önce siyasileri ilgilendirir...

Baskıcı tüm sistemlerde olduğu gibi kışlada da gördüğüm en çarpıcı olgu İKİYÜZLÜLÜKTÜ... Herkesi birbirine benzeten bir sistemden farklı bir sonuç doğması da beklenemez. Rütbelilerin arkasından konuşmayan, bir-iki istisna dışında YOKTU. Bu ikiyüzlülüğü üreten sistemi Artova'da ve özellikle Safranbolu'da çok daha uç boyutlarda görmüştüm... Firarı, intihar etmeyi düşünenler, ağlayanlar ama yine de tepkilerini gizleyenler.

2002 yılında dönemin Milli Savunma Bakanı Sabahattin ÇAKMAKOĞLU bir önergeye verdiği cevapta;1991-2001 süresince geçen on yıl içinde TSK içinde 1248 intihar olayının yaşandığını ve bunlardan 815'inin ölümle sonuçlandığını belirtmişti. Son yıllarda daha çok önemsenerek uygulanan Psikolojik Danışmanlık Hizmetlerinden ne oranda bir verim alındığına dair elimizde resmi bir veri bulunmamaktadır.

Ağır eğitim koşullarında ölen olursa bu da eğitim zayiatı olarak kayıtlara geçiyor ve kimse bundan sorumlu tutulmuyor...

Akrabalarım arasında başına böyle talihsiz bir olay gelen de vardı. Gencecik bir öğretmen, kiloları nedeniyle koşmakta zorlandığı halde yüklendikçe yüklenmişlerdi ve kalbi dayanmamış, eğitim zayiatı deyip cenazesini ailesine teslim etmişlerdi. Hiç bir izahat yapma gereğini de duymamışlardı: Kalbi durdu, o kadar...

Zorlanan, yok edilen insani değerler karşısında VATAN SAĞOLSUN demek anaların acısına teselli olamazdı ama o koşullarda elden bir şey de gelmezdi...

Zorlukların en büyüğü ikiyüzlülüğe zorlanmak olsa gerek; genelde de isyanlarını küfürle dile getirenler ama yüz yüzeyken tek kelime etmeyip aksine yağ çekenler... Bundan daha büyük bir eziyet olabilir mi? Oysa istediklerinde rütbelilerin askerlerle çok

iyi diyaloglar kurduklarını ve morallerini hiç zorlanmadan yükselttiklerine de tanık olmuştum.

Ben gördüğüm ve düşündüğüm her şeyi askeri yetkililere zamanında söylemiş olmanın rahatlığıyla yazıyorum. Böyle yapmamış olsam şimdi asla yazamazdım...

Askeri Kışlalar, Toplama Kampları, Hapishaneler, Islah Evleri, Yatılı Okullar ve Akıl Hastaneleri gibi TOTAL KURUMLARIN temel özelliklerini tanımlayan Erving Goffman şöyle der:

- 1) Bu kurumdaki görevliler günlük hayatın her alanını (kalkma, yeme, yatma, da dâhil) kendi lehlerine olacak bir şekilde yönlendirirler.
- 2) Bu kurumlarda kalanlar için kesinlik ve katılık arz eden bir uygulama; Standardize edilmiş yiyecek, yatacak yer ve aktiviteler söz konusudur.
- 3) Resmi kurallar ve günlük programlar bu tür mekânlarda kalanların hayatlarının rutin eylemleri olarak yapılır. Bu yollarla burada kalanlar, önce birbirlerine benzetilir, aşağılanır, kişiliği ezilir, sonra da onlara yeni bir kişilik kazandırılır.

OTORİTER HİYERARŞİ ve yarattığı insan tipolojisi incelenecekse kanımca Ordulardan daha iyi bir araştırma alanı bulunamaz. Ancak bu demek değildir ki başka kurumlarda baskı yoktur. Günümüzde Baskıcı-Otoriter Hiyerarşinin olmadığı herhangi bir devlet kurumunu örnek göstermek mümkün değil gibi...

Baskıcı-Otoriter Hiyerarşinin toplumsal sonuçları da kapsamlı bir incelemeyi gerektiriyor. İktidar-güç olgusuna yansımaları, cinsiyetçiliğe etkileri, zihniyet ve siyasete etkileri incelendiğinde bütünlüklü bir sonuca ulaşmak mümkün olabilir.

İKİ RESİM VE ANLATTIKLARI:

Yıl:1915

Yer:1. Teyyare Bölüğü Havaalanı-Çanakkale

Kurtuluş Savaşının abideleşmiş bir resmi: İKİ ÇILGIN TÜRK!

Bir yanda kıyafetleri lime lime olmuş bu fedakâr insanlar, bir yanda gazetelerden kestiğim bir haber küpürü ve resmi: Milyon dolarlık bir araba ve sahibi olan paşanın resmi...

Kısa süre sonra da görev değişimleri sırasında askeri resepsiyonlarda davetlilere sunulan ŞUSİ vb.yemeklerin menüsü haber konusu olmuştu...

Tüm AKP'lilerin lüks ötesi yaşantıları dururken bu diğerlerinin hiç birine ciddi bir itirazım yok aslında. Gelişen bir Türkiye'de gayet olağan olabilecek manzaralarmış gibi algılayanlar da olabilir ama yoksulluk toplumun büyük kesiminde halen büyük bir yarayken bazı tutumlar aşırılık olarak yorumlanmaz mı?

Hatta bunlar askerler arasında bile, alt kademelerde tartışma konusu oluyor; bir üst rütbelisi için bile'Atatürk saltanatı kaldırdı ama bazıları sürdürüyor'diyenler olabiliyorsa, en üst rütbedekilerin daha dikkatli olması gerekmez mi?

Artova'da tüm yiyecekler günlük geldiği için taze ve sağlıklı... Birliklerde 1917 yılına ait bir iâşe cetveli asılıdır:

8 AĞUSTOS 1917:

Sabah: Yarım Ekmek,

Öğle: Yok,

Akşam: Şekersiz Üzüm Hoşafı, ekmek yok...

5. BÖLÜM

ASKERLERİN KALEMİNDEN

Bu kitabı onlar yazdı, halkın çocukları... Özel anılarda yer edebilecek ve kolay kolay başkasıyla paylaşılmayacak olan hatıra yazılarını bu kitapta yayınlama iznini onlardan aldım. Birçoğu ülkücü gençlikten gelme; fikirlerinin militanlarıdır belki fakat 'insan' olgusunun öne çıktığı zamanlar vardır, olaylar vardır, kişilikler ve paylaşımlar vardır ki çatışmaya değil yakınlaşmaya yol açar.

Belki eskiden kendi çevrelerinden edindikleri fikirlerini koruyorlardır, bilemiyorum. Fakat, kendilerine has üsluplarıyla duygularını dile getirdiler. Hiç dokunmadan olduğu gibi aktarıyorum. El yazması defteri ise hatıra olarak saklıyorum. İzinde olduğundan veya denk gelmediğinden yazamayan İzmirli Volkan ÇÜRÜK, Denizlili Aytekin KARACA, Antalyalı Erkut SÜZEN, Diyarbakırlı Mehmet YILMAZ, İstanbullu Ramazan COŞKUN, Çerkezköylü Abuzer KARATAŞ, İstanbullu Mustafa KILIÇ, Balıkesirli Mehmet Emin TOPAL, Bulgaristan göçmeni İstanbullu Orhan GELDİ, Adanalı Levent ATAR, Mersinli Ahmet Ali ÖZGÜR, Bilecikli Semih YAZICI, İzmirli Devran METİNGİL ve yeni geldikleri için yazamayan Halil İbrahim KIRMIZIKAN, Tahir ONKARDEŞ, Abidin DEMİR ve Ahmet KUYU'ya ayrı ayrı teşekkürlerimi sunuyorum...

Bu arada Elektronik Mühendisi Giresunlu Sedat Menteş, matematik öğretmeni Kayserili Metin ODABAŞI, İngilizce öğretmeni Mersinli Mehmet, Biyolog İzmitli Murat Keskin, Komiser Yardımcısı Karşı Yadigar Özkan Polat, Fizik öğretmeni Kırşehirli Süleyman Çiğci, Edebiyat öğretmeni Silifkeli Erkan Tuncer, Amerikalı-Konyalı-İstanbullu Fatih Yanbeği, Hataylı Ali

Ulutaş kısa dönem askerlik yapanlardı. Kısa süreli de olsa hepsiyle güzel bir dostluğumuz oldu...

FATİH ALADAĞ-KOCAELİ:

15 Aylık Askerlik dönemime birçok şey sıkıştırdım. Yenifoça'da başlayan yolculuk Sulusaray'la devam etti, çok büyük ihtimalle Artova'da son bulacak 19 gün sonra. Şüphesiz en hızlı dönem Artova'da yaşandı. Birçok şey yaşadım ve öğrendim burada. Baştan alırsak şöyle yazabilirim. Karambolle geldim Artova'ya bir anda oldu. Daha ne olduğunu anlamadan senden bahsedildi. Az çok tanıyordum. Tamam dedim geldim buraya geliş sebebim açıklandı. Farklı bir şeyler bekliyordum en başta. Farklı bir insan hayal ediyordum. Ama tahminlerim tutmadı. Gayet doğal, ilişkileri iyi bilen herkese aynı derecede yaklaşan birini gördüm.

Daha sonra sohbetimiz başladı. Özellikle benim tarihe olan merakım senin de tarihsel bilgilerinle çok hoş sohbetlerimiz oldu. Pek çok şeyi birlikte paylaştık. Kısacası benim gözümde Nurettin Demirtaş olarak değil Nurettin Abi olarak yer edindin. Yakında buradan ayrılıyorum. İnşallah ben gittikten sonra her şey yolunda ilerlemeye devam eder. Sevgilerimle DJ Fatih ALADAĞ.27.10.2008

VOLKAN MERMER(Gaddar Âşık) -ANKARA:

Selamunaleyküm Nurettin Abi. İşte o kadar isyan etmeme rağmen benimde gideceğim güne az kaldı. Buraya geldiğinden beri seninle muhabbetimiz hep abi-kardeş gibi süzülüp gitti, bana her konuda yardım ettin. Belki beni bir yeğen gibi sevdin, Allah razı olsun. Karakolumuza geldiğin için ve seni tanıdığım için çok şanslı olduğumu zannediyorum. Biliyorum ki bizim oranın adamları seninle tanışmak için can atar. Ve ben senle aynı mekânda yaşıyorum. Bazen cahillik edip senin yanında yanlış ya da küfürlü konuşmuşsam kusuruma bakma. Çünkü burada askerler arasında bu yol, şerit böyle gerektiriyor. Neyse abi, sen gelmeden önce bizim karakolumuz sıkıntılı ve dertli bir mekândı. Komutanımız bizi dövdüyse de bizim de demek ki yanlışlarımız olmuştu. Ancak sen geldikten sonra bu olay bitti denecek kadar aza düştü. Hatta şu sıra hiç yok. Artı olarak rütbeli personel değişti. Ve yerine titiz, dikkatli adamlar geldi.

Bana hiçbir zaman bir kötülüğün olmadı, olacağını da hiç düşünmedim. Söylemek istediğim çok şey var, ama sözcükler kısıtlı kalıyor. Neyi isterdim, biliyormusun abi; bir yuva kurabilmeni çoluk çocuk sahibi olmanı. Bunu söylemek haddime değil ama hayat çok kısa abi. Sen çok şey yaptın, yapıyorsun da. Kendini de ufak bir parça düşünsen iyi olurdu. Sana sempati duyan bazı kesim insanlarda menfaatçiliği gördüm. Bu beni biraz rahatsız etti. Belki bir gün yine karşılaşırız. Belki o kadar işten dolayı bana vakit ayıramayabilirsin. Önemli olan seni tanımış

olmam. İnşallah ortak yol bulunur ve şurda geçen günleri seninle anarız.

Kendine çok çok iyi bak abi, inşallah bu olaylar biter birgün barış sağlanır. Ve iki taraftaki analar da gözyaşı dökmez. Ben Türk ve Kürt karışımı olarak ikisinden de geçemem. İkisi de canım ikisi de kanım. Artı bir nişanım var. Bu iki yolda yürümek zorundayım. Sözlerime son verirken yazdığımda kusur varsa af ola... Büyüğümüzün saygımız var. Abi dedik bir kere yanlış konuşmak istemem. Allah yolunu açık etsin. Saygılarımla ve Sevgilerimle. Volkan MERMER

MEVLÜT KOLAY-KOCAELİ:

20.08.2007 de başladım askerlik hayatıma. Hayatımda en çok istediğim şeylerden biri askerlikti ve istediğimle baş başa kalmıştım. Asker oldum ve Tokat Erbaa'da 8 ayı bitirmiştim bile. Birdenbire Artova'ya geldik bir anda bir değişiklik oldu ve Nurettin Demirtaş'tan bahsedildi. Biraz tanıyordum gazetede okumuştum. O artık jandarma, başlığıyla görmüştüm. Ama hiç aklıma gelmezdi bir arada askerlik yapacağımız. Aklıma gelmeyen başıma geldi... Ve artık değişik insanlarla ve senle bir arada 5 aylık bir askerlik dönemi başlamıştı bile. Seninle geçen saatlerde bana güvencinin olduğunu gördüm arkadaşlarla ilgili sorunları her zaman paylaştın ve bunlar beni sevindirdi. Ve Nurettin Abi olarak her sorunumuzla ilgilenmeye çalıştın. Gerek sağlığımızda gerek hastalığımızda hep ilgilendin. İnsan olarak Abi olarak ilgilendin. Benden sonraki Artova günlerinde her şeyin iyi gitmesi dileğiyle teşekkür ederim. Mevlüt KOLAY

MEHMET BEŞAT(Geçerli Abi)-İZMİR:

Askerliğimiz bitmesine son beş ay kala Artova'ya geldik ve burada Nurettin Demirtaş'tan bahsediliyordu, bizler inanmamıştık. Ama daha sonra sen geldin ve abi-kardeş gibi olduk. Çünkü bizimle oturup konuştun sohbet ettik ve birçok konuyu paylaştık. Dertlerimizi sorunlarımızı giderdin bizlere ağabeylik yaptın. Nurettin Abi seninle askerlik yapacağım aklıma gelmezdi ama iyi ki seni tanıdım gördüm. İnşallah sen de sevdiklerine kavuşursun. Mehmet BEŞAT

CUMHUR ÇELEBİ-İZMİR:

Benim askerlik anımı soracak olursan, önce kendi memleketinde acemi birliğini 75 gün olarak bitirdim. Daha sonra Tokat'a düştük, ordan bizi çevre karakollara dağıttılar. Turhal'a düştüm benim için çok güzeldi, sonra dış karakola verdiler. Yani ben çok gezdim. Üçüncü yerim Artova çıktı. Ben şoka girdim. Çünkü oraya alışmıştım. 5 ay kala Artova'ya geldik ve seni burada tanıdım. Dediler ki; Artova'ya Nurettin Demirtaş geliyor. Senden bahsediyorlardı. Ben inanmamıştım. Dedim ki gelsin, o da bizim gibi bir insan. Bazıları şüpheliydi ve korkuyordu, ben hiç aldırmadım. Seni bir abi gibi tanıdım ve bana yardımcı oldun

sağolasın. Ben öylede böylede olsa zor olan 15 ayı yendim. Kafayı her şeye takmadım. Her gün bir şeyle uğraştım ki günler çabuk geçsin. Abi bir gün gelir senin de biter Allah kısmet ederse sevdiklerine kavuşursun. İlk geldiğinde bizlerle tanışıp yabancılık çekmeden sorunlarımızı çözmeye çalıştın. Zor günlerimizde yanımızda oldun. Sana Teşekkürlerimi sunuyorum, Allah yardımcın olsun.

Ya görüldüğün gibi ol, ya olduğun gibi görün demiş Mevlana
Abi sen neysen osun. Seni hiçbir kimse asla değiştiremez.
31.10.2008 Cumhur ÇELEBİ

HÜSMEN ÇELİK-ÇANKIRI:

Aşçı Hüsmen Çelik'ten

Selam Alemin Kral Abisi... Buraya geldiğimiz gün yok mu abi, bütün ümitlerimin kırıldığı gündü. Artova gibi bir yerde kafayı yememek elde değildi. Ama iki günde alıştım ve sen geldin. Burada beraber yedik beraber içtik. Her şey çok güzel geçti. Bir abim Pazar İlçe karakolunda vardı, bir de burada sen oldun. Hem de abilerin en güzeli, en delikanlısı ve en babasını buldum. Benim kalbimde senin yerin çok farklı. Çünkü öyle kalender ve otoriter bir insansın ki abi, benim için çok şeyler yaptın, bunlar hiç unutulmaz. Nurettin Abi senin gibi bilgili, kültürlü, güleryüzlü, sevecen birisinin aramızda olması benim için çok güzel ve özel bir tat. Ben şahsen senin yanında kendimi huzurlu hissediyorum. Bu zamana kadar birbirimizi iyice tanıdık. Bazen diyorum ki aynı kaderi paylaşıyoruz dimi abi. Bazı huylarımız aynı. Tabi ben bazen düşünmeden hareket ediyorum. Bugünler de geldi artık gideceğiz. Ama abi inan senden ayrılmak öyle acı veriyor ki bana, tam alıştık birbirimize bu seferde gidiyoruz. Sizin de bitecek inşallah. Askerliğimiz sayılı gün bitmek zorunda. Ömür bitiyor, askerlik mi bitmeyecek. İki dost sırt sırta verdi mi dünyayı oynatır. Biliyor musun bu yaşma kadar hep darbe yedim, arkadaşım dostum hep sırtımdan vurdu. Paran varsa iyi yoksa kötü. Ama ben burada seni tanıdıktan sonra gerçek dostluğu, arkadaşlığı buldum sende. Burada hepimizin abisisin. Bugün olanlar yok mu inan bütün arkadaşlar çok üzüldü, hele ben ağladım ağlayacam. Deli gönül çık şunların alayını harca. Ama bunlar için değmez be abi! İnan sen de bana böyle derdin. Nurettin Ağabeyciğim inan senin gibi mükemmel bir insanı tanımak çok güzel. Askerliğin öğrettiği şeyleri bırak, senin bize öğrettiklerin bende çok şeyi değiştirdi. Hiç olmazsa burada kendimin Hüsmen olduğumu öğrendim.

Her şey burada artık son buluyor. Tüm yaşantın boyunca sağlık, mutluluk, huzur diliyorum. Çünkü sen her şeye layık, iyi kalpli, içinde hiçbir zaman art niyet bulunmayan güler yüzlü bir kişiliğe sahipsin. Her zaman özlenileceksin, seni çok arayacağım abi. Bir haftadır düşünüyorum abi, nasıl ayrılacağım diye. Seni her gördüğümde ağlayacak gibi oluyorum. Abi ben elimden geleni ve içimden geçeni yazdım. Hayatım boyunca şimdiye kadar hiç kimseye yazmadım. Benden bunlar abi, kendine iyi bak. Allaha emanetsin. Her şey kalbince olsun. İnşallah bir gün görüşeceğiz. O günü sabırsızlıkla bekleyeceğim. Kendine dikkat et abi. Allah

yardımcın olsun. Görüşmek dileğiyle. Sana tüm içten dileklerle
saygılarımı, sevgilerimi sunarım. Hüsmen ÇELİK

HÜSEYİN YILMAZ-ORDU:

Sayın Abim ben gidiyorum darısı senin başına. Artova'da çok
güzel günlerimiz geçti. Ben ayrıldım. Teskere aldım, tekrar sizi
görmeye geldim. Gerçekten Artova'daki arkadaşlık ortamı başka
hiçbir yerde yok, buna inan.

Ben böyle işlerden pek anlamam, uzatıpta saçmalamak
istemiyorum. Sizlere hayırlı teskereler, kendine dikkat et. Hiçbir
şeyi kafana takma. Bir anda bitiyor, anlamazsın bile. Hüseyin
YILMAZ

SEYFİ ÖRDEK-İSTANBUL:

Paşa, senin buraya gelmen adeta bir film gibiydi. Polisler, ekipler,
yol açmalar... ve ondan önce bizi dağıtmalar. Gelişinle beraber
yeni arkadaşlıklar kurduk. Senin asker oluşunu gazeteden
okumuştum. Başlıkta O Şimdi Asker yazıyordu. Şansa bak
diyordum. Acemi birliğimi yaptığım yerde acemilik yapıyor. Şans
daha da arttı, Tokat'a geldin. Espiri olsun diye istermisiniz
buraya gelsin dedim. Şans iyice arttı. İbre kırmızıya çıktı. Bir
baktım sen gidiyorsun sen kalıyorsun, hayda bizi dağıttılar.
Nurettin Demirtaş buraya geliyor dediler. 3'te 3 yapmıştık. Acemi
birliği Tokat, ardından da Artova. Her neyse öyle böyle geldin.
Seni bize yanlış tanıttılar. İnsanlar bilmedikleri şeyin hakkında
yorum yapmamalıdır. İşte senin meselen aynen öyle. Birinden
bahsederken öncelikle onu tanıman, birlikte zaman geçirmen, bir
şeyler paylaşman gerekir. Seni gerçekten yanlış tanıttılar. Neyse
başkalarının ne dediği beni ilgilendirmiyor. Ben seni tanıdığım
kadar, özümüyle sözümüyle bir, barışçıl bir insansın. Barışı, dostluğu,
kardeşliği savunan iyi bir idarecisin. Kültürü geniş aydınlık
geleceksin. Ne diyeyim her şey gönlünce olsun.

Senden akıl, fikir, bilim adına çok şey öğrendik. Bizler de her ne
kadar askerlikte isyanlar etsek, küfür etsek te inan yeri
geldiğinde hiç şüphe duymadan ölüme gideriz ve yine hiç şüphe
duymadan aynı şeyleri sen de yaparsın ve belki de daha fazlasını
yaparsın. Yanlış anlama bu lafım seni yanlış tanıyanlar için. Senin
işyerinde, benim de evimde Türk bayrağı asılı. Sen ne demek
istediğimi anlamışsındır.

Seninle bir fotoğrafım olsun isterdim. O da burada zor. Kismetse
sivil hayatta bir araya geldiğimizde...

Seni tanımak gerçekten çok güzeldi. Çoğu kez burada
sinirlerimize hakim olmadığımızda bize bunlarla ilgili geçmişten,
tarihten örnekler verirdin. Gerçekten güzel şeyler. Akılda yer
edici ve güzel şeyler. Öyle böyle 5 ay geçirdik. Ben gidiyorum.
Darısı senin başına. Sabır abi sabır. Bunu sen daha iyi bilirsin.
Cezaevine sabır, askerliğe sabır, insanlara sabır, hayata sabır.
Günü geldi mi gelecek olan gelir, yapılacak olan yapılır. Neyse abi
benden bu kadar. Allaha emanet ol, her şey gönlünce olsun.
Elveda Alemin Delikanlı Abisi... Hoşça kal sağlıcakla kal. Unutma

ki unutulmayasın. Ben hayatta bir kişiye paşa dedim. Sen ikincisisin. Sevgi ve saygıyla... Seyfi BABA

MEMİŞ BİŞKİN-KONYA:

Evet abi buraya kadarmış işte bizde gidiyoruz. Ben bunu hak ettiğime inanıyorum. Buranın kahrını en çok çeken ben ve benim devrelerimdi. Sen de bunlara şahit oldun. Buradan sen de insanları gönderdin ve en uzun bizimle vakit geçirdin. Eminim ki kendimizi sevdirdik ve buranın vazgeçilmez insanları olduk.

Sen buraya geleceğin gün biraz sıkıştık. Nöbetlerde olsun, içerideki durumlarda olsun sen hep anlattın. Ama bu kazmalar anlamaz işte, illaki ortalığı velveleye verecekler. Neyse sen geldin biraz daha rahatladık. İlk zamanlar yanlış anlama, bu benim herkese takındığım tavidir: Soğuk, içine kapanık, genelde sert görünmeye çalışan birini gördün karşında. Ama dedim ya yeni gelenlere hep böyle davranmışımdır. Ama sonra benim nasıl biri olduğumu herkes gibi sen de anlamışsındır.

Ağabeyciğim bu askerlik denilen şeyi de bitirdim ya. Bundan sonraki bütün zor işlerin de üstesinden gelirim evelallah. Askerlik gereksiz değil ama burada çok ezildik. Sivilde mesleği, işi ne olursa oldun burada herkes benim arkadaşımıdır ve öyle kalacaktır. Bitti abi, bu defteri sana 03:00'da yazıyorum. Saçmaladıysam kusura bakma ağabeyciğim. Bizden sonra sıra size geliyor. Hayatında başarılar dilerim. En güzel mutluluklar hep seninle olsun. Yardımların için sana mitterdarım ve hiç unutmayacağım. Allaha emanet ol, kendine iyi bak. Son imparator asi landçı, isyankar, aşık Memiş Bişkin.

HALİL İBRAHİM ÖZKURT-KIRKLARELİ:

En sonunda ben de gidiyorum abi bu lanet yerden ya... Hiç bitmeyecek gibi geliyordu ama bitiyormuş, bunu anladım. İnsanı askerlikten soğutan yerlerin başında burası geliyor galiba. Daha kötü yerlerde vardır belki ama burası yine ayrı bir şey. Her türlü saçmalığın disiplin adı altında uygulandığı bir yer. Ama iyisiyle, kötüsüyle, çok güzel günler de geçirdik burada. İleride hatırlayacağımız çok güzel anılarımız oldu. Çok güzel dostluklarımız oldu. Sadece sebepsiz boş yere değil galiba. Sebepsiz belki ama boş yere değil... İnsan her türden insanlarla karşılaşılıyor bu asker ocağında. Çok şey görüyor çok da şey öğreniyor ama yine de bittiğine seviniyorum. Buradan ayrılmak sevindirici. Ama sizlerden ayrılmak zor olacak. Lüleburgaz'a gelirsen başımın üstünde yerin var. Hayatta başarılar diliyorum. Hoşça kal.

SERCAN AKKOÇ-ANKARA:

Sevgili ağabeyciğim yaza yaza ne bilek ne de kafa kaldı. Sıra sende, neyse ki bu son. Evet abi, Allah izin verirse yarın ben kurtulucam bu lanet yerden. Bu haksızlığa uğratan, değer bilmeyen yerden kurtuluyorum. Darısı sizin başınıza abi. Dilerim Allah'tan sizde kazasızca belasızca bitirirsiniz inşallah.

Evet abi, senle biraz olsun dertleştik. Bana yardımcı oldun, bana bir büyük olarak yol gösterdin. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama sana anlattığım o konular, anlattığım zaman içimi yakıyordu. Ama şimdi neyseki dindi. Artık sevmek yok abi. Çünkü benim kalbimi küstürdü; ben burada acıyla kıvranırken o nişanlandı. Neyseki abi Allaha şükür onu da atlattım. Ağabeycim sana sivil hayatında mutluluk ve başarılar dilerim. Hakkını helal et. Ankara'ya yolun düşerse aramanı beklerim. Başımın üstünde yerin var. Son imparatorlardan Nurettin Abisine saygı ve sevgilerimle. Sincanlı asil bebeler. Angaralı asi çocuk Sercan

BARIŞ KAYA-İSTANBUL:

İşte gidiyoruz be abi bitti artık. Yarın sabah Allahın izniyle tahliye oluyoruz buradan. Ama inan bir ayağım gitmek isterken bir ayağım geri dönüyor. İçimde tarif edilmez bir burukluk var. Bütün sevdiğim insanları burada bırakıp gitmek içime dert oluyor abi. Elimden gelse de buradan hep beraber gidebilsek. Ben çilemi doldurdum abi ve gidiyorum. Ama Artova'yı ve sizleri hiç unutmayacağım abi. Zaten unutulmaz ki. Hele o arka nizamiyede tuttuğumuz nöbetler, garajda dinlediğimiz müzikler, beraber vurduğumuz voltalar, işkence gibi olan 22-24, 04-06 nöbetlerimiz şimdi sadece güzel bir anı olarak kalacak abi. Şimdi bile düşününce içime değişik bir his doğuyor. Bunlar kolay kolay unutulacak şey değil be abi. Sebepsiz boş yere de olsa, burada çok güzel dostluklar kazandım. Hiçbirşeye değişmeyeceğim insanlar oldu. Yazımı burada noktalarken burada geçirdiğimiz günler için tek tek teşekkür ederim. Sana karşı bir saygısızlığım, hatam olduysa hakkını helal et abi. Araya mesafeler, dağlar girse de hep kalbimde ve aklımda olacaksın. Bir gün sivil hayatta özgürce görüşmek dileğiyle. Hayatın boyunca mutlu olmanı diliyorum. Allaha emanet ol, hoşça kal. Bi de unutma abi "gökyüzünde her yıldız kaydığında bir eşkiya ölür..."

"Sürgünde umutlar kadar uzak
Yıldızların arasındaki ay gibi yapayalnız
İdam sehпасındaki mahkûm kadar çaresiz olsak da
Selamımız dostlarımıza hep gidecektir..."
14.02.2009 -Jandarma Kıdemli Er Barış Kaya

BURAK DEMİRCİ-KASTAMONU:

Evet abi şu Artova'da son iki günüm bitiyor sanki. Bak hala sanki diyorum, gideceğime inanmıyor gibiyim. 22.11.2007 tarihinde şu askerliğe başladım, 02.03.2009 İnşallah bu son günüm olacak.

Biraz eskilerden anlatayım, senin buraya gelişin tam bir skandal oldu. Karakoldaki bütün askerler değişti. Altı- yedi kişi hariç. O hariçlerin içinde ben de varım. Hatırladığım kadarıyla 7 Haziran'da gelmiştin bu Artova'ya. Ben o zaman gece santralcisiydim. Her sabah yemekte günaydınlaşırdık, güzel günlerdi ama hepsi geride kaldı. Mevlüt, Volkan, Fatih, Mehmet, Barış, Memiş, Sercan, H. İbo, Mustafa tabi bunlar gitti, ben hala buradayım. Senin de az kaldı be abi. Hayırlısıyla ceza almadan herkes buradan gitsin. Ben aldım hala buradayım. Ne dertlerle başa çıktığımı az çok biliyorsun abi. Benim gibi sıkılan olmaz daha herhalde. Bölük düzeldi çünkü. Yeri geldi oturduk muhabbet ettik, sigara içtik, bana hapiste bol bol volta at dedin. Onları yaptım. Bir elimde tesbih yoktu, vardı da içeri almadılar. Neyse abi her şey için sağol. Hayırlısıyla sen de bitir de sivil hayata kavuş. Hayatında mutluluklar seninle olsun. Her zaman gülmen dileğiyle, sağlıcakla kal.

“Ayrılmak için çok erken”
Can dayanır mı buna derken
Başım koyduğum kucak nerde
Yarım kalacak ben gidince Artova...

Biz Polat değiliz ki Elifimiz olsun
Biz Cerrahpaşalı değiliz ki ablamız olsun
Biz Karabekirliyiz harbi delikanlıyız
Tek kurşunla harcarız herkesi
Sevdiklerimizi asla ve asla unutmayız...

Saygılar ve sevgilerle evlada Burak DEMİRCİ

SELÇUK ÖZTÜRK-BULGARİSTAN:(Bulgaristan'dan teskere kâğıdını alamadığı için ikinci kez askerlik yaptı)

Hey kardeşim Nurettin Demirtaş. Artova ilçesinde vatanımızın görevini yaparken seninle tanıştık. Hey kardeşim bu zamanda seninle burada çok iyi zamanlar geçirdik ve şimdi ben gidiyorum teskereye. Ama canını sıkma sende geleceksin. Hayata devam edeceksin hayata. Unutma bu günler geçip gidecek. Ama iyi ama kötü. Hep iyilik yapın. Bu dünya iyi insanları sever ve sevenler de sevilir. Sen bana karşı çok iyisin. Burada seninle her şeyimizi paylaştık. Sen bana çok iyilik yaptın, ben de sana iyilik yaptım, hiç senden ayrılmadım. Senin yaşın ötekilerden biraz daha yaşıma uygundu. İkimiz de anlaşılmaya devam ettik. Bazen senin bana kızdığın oldu, bazen benim sana kızdığım oldu, ama kardeşim senden çok özür dilerim ki senin kalbini hiç kırmak istemem ve şu zamana kadar hiç kimsenin kalbini kırmamışım. Senin kalbini kırmışsam özür dilerim. Sen çok iyi davrandın bana ben de sana iyi davranmaya baktım. Senin iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım. Hoşça kal kardeşim. Redeme Dayı Selçuk ÖZTÜRK

AHMET YAŞAR BAYHAN-KOCAELİ:

Evet gelelim yazı yazmaya. Aslında pek beceremiyorum. Ama yazalım bir şeyler. Geçen sene bugün acemi birliğinden dağıtım olduğum tarihi. Tam bir sene oldu. Demek ki zaman geçiyormuş be abi. Geçen sene 2 Haziran'da Artova cehennemine geldik. Bizden bir hafta sonra sen geldin. Burada artık günlerim yavaş yavaş doluyor. İnşallah seninde günün gelince buradan çıkarsın.

Aslında senin ilk geldiğin zaman açıkçası herkes şaşkın ve tedirgindi ama zamanla anladık diyelim, harika insansın. Çok bilgilisin, üstüne üstlük dürüstsün. Hiçbir zaman bize karşı bir saygısızlığın olmadı, hiçbir zaman bizi üzecek bir kelime bile söylemedin, hep teselli verdin, hep dertleştin bizimle.

Ne biliim ya bu Artova denilen küçük ve gerilimi büyük bir yerde büyük zorluklara karşı çok güzel ve eğlenceli günler geçirdik. Bak buraya geldiğinde olanlardan bir Salih bir de ben vardım. Şimdi bizde gidiyoruz. Belki senin konuşup dertleşebileceğin kimse kalmadı ama merak etme abi sende buradan kurtulacaksın. Her şeyden önce kendine çok iyi bak, Allaha emanet ol. İzmitli Meçhul firariden saygılarla

SALİH ÖZKAN-DENİZLİ:

Evet abi, seninle bir yılı aşkın zamandır bu Artova ilçe jandarma karakolunda askerlik yapıyorum. Senden iki ay önce gelmiştim zaten. Burada ne insanlarla tanıştık, ne arkadaşlıklar kurduk, ne dertlere beraber göğüs gerdik. Birbirimize dertlerimizi anlattık, birbirimizi anlamaya çalıştık. Artık gitme vakti geldi çattı. Biz gidiyoruz diye üzülüyorsan sakın üzülme abi. Çünkü biz gidince senin iki ayın kalıyor. İlk geldiğin gün seni ben almıştım Tokat'tan. Akşam üzeriydi, karanlık çökmüştü. Nereye ve nasıl bir yere gittiğini, orda nasıl insanlarla tanışacağını düşünürken Artova sınırları içine girmiştik. İlk geldiğin zamanlar yine benimle ve Barış'la nöbet tutuyordun. Yani nöbet arkadaşydın. Sonra bir kez de olsa devriyeye çıkmıştık. Bir okula gidip ilkokul çocuklarıyla konuşmuştuk. Artık gitme vakti geldi abi. Seninle birlikte iyi kötü günlerimiz geçti. Hakkını helal et. Benden yana helal olsun. Sivil hayatında başarılarının devamını dilerim. Fazla uzatmamayım abi okurken canın sıkılmasın. Kendine çok iyi bak. Allahım seni iyiniyetli, temiz kalpli, özü sözü bir insanlarla çalıştırma fırsatı versin. Her şey gönlünce olsun. Allaha emanet ol. Sivilde görüşmek dileğiyle. Hoşça kal.

Her gönülde demet olacağına
Bir gönülde buket ol yeter

Not: Abi yanıma gelcen diye söz vermiştin, unuttum sanma. Gelirsen her zaman beklerim. Zaten Muğla'da okuduğun için yaşadığım yerleri gördün. Şafak 13 başka yok. 03.05.2009 Salih Özkan

MUSTAFA DEMİRHAN-ANTALYA:

Nurettin Abi ben buraya geldim geleli bana bazı konularda yardımcı oldun. Seni tanıdığım ve birçok konuda yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sivil hayatta her şey dilediğin gibi olur inşallah. Abi aklıma gelen şeyler bu kadar. Hayırlı teskereler. Serikli Mustafa....

Gençler belki her arkadaşları için bunları yazmıştı, hatta daha samimi oldukları arkadaşlarıyla, can feda edebilecek kadar kaynaşmışlardı. Fakat bana merhaba demeleri bile cesaret işiydi. Yürekliydiler...

Ben de onlarla seviyeli paylaşımlar geliştirmeye gayret ettim. Ciddiye aldım. Fırsat oldukça tarih üzerine sohbetler geliştirdim.

İlk çağ filozoflarını getirdim; Zerdüsti gelenekten kimsenin haberi yoktu.

Direnenleri anlattım, Sokrates buraya da dayanamadı, yine baldıranı içti...

Hannibal, İskender, Napolyon ve Kutuzov'u getirdim, değil Artova'da yeryüzünde kendine komutan diyen kalmadı...

Che Guevera buralarda duramadı, dağa çıktı...

Kimseleri getirme şansına sahip değildim fakat şundan emindim ki ATATÜRK gelse: Cumhuriyetimin başına neler getirmişsiniz diyerek yeni bir Kurtuluş Savaşını başlatırdı!

Buradaki gençlere fırsat buldukça tarihi kişilikleri anlatıyordum. Tarihe biraz olsun ilgisi olanlar can kulağıyla dinliyordu. Tarih bilincinin gelişmesi tarihi kişilikleri anlatmakla olmazdı ama en azından tarihi sıkıcı bilgiler yumağı olarak görmez, çekici bulurlardı. Bu nedenle de filozoflardan, politikacılardan, halk öncülerinden öne çıkan örnekleri anlatıyordum. Her şeye rağmen onların çoğu, daha çok Madonna, Lopez, Şakira, Müslüm Gürses, Ebru POLAT, HADİSE gibi ünlülere ilgi duyuyorlardı...

Popüler kültürün nasıl bir erezyon yarattığını tüm çıplaklığıyla burada görmek mümkündü. Türk milliyetçiliği yapılıyor ama kültürel olarak önemli ölçüde Anadoludan kopulmuştu. Belki de iddia edildiği gibi popüler kültürden kaçış yoktu. Popüler kültür yaşanacak ama Türk olarak yaşanacaktı! Toplumsal şuur buraya kadardı...

Ben de onlara halk müziği CD lerini getirdim. Onları da sevdiklerini gördüm: GÜLAY, Güler DUMAN, Musa EROĞLU, Özlem ÖZDİL, Kazım KOYUNCU, Neşet ERTAŞ, Cengiz ÖZKAN, Tolga SAĞ, Erdal ERZİNCAN...

Özlem ÖZDİL'in sesinden dinlediğimiz UZAKLARIN TÜRKÜSÜ çok tutulmuştu. Özellikle de şu nakaratı dillerdeydi: **BİZE BENZEMEZ BURALAR, KENDİME DİYAR OLMUŞUM!**

Batman TV lerinden DENGİ TV Artova’da izlenebiliyordu. Kürtçe dinleme imk n  çok sınırlı da olsa, DENGİ TV’den dinleme olanağını bulmuştuk. Böylece kendilerine KÜRTÇE SÖYLEYEN SANATÇILARI TANITTIM: G L STAN, ROJDA, Ayfer D ZDAŐ, Koma Agire Jiyan, Ciwan HACO, Aynur DOĞAN, Kemale AMED, D YAR... Toplam on kadar Kürtçe őark  dinleyebilmiştik; özel bir tepki yoktu fakat herhangi bir hassasiyete yol a mamak için tadında bırakmıştık...

Bir tek őEMAME őarkısını daha önceden duymuőlard  ve en çok bunu sevmiőlerdi. Oyununu bilenler de vardı...

Őarkılı T rk l  günlere zaman zaman da filmler ekleniyordu. Bunlar dışında, satranç oynamaya da zaman vardı. Birçok kiőeye satranc   Ėretmiőtım.

Günler akıp giderken askerler benimle ilgili rüyalar gördüklerini anlatıyordu. İşte bunlardan birkaç :

Barış: İkimiz bir aradayken silahl  saldırıya uğruyoruz,
Metin: Kayseride çalıştığı dershanede kendisini ziyarete gidiyorum,
Hüsmen: Askeri traőlı değil normal sa ımla beni görüyor,
Erkut: D Ğ n m yapılıyormuő,
Serkan: Artova belediye Başkanı olmuşum...

Sözde tecritteyim! Rüyalar, müzikler, filmler, sohbetler! Demek ki bilerek ve fiilen tecrit hafifletilmiő...

Bir ara disiplin cezası aldım. Bazen eőofman katıyla dolaşırdım. Sivil elbise giydiğim olurdu. Sivil elbise giymek yasakt . Koğuş içinde ve bahçede sivil elbiselerle dolaőt Ėım için ceza aldım. Ama uygulama neydi, fark etmedim... Burda kalmak yerine hapishaneye gitme isteğim oluőmuőt  ama  steğmen H.T. ustalıkla bu durumu savuőt rmuőt . Zaten yarı açık hapishane koőullarındaydım! Bazen tepkimi dışa vurup ağır sözler etsem de hoőĖ r  gösteriliyor, anlayışla karőılanıyordu. Deyim yerindeyse beni ka ırtmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Tokata yeni atanan Alay Komutanı da gelmiş, sorunları dinlemek istemiő, ilgi göstermek kadar uyarıcı olmuőt . Sivil elbise, tepki, bağırma filan zarar verici olabilirdi.

Bir kurşun daha tatlı gelebilirdi...

Kimseyle tek kelime konuőmayabilirdim. Fakat insanın bulunduğu yer neresi olursa olsun insanca paylaőımlardan kendini geri tutamaz. Ge miőt  bana işkence yapanlar bile aradan kısa süre geçince aile sorunlarını anlatıp dertleőmek isteyebilmiőt . Dert dinlemek değil bir yere varabilmekti amacım.  stelikle buradakiler Türkiye’nin farklı farklı bölgelerinden gelmiş ve her birinde Anadolu kültürünün bir parçası halen varlığını koruyordu. Yöre ve aile kültürlerini aktarabiliyorlard . Bir

şanstı... Yani bu gençlerde bir cevher vardı. Diğer yerlerden seçilip getirilmişlerdi. Sadece öğretici olmayacaktım, benim de onlardan alacağım şeyler vardı, hem insani hem de siyasi açıdan...

Mesela Yusufiyeli'leri yani hapishane yatmış ülkücüleri ordaki bir genç sayesinde tanımıştım. Emekçi ve olgun bir kişiliği vardı. Devlet Bahçeli'yi ideolojik bulmuyor, davalarına sahip çıkmamakla suçluyorlardı...

Zor durumda kalmaması için adını vermeyeceğim başka biri 'eğer operasyona çıksaydım fırsattan filanca rütbeliyi vururdum' demişti. Bu tür olayların oralarda bazen yaşandığından bahsetmişti...

Başka biri sevdiğinin kendisini aldattığını, gidince intikam alacağını anlatmıştı. 'Ayakların denize değince unutursun, takma kafana' demiştim, birlikte gülmüştük...

Tek tek anlatsam her birinden roman çıkabilecek erler ve rütbeliler... İnsanı yaşadığı koşullarda, yerinde çözümlemek ilginç bir deneyim olurdu. Fakat ben edebiyatçı değilim. Yine de yeri geldiğinde hayatlarını romanlaştıramasam da şiir tadında yaşamaları için elimden geleni yaparım. Sorunum ülke insanıyla değil sistemle...

Öte yandan Artova'daki hiçbir şey askerliğin süresinin kısaltılması, zorunluluğun kaldırılması beklentisini ve uygulamaların değiştirilmesi tartışmalarını bitirmiyordu. Bu beklentiler bir gün elbette karşılığını bulacak...

HASTANELERDEN YENİ RAPORLAR:

Çeşitli ortopedik tabanlıklar yaptırmama ve sürekli ilaç kullanmama rağmen ayaklarımdaki ağrılar dinmek bilmiyordu.15 Aylık süre boyunca neredeyse her ay hastaneye gitmek zorunda kalmıştım.

Tokat-Gazi Osman Paşa Üniversitesi Hastanesi, Ankara Üniversitesi İbni Sina Hastanesi, Diyarbakır ve Sivas Asker Hastanelerinde hep aynı teşhis yapılmış, aynı raporlar verilmişti: PES CAVUS! Türkçesiyle ÇUKUR TABANLIK...

Raporlar teşhisi tam olarak şöyle tanımlıyordu: BİLATERAL PES CAVUS'A BAĞLI PLANTAR FACSEİTİS+METATARSALJİ SAPTANMIŞTIR.

Hastanelere sivil elbiselerle, iki de sivil giyimli rütbeli nezaretinde gidiyorduk. Bu yolculuklarda eşlik eden görevlilerin tutumları resmi görevlerini yapmak kadar oldukça nezaketli ve insani duyarlılıklar temelindeydi. Başka bir askeri götürseler yine öyle davranıyorlardı fakat çay ısmarlayanına soruşturma açılmış birine yaklaşımda bunlar önemliydi elbette. Ne demeli, hepsine uzun ömürler diliyorum. Belki emekliliklerinden sonra onlar da bizi anarlar...

Tokat hastanesinde yanımızdan geçerken telefonundan Kürtçe müzik çalarak göz ucuyla selam veren personeller; Sivas'a gittiğimizde yanımıza yanaşıp 'Sayın Başkan gelişmeler ne olacak, bir çözüm bulunacak mı' diyen polisler; 'hepimiz kardeşiz' deyip geçenler ve hastane koridorlarında protesto yapanlara kadar değişik tepkilerle de karşılaşmıştım...

Mahkeme sürecinde gönderildiğim hastanelerin, bilerek veya bilmeyerek ayaklarımdaki rahatsızlığımı görmezden geldiklerini belirtmiştim. Oysa askeri sağlık yönetmeliğinde, hastalığın aşamalarına göre askerliği etkileyen farklı bazı karşılıkları olduğu için raporuma işlenmesi gerekirdi. Bunlar yapılmadığı

için de tüm Artova süreci boyunca 41 numara ayakla 43-44 numara giymek zorunda kalmıştım. Ağrı ve sancılar da cabası. Neyse ki Garnizon Komutanı Üsteğmen H.T.'nin esnek ve duyarlı yaklaşımı vardı...

Raporlar önemli değildi artık. Askerliği bir yıl erteleme veya 'çürük' raporu verilse bile bu saatten sonra fazla bir anlamı olmazdı. Fiziki rahatsızlık geçerdi ama psikolojik olanı beni her gün boğuyordu... Sadece teşhisin yapılması ve fiziki ağrıların azaltılması için hastanelere gitmiştim. Askeri hastaneler istirahat raporu bile yazmamıştı. Kamuoyu baskısı her yerde hissediliyordu. Sadece GOP Üniversitesi Hastanesi kışla içinde bir ay nöbet muafiyeti ve üç ay spor muafiyeti raporu yazdı ve bu da uygulandı. Nöbet zaten formaliteydi, spor ise sağlık açısından gerekli olduğu kadardı...

Diyarbakır Asker Hastanesinde karşılaştığım uygulama, 'kamuoyu' baskısının ne derece etkili olduğunu göstermektedir:

Aralık 2008'de izinli bulunduğum sırada hastaneye başvurdum. Ortopedi servisinin girişinde bir memur kaydımı yaptı ve üç asteğmen tabibin bulunduğu odaya girdim. Beni tanımamışlardı. Muayene masasına oturdum ve ayaklarımı gösterdim. Doktorlar muayeneye başlar başlamaz PES CAVUS dediler. O sırada masa başında oturan üçüncü doktor kayıt için evraklarımı istedi. Evraklara bakar bakmaz, bir dakika dedi; senin Baştabibe çıkman gerekiyor! Gerekçe başka yerden gelen izinli bir asker olmamdı. Oysa Hastane Baştabibinin odası önünde 45 dakika bekletildikten sonra bir yüzbaşı yanıma geldi: BAŞTABİP SANA BAKMASI İÇİN BİR YARBAYI GÖREVLENDİRECEK!

Yarbay Tabip geldi ve aynı odaya gittik. Asteğmen Tabipler kenara çekildi. Yarbay Tabip de aynı teşhisi yaptıktan sonra ameliyat olmak isteyip istemediğimi sordu. Riskli bir ameliyat olduğu için red ettim. Beklentimin ne olduğunu sordu. Ağrı-sancılardan dolayı istirahat dedim. Gideceğin yerde bunu yapabilirler dedi. Haklıydı aslında istediğim istirahat Tokat'ta verilebilirdi. Buna rağmen üsteleyince de kısa ve anlamlı bir yanıt verdi: BİZİ ANLA!

Evet, anlıyordum ve daha fazla da ısrar etmedim.

6. BÖLÜM

ÜLKELERDE ASKERLİK UYGULAMALARI

Yunanistan: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 12 aydır, ancak memurlar için bu süre 17 ay, çok sayıda çocuğu olanlar içinse 3, 6 veya 9 ay olarak tespit edilmiştir. 1997 yılında vicdani retçilik statüsü yasalarına girmiştir. Alternatif ulusal hizmetin süresi 23 aydır. Ancak, ailevi nedenlerden bu süre 15 ay da olabilmektedir.

Bulgaristan: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 9 aydır, ancak üniversite mezunları için 6 aylık kısa dönem imkânı da bulunmaktadır. 1991 yılında vicdani retçilik yasal bir hak olarak tanınmıştır. Alternatif hizmet süresi 13,5 ay,

üniversite mezunları içinse 9 aydır. AB aday ülkesi olan ve yakın bir zamanda NATO'ya üye olan ülke, günümüzde Batı standartlarına ulaşabilmek için yoğun çaba sarf etmektedir. Zorunlu askerlik sisteminin kaldırılması yönünde bir çalışma yoktur. Ancak, 2010 yılında askerlik süresinin 45 güne indirilmesi düşünülmektedir. Savunma Bakanlığı bu indirimin söz konusu tarihten daha önce de yapılabileceğini belirtmektedir.

Ermenistan: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 24 aydır. 2004 yılında vicdani retçilik statüsü ilk kez olarak yasalara girmiştir. Alternatif hizmet süresi 42 aydır.

Gürcistan: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 18 aydır. 1997 yılından beri vicdani retçilik yasal bir hak olarak tanınmıştır. Bu haktan yararlananların alternatif ulusal hizmetlerde 36 ay çalışmaları öngörülmüştür. 2004 yılında askerlik süresinin 12 aya, üniversite mezunları içinse 6 aya indirilmesi yönünde bir yasa tasarısı parlamentoya sunulmuştur. Ancak, bu konuda halen bir ilerleme kaydedilmemiştir. Ordu bünyesinde NATO standartlarına erişebilme yönünde çalışmalar yapılmaktadır. Zorunlu askerliğin kaldırılması düşünülmemektedir. Ancak, profesyonel kadroların genel mevcut içerisindeki oranlarının arttırılarak üçte iki seviyesine getirilmesi planlanmaktadır.

Irak: Saddam Hüseyin rejiminin ortadan kalkmasıyla sonuçlanan ABD'nin son operasyonu sonrasındaki asker alma sistemi hakkında sağlıklı bilgi bulunmamaktadır. Rejim devrilmeden önceki düzenlemede, zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 2 yıl, üniversite mezunları içinse 1,5 yıldır. Vicdani retçilik statüsü bulunmamaktadır.

İran: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 2 yıldır. Vicdani retçilik statüsü bulunmamaktadır.

Suriye: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Askerlik süresi 30 aydır. Vicdani retçilik statüsü bulunmamaktadır.

Almanya: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Askerlik süresi 9 aydır. 1949 yılında vicdani retçilik statüsü yasalara girmiştir. Bu haktan yararlanmak isteyenler 9 aylık alternatif ulusal hizmetlerde görev yapmaktadırlar. Günümüzde zorunlu askerlik sisteminin geleceği tartışılan bir konudur. Yeniden yapılanma çalışmaları kapsamında ordunun küçültülmesi ve yükümlü olarak askerlik hizmetini gerçekleştirenlerin sayısının azaltılması planlanmaktadır. Ancak, zorunlu askerlik uygulamasının tamamen kaldırılması yönünde henüz bir çalışma yapılmamaktadır.

Avusturya: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 8 aydır. Bazı durumlarda sürenin 6 ayı silâh altında kalanı ise yedek olarak geçirilebilmektedir. 1974 yılında vicdani retçilik statüsü yasalara girmiştir. Bu haktan faydalanan kişiler askerlik

hizmeti yerine 12 aylık alternatif ulusal hizmetlerde görev almaktadırlar. Askerlik süresinin kısaltılması ve profesyonel orduya geçiş yönünde çalışmalar yapılmaktadır. 2004 yılında bu amaçla kurulan komisyonun hazırlamış olduğu raporda çeşitli alternatifler sunulmuştur. Bunlar arasında 2006 veya 2007 yılında askerlik süresinin 6 aya düşürülmesi önerisi de vardır. Ayrıca, 2010 yılında zorunlu askerliğin tamamen kaldırılması da tartışılmaktadır. Ancak, henüz bu konuda alınmış kesin bir karar yoktur.

Belçika: 1995 yılında profesyonel orduya geçilmiştir. AB ülkeleri içerisinde zorunlu askerlik uygulamasını yürürlükten kaldıran ilk ülkelerden birisidir. Ancak, zorunlu askerlik uygulamasının acil durumlarda veya savaş hallerinde tekrardan yürürlüğe sokulabilmesini sağlayacak yasal düzenleme de bulunmaktadır.

Danimarka: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi görev alınan kuvvet ve rütbeye göre 3 ay ile 14 ay arasında değişmektedir (Ortalama süre 9 aydır). 1917 yılında vicdani retçilik kabul edilmiştir. Bu statüyü tanıyan ilk Avrupa ülkesidir. Alternatif hizmet süreleri 3 aydan 14 aya kadar değişmektedir (Ortalama süre 9 aydır). 2004 yılında hükümet ve muhalefet partileri orduda belirli reformları içeren 'Danimarka Savunma Anlaşması 2005-2009' üzerinde uzlaşmaya varmışlardır. Bu anlaşmaya göre, zorunlu askerlik sisteminin bundan sonrada devam ettirilmesine karar verilmiştir. Ancak, hizmet süresinin önemli oranda düşürülerek 4 aya indirilmesi planlanmaktadır.

Finlandiya: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi görev alınan kuvvet ve rütbeye göre 180, 260 veya 362 gün olarak belirlenmiştir (Yükümlülerin %50'si 180 günlük hizmette bulunmaktadır). 1931 yılında vicdani retçilik statüsü yasalara girmiştir. Alternatif görev süresi 395 gündür. Zorunlu askerlik sisteminin kaldırılması düşünülmemektedir.

Fransa: Zorunlu askerlik sisteminin ilk uygulandığı ülkede 2002 yılı itibariyle profesyonel orduya geçilmiştir.

Macaristan: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Askerlik süresi 9 aydır. 1989 yılından beri vicdani retçilik statüsü yasalarında yer almaktadır. Vicdani retçilerin 18 aylık alternatif hizmetlerde bulunmaları öngörülmüştür. 2003 yılında profesyonel orduya geçilmesine karar verilmiştir. 2005 yılı içerisinde hazırlıkların tamamlanarak zorunlu askerlik uygulanmasının kaldırılması beklenmektedir.

İspanya: 2002 yılı itibariyle zorunlu askerlik sistemi kaldırılarak profesyonel orduya geçilmiştir.

İsveç: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 7,5 aydır. Bu süre memurlar için 10 ile 15 arasında, bu meslek grubundaki kişilerin deniz kuvvetlerinde görev almaları durumunda ise 18 ile 20 ay arasında değişmektedir. 1920

yılından itibaren vicdani retçilik bu ülkede yasalarla güvence altında bulunmaktadır. Bu statüde bulunan yurttaşların görev alacakları alternatif hizmetlerin süresi 7,5 aydır. Ülke savunmasının temeli günümüzde de topyekûn harp prensibine dayanmaktadır. Yakın zamanda bu durum fazlasıyla tenkit edilmiştir. Ancak topyekûn harp anlayışının yansımalarından birisi olarak kabul edilen zorunlu askerlik sisteminin bundan sonrada uygulanmasına devam edilmesi planlanmaktadır.

İtalya: 2000 yılında parlamentoda alınan karar uyarınca ordunun 2007 yılından sonra tamamen profesyonel bir örgütlenme olması planlanmıştır. Ancak, geçiş süreci tahmin edilenden daha hızlı ve başarılı uygulanınca öngörülenden iki yıl önce, 2005 yılında profesyonel orduya geçilmiştir.

ABD: Profesyonel ordusu vardır. Ancak, bu gücün yetersiz kaldığı durumlarda kongrenin zorunlu askerliği yürürlüğe sokma hakkı bulunmaktadır.

Çin: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. İhtiyaç olması halinde kadınlarında askerlik yapmaları öngörülmüştür. Hizmet süresi kara kuvvetlerinde 3 yıl, deniz ve hava kuvvetlerinde 4 yıldır. Vicdani retçilik statüsü bulunmamaktadır.

G. Afrika: 1994 yılında sadece beyazların yapmakla yükümlü oldukları askerlik hizmeti kaldırılmıştır. Profesyonel ordusu vardır.

İsrail: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Uygulama tüm Yahudi ve Dürzî erkekleri kapsadığı gibi, Yahudi kadınlar da askerlik hizmeti yerine getirmektedir. Hizmet süresi erkekler için 3 yıl, kadınlar için 2 yıldır. Doktor ve hemşire gibi özel ihtisas sahibi mesleklerde bu süre daha uzun olabilmektedir. Vicdani retçilik statüsü erkekler için bulunmazken kadınlar için vardır. Ancak, burada bir kısıtlamaya gidilmiş ve askerlikten muaf tutulmanın sadece dini nedenlerle olabileceği belirtilmiştir. Vicdani retçilikten düzenlemesinden yararlanan kişilerin alternatif sivil hizmetlerde bulunmaları öngörülmüştür. Ne var ki, fiiliyatta bu görevlerde bugüne kadar kimse çalıştırılmamıştır. İsrail Savunma Politikasında, geleneksel olarak zorunlu askerlik ulus-inşa sürecinin önemli bir parçası olarak kabul edilmektedir.

Rusya: Zorunlu askerlik sistemi uygulanmaktadır. Hizmet süresi 24 ay, yüksek okul mezunları için 12 ay olarak belirlenmiştir. Vicdani retçilik statüsü 2004 yılında tanınmıştır. Alternatif hizmet süresi yüksek okul mezunları için 21 ay, diğerleri için 42 aydır. Ayrıca, silah taşımamadan üniversite mezunlarının 18 ay, diğerlerinin 36 aylık askerlik yapmaları da mümkündür. Zorunlu askerliğin geleceği ülkede oldukça tartışılan bir konudur. Ancak yakın gelecekte kaldırılacağına dair herhangi bir işaret bulunmamaktadır. 2004 yılında Savunma Bakanı bu düşüncayı destekler şekilde zorunlu askerlik uygulamasının hiçbir zaman kaldırılmayacağını açıklamıştır. Bununla birlikte, Devlet Başkanı

Putin 2007 yılında ordu mevcudunun yaklaşık yarısının profesyonellerden oluşabileceğini ve 2008 yılından itibaren de askerlik süresinin 1 yıla sınırlandırılabilceğini ifade etmiştir.

Kaynakça;

Cenk Özgen, Türkiye’de Zorunlu Askerlik ve Profesyonel Ordu, Yıldız Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Siyaset Bilimi Ve Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, İstanbul 2006.

VİCDANİ RET

Vicdani redde karşı ‘TSK VE ULUS DEVLETİ HEDEF ALAN VİCDANİ RET’ isimli bir kitap yazan Kaan Turhan’ın yazdıklarıyla Artova Jandarma Kitaplığında tanıştım. Vicdani ret hareketine destek verenler olarak şu isimleri zikretmiş:

Taha PARLA, Yalım ERALP, Kürşat BUMİN, Hadi ULUENGİN, Ahmet HAKAN, Mehmet ALTAN, Ertan KESKİNSOY, Hasan CEMAL, Murat KANATLI, Sevgül ULUDAĞ, Ayşe DÜZKAN, Pakize SUDA, Ali BAYRAMOĞLU, Gülay GÖKTÜRK, Perihan MAĞDEN, Murat BELGE, Resul TOSUN, Hüsnü ÖNDÜL, Yıldırım TÜRKER, Oral ÇALIŞLAR, Selçuk GÜLTAŞI, Nabi YAĞCI, Ayşe KULİN, Orhan PAMUK, Nuray MERT, Melek GÖREGENLİ, Coşkun ÜSTEÇİ, Sinan YILMAZ, Etyen MAHÇUPYAN...

Ne güzel...Ülkenin bir çok tanınmış ismi vicdani reddi savunuyor. Ben bu listenin devamını yazmaya kalksam kitaba sığmaz...

En son olarak Diyarbakır Milletvekili Akın BİRDAL TBMM’deki girişimiyle vicdani ret’i gündemleştirmiştir. Onun basın önündeki

açıklamaları vicdani ret hakkında özet bir fikir verdiği için olduğu gibi buraya alıyorum:

**TBMM BAŞKANLIĞINA VERİLEN VİCDANİ RET HAKKININ
TANINMASI İLE İLGİLİ YASA ÖNERİSİ NEDENİYLE DTP
DİYARBAKIR MİLLETVEKİLİ AKIN BİRDAL'IN BASIN
TOPLANTISI METNİ**

Değerli Basın Temsilcileri,

Savaşın toplumsal hayatımızda, siyasal hayatımızda, kişisel hayatımızda nasıl yıkımlara yol açtığını, onarılamaz kırılmalara neden olduğunu insanlık yüzyıllardan beri yaşayarak öğrenmiştir. Özellikle 20 yüzyılda yaşanan büyük savaşların yol açtığı yıkım ve acılar savaş, öldürme, ölme gibi kavramları da tartışılır hale getirmiştir. Bu tartışma insan hakları ve barış kavramlarının gelişmesinde önemli ve olumlu bir rol oynamıştır. O nedenledir ki, savaşı önlemek için uluslararası kuruluşlar oluşturulmuş, barış içinde bir yaşamın gerçekleştirilebilmesi için pek çok girişim söz konusu olmuştur.

Bugün uluslararası toplumun en temel meselesi tüm dünyada barışı sürekli kılabilme. Çünkü barışın tesis edilemediği her an ve yerde uygarlığımızın temel ölçütü olan insan hakları çiğneniyor demektir. Özellikle, 'ölme ve öldürme hali'ni olağanlaştıran savaş koşullarında insanın en temel ve kutsal kabul edilen başta yaşam hakkı olmak üzere, temel hak ve özgürlükler yok olmaktadır. Yaşam hakkının bulunmadığı her an ve yerde ise diğer hak ve özgürlüklerin kullanımı hiçbir şekilde mümkün olamayacaktır.

Süreç içersinde bu gerçekliğin bilincine varılması insanlarda vicdani sorgulamalara yol açmış, dolayısıyla ölme ve öldürmeyi kendi benlik duygusuna aykırı bulan kişileri, savaşı ve savaş hazırlıklarını, yani zorunlu askerlik hizmetini reddetmeye yöneltmiştir.

Bunun adı ulusal ve uluslar arası hukuksal ve siyasal metinlerde "vicdani red" hakkıdır.

Bugün dünyanın pek çok ülkesinde vicdani ret tanınmaktadır. Örneğin, 47 üyeli Avrupa Konseyi içerisinde vicdani ret hakkını tanımayan iki ülkeden birisi Türkiye'dir. Diğer ülke ise Azerbaycan'dır. Yanı sıra tam üyelik için görüşmelere başladığımız Avrupa Birliği ülkelerinin hepsinde vicdani ret bir hak olarak tanınmıştır.

Söz konusu ülkelerde vicdani retçi olduğunu açıklayan kişiler askerlik hizmetinden muaf tutulmakta, bundan dolayı da herhangi bir soruşturma ya da cezalandırmaya maruz kalmamaktadırlar

Türkiye'nin üyesi olduğu Birleşmiş Milletler ve Avrupa Konseyi

gibi uluslararası örgütlerin konuya yaklaşımları ise şöyledir:

1- Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin 26 Ocak 1967'de alınan 337 sayılı kararında;
"-Askerlik hizmeti yapmakla yükümlü ancak vicdani ya da dini, etik, ahlaki, insani, felsefi ya da benzer gerekçelere dayanan güçlü kanaatleri nedeniyle silahlı hizmet vermeyi reddeden kişiler bu hizmeti yapmaktan muaf tutulma hakkına sahip olmalıdır.
-Bu hak, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 9.maddesiyle güvence altına alınan, bir demokratik hukuk devletinde bireyin temel haklarının mantıksal çıkarımı olarak kabul edilmelidir." denilmektedir.

2- Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu 1998/77 sayılı kararında zorunlu askerlik hizmetinin vicdani reddini, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi ile Medeni ve Siyasi Haklar Uluslararası Sözleşmesi'nin 18.maddesinde yer alan din, düşünce ve vicdan özgürlüğü hakkının meşru bir kullanımı olarak değerlendirmektedir.

3- Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'nun 1998/77 sayılı kararı ile Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin R(87)8 sayılı tavsiye kararında ise zorunlu askerlik hizmetinin vicdanen reddinin sadece dini gerekçelerle değil aynı zamanda "ahlaki, etik, insani ya da benzer güdülerden kaynaklanan köklü kanaatler de dâhil olmak üzere vicdani ilke ve gerekçelerle" de yapılabileceği belirtilmektedir.

Görüldüğü gibi uluslararası örgütlerin vicdani ret konusuna dair karar ve yorumlarının temel dayanaklarını Türkiye'nin de imzaladığı ve taraf olduğu 'İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi', 'Uluslararası Medeni ve Siyasal Haklar Sözleşmesi', Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi' gibi belgeler oluşturmaktadır.

Ayrıca Kopenhag Kriterlerinin Temel Hak ve Özgürlükler Başlığı altında yer alan maddelerinde de vicdani ret hakkına değinilmekte ve söz konusu sözleşmelere gönderme yapılmaktadır.

Tüm bu sözleşmeler Türkiye'nin çekince koymaksızın imzaladığı belgelerdir. Dolayısıyla, Anayasamızın 90.maddesi uyarınca bu belgeler ulusal hukukta da geçerli olan metinlerdir. Bu anlamda Türkiye bu belgeleri imzalamakla vicdani ret hakkını tanımış olmaktadır.

Kaldı ki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin vicdani retçi Osman Murat Ülke'nin başvurusu üzerine 24 Ocak 2006 tarihinde verdiği 39437/98 sayılı karar da bu açıdan Türkiye için bağlayıcı niteliktedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi;
- Vicdani reddi nedeniyle maruz kaldığı cezaların ve ceza tehdidinin başvurunun yaşamını bir bütün olarak etkilediği ve adeta "sivil bir ölüme" mahkûm ettiği;
- Maruz kaldığı işlemlerin başvurunun entelektüel kişiliğini

ezmeyi, başvurucuyu aşağılayan ve onu alçaltan korku ve tedirginlik hislerinin doğmasına neden olmayı, reddiyetini ve kararlılığını kırmayı amaçladığı;

- Eylemi ve karşı karşıya kaldığı sonuçlar bakımından, suç ve cezanın oranlılığı ilkesinin de ihlal edilmiş olduğu saptamalarını yaparak bunun demokratik bir toplumdaki ceza rejimi ile bağdaşmayacağını vurgulamış ve Osman Murat Ülke'nin maruz kaldığı bu durumun Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 3. maddesinin ihlal edildiğine karar vermiştir. Mahkeme ayrıca, Ülke'nin içinde bulunduğu bu "sivil ölüm" halinin vicdani redde ilişkin herhangi bir yasal düzenleme yapılmamasından kaynakladığını da karara bağlamıştır.

Bilindiği gibi Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi, diğer görevlerinin yanı sıra Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından verilen kararların yerine getirilip getirilmediğini izlemekle de görevlidir. Komite, Ülke kararının ardından yaptığı toplantıların tümünde (5 Aralık 2006, 13 Şubat 2007, 3 Nisan 2007, 5 Haziran 2007, 15 Ekim 2007, 3 Aralık 2007 ve 4 Mart 2008 tarihli toplantılar) konuyu ele almış ve Türk hükümetine davayla ilgili aldığı bireysel (kişinin zararını gideren) ve genel (olayın tekrarlanmasını engelleyici) önlemlerin neler olduğunu ısrarlı bir biçimde sormuştur. Hükümet ise bir yasa hazırlığı içinde olduğunu 6 Haziran 2007 tarihli oturumdan önce Bakanlar Komitesi'ne bildirmiş ancak bir sonraki toplantıda herhangi bir bilgi sunmamıştır. Bunun üzerine Bakanlar Komitesi, 3 Ekim 2007 tarihli toplantısında aldığı kararla Türkiye'nin;

- Başvurucunun Sözleşme ile korunan haklarının ihlaline son verecek önlemlerin bir an önce alınmasını,
- Sözleşme'nin benzer biçimde ihlal edilmesini önlemek için gerekli olan yasal reformun hızlı bir biçimde yapılmasını ve buna ilişkin bilgilerin bir an önce Komite'ye iletilmesini istemiştir.

Türkiye gerek Avrupa Konseyi'ne üye ve gerekse Sözleşmeye taraf olması nedeniyle ve aynı zamanda Anayasa'nın 90.maddesi uyarınca, Konsey organlarının kararlarına uymakla yükümlüdür.

Oysa ülkemiz bırakın Konsey kararlarını uygulamayı, aksine uygulamaları sürdürmektedir.

Örneğin,

-“Vicdani Retçi” olduğunu açıklayan Halil Savda'ya Haziran 2008 tarihinde hapis cezası verilmiştir.

-Vicdani Retçi olduğunu açıklayan Mehmet Bal'ın bu hakkı kullanmak isteği işkence ile karşılanmıştır.

-Taraf gazetesi yazarı Rasim Ozan Kütahyalı için aynı gerekçeyle dava açılmıştır.

Bu örnekler daha da çoğaltılabilir.

Oysa Sayın Milli Savunma Bakanı Nisan ayında kendisine yönelttiğim yazılı soru önergesine verdiği yanıtta vicdani ret konusunda çalışmaların sürdüğünü bildirmektedir.

Nasıl bir çalışma yürütülüyor ki kimsenin bilgisi ve haberi yoktur.

Nasıl bir çalışma ki davalar ve cezalar sürmektedir.

Değerli Basın temsilcileri,

Yukarıda belirttiğim yazılı soru önergesinde:

“Şu anda ülkemizde askerlik yaşında-çağında kaç kişi vardır? Askerlik yaşına geldiği halde çeşitli nedenlerle askerlik hizmetinde olmayan kişilerin sayısı nedir ve bunlar hangi nedenlerle (tecil, yoklama kaçağı, bakaya, vb.) bu hizmet dışındadır?” sorusunu Sayın Bakana yönelttim. Sayın Bakan yanıtında: “Ülkemizdeki askerlik çağındaki yükümlü sayısı 14.306.525’dir. Askerlik çağında bulunanlardan, çeşitli nedenlerle erteli olanlar ile yoklama kaçağı ve bakaya olarak arananların çağ içerisindeki yükümlü sayısına oranı % 7’dir” demektedir

Önergemin yanıtlandığı tarih olan 27 Mayıs 2008 tarihi itibarıyla 1 milyon yurttaşımızın çeşitli gerekçelerle askerlikten uzak olduğu anlaşılmaktadır. Aileleriyle beraber düşünüldüğünde ise bu sayı 5 milyon civarında olmaktadır.

Değerli Basın Temsilcileri,

Olguları, gerçekleri ve yükümlülüklerimizi yok sayarak, görmezden gelerek, erteleyerek, öteleyerek bir yere varılamayacağının anlaşılmış olması gerekir.

Savaşın, ölmenin, öldürmenin ne demek olduğunu ne gibi yıkımlara yol açtığını ne yazık ki en iyi ülkemiz halkları bilmektedir.

Barışın, özgürlüğün, adaletin, demokrasinin bu topraklara bir daha gitmemecesine yerleşmesi hiç kuşku yok ki bütün insanların dileği. İşte bu dileğin bu umudun ilk adımı olması için, barışa bir katkı olması için konunun tarafları, uzmanları, akademisyenler, hukukçular ve insan hakları savunucuları ile paylaşarak hazırladığımız bu yasa önerisini veriyoruz.

Diliyorum ve umuyorum ki, Yüce Meclis önerimizi gerekçelerini iyi değerlendirecek ve kabul eder.

Katılımınız ve ilginiz için teşekkür ederim.
13 Kasım 2008

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

21.06.1927 Tarih Ve 1111 Sayılı Askerlik Kanunu, 22.05.1930 Tarih ve 1632 Sayılı Askeri Ceza Kanunu ile 26.09.2004 Tarih ve 5237 Sayılı Türk Ceza Kanununun Kimi maddelerinin Değiştirilmesine ve Kaldırılmasına Dair Kanun Teklifi gerekçesi ile ekte sunulmuştur.

Gereğini saygılarımla dilerim.

Akın BİRDAL

Diyarbakır Milletvekili

21.06.1927 Tarih Ve 1111 Sayılı Askerlik Kanunu, 22.05.1930 Tarih ve 1632 Sayılı Askeri Ceza Kanunu ile 26.09.2004 Tarih ve 5237 Sayılı Türk Ceza Kanununun Kimi maddelerinin Değiştirilmesine ve Kaldırılmasına Dair Kanun Teklifi

MADDE 1.- 21.06.1927 Tarih Ve 1111 Sayılı Askerlik Kanunun 1. Maddesine şu ibareler eklenmiştir:

Askerlik çağına gelmiş olup, ancak kendisini vicdani redçi olarak tanımlayan, ahlaki, vicdani, siyasi, dini ya da benzer gerekçelerle askerlik yapmak istemeyenler, bu durumlarını bağlı oldukları Askerlik Şubesine bildirmeleri ve açıklamaları halinde askere alma işlemine ve askerlik hizmetine tabi tutulamazlar ve bu tutumlarından dolayı haklarında soruşturma açılmaz, ceza verilemez, ekonomik, toplumsal, kültürel, medeni ya da politik hakları açısından herhangi bir ayrımcılığa maruz bırakılamazlar.

Vicdani red hakkından muvazzaflık hizmetini sürdürmekte olan er, erbaş ve yedek subaylar ile yedekler de yararlanır.

Savaş ve benzeri hiçbir olağanüstü hal gerekçesi ile bu hakkın kullanımı sınırlandırılmaz.

Vicdani redçi olduğunu açıklayanlara tabi oldukları askerlik süresi kadar sürede yaşları, öğrenim durumları, mesleki beceri ve yetenekleri dikkate alınarak ikamet ettikleri şehirlerde, hizmet koşulları bakımından herhangi bir ayrımcılığa uğramadan ve cezalandırıcı nitelikte olmayan kamu hizmeti gördürülür.

Muvazzaflık hizmetini sürdürürken vicdani redçi olduğunu açıklayanlara hizmet sürelerinin kalan kısmında yukarıdaki paragrafta belirtilen koşul ve niteliklerde kamu hizmeti gördürülür. Vicdani redçi olduğunu açıklayan yedekler için ise yedeklik hali son bulur.

Ahlaki, vicdani, siyasi, dini ya da benzer gerekçelerle kamu hizmeti dahil hiçbir şekilde zorunlu hizmet yapmak istemeyen vicdani retçilerin (total retçi) durumu konuyla ilgili sivil toplum örgütleri ve üniversitelerden temsilcilerin de katılımıyla oluşturulacak bağımsız kurullar tarafından değerlendirilerek karara bağlanır. Bu tutumlarından dolayı vicdani retçilerin

haklarında soruşturma açılmaz, ceza verilemez, ekonomik, toplumsal, kültürel, medeni ya da politik hakları açısından herhangi bir ayrımcılığa maruz bırakılamazlar.

Askerlik çağı gelmiş kişilerin ya da muvazzaflık hizmetini sürdürmekte olan askerlerin vicdani red statüsü ve bunu edinme yolları dair bilgi edinme hakkı vardır. Askerlik şubeleri, muvazzaflık hizmetini sürdüren askerler de dahil ayrımsız herkese yazılı, sözlü ve görsel olarak vicdani red hakkında bilgilendirme yapar.

MADDE 2. – Bu kanunun yürürlüğe girmesiyle beraber 22.05.1930 Tarih ve 1632 Sayılı Askeri Ceza Kanunu’nun 45. ve 58. maddeleri ile, 26.09.2004 Tarih ve 5237 Sayılı Türk Ceza Kanunu’nun 318. maddeleri ilga olur.

MADDE 3.- Bu kanun yürürlüğe girdiği tarihte vicdani retçi olduğunu açıklayanlar için açılmış bulunan Askeri Ceza Kanunu’nun 58., 63., 66., 87. ve 88. maddelerine ya da Türk Ceza Kanunu’nun 318. maddesine göre açılmış ceza davaları bütün sonuçları ile birlikte ortadan kalkar.

MADDE 4. - Bu kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 5.- Bu kanunu Bakanlar Kurulu yürütür.

GEREKÇE

20. yüzyılda yaşanan büyük savaşların yol açtığı yıkım ve acılar savaş, ölme, öldürme gibi kavramları da tartışılır hale getirmiştir. Bu tartışma ise insan hakları ve barış kavramlarının gelişmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Bugün uluslararası toplumun en temel meselesi tüm dünyada barışı sürekli kılabilme. Çünkü barışın tesis edilemediği her an ve yerde uygarlığımızın temel ölçütü olan insan hakları çiğneniyor demektir. Özellikle, ‘ölme ve öldürme hali’ni olağanlaştıran savaş koşullarında insanın en temel ve kutsal kabul edilen hak ve özgürlüğü, yani yaşamı yok olmaktadır. Yaşam hakkının bulunmadığı her an ve yerde ise diğer hak ve özgürlüklerin kullanımı hiçbir şekilde mümkün olamayacaktır. Tarih boyunca bu gerçekliğin bilincine varılması birey ve toplumlarda çeşitli sorgulamalara yol açmış, ister dini, ister vicdani gerekçeler ile ölme ve öldürmeyi kendi benlik duygusuna aykırı bulan kişileri savaşı ve savaş hazırlıklarını, yani zorunlu askerlik hizmetini reddetmeye yöneltmiştir.

Yaşanan onca acı ve deneyime rağmen savaşlar, insan hak ve özgürlükleri ile demokrasilere yönelik en ciddi tehdit unsuru olmaya devam etmektedir.

Bu nedenle de uygarlığımızın bekası için hak ve özgürlüklerin her geçen gün daha da geliştirilip güçlendirilmesini amaç edinen uluslararası toplum, savaşın ve savaş hazırlıklarının vicdani gerekçeler ile reddedilmesini temel bir insan hakkı olarak kabul etmiştir. Bu bağlamda vicdani red kavramı uluslararası

belgelerde yer almış, uluslararası hukukta karşılık bulmuştur. Bugün dünyanın pek çok ülkesinde vicdani red hakkı tanınmaktadır. Örneğin, 47 üyeli Avrupa Konseyi içerisinde vicdani red hakkını tanımayan iki ülkeden birisi Türkiye'dir. Diğer ülke ise Azerbaycan'dır. Yanı sıra tam üyelik için görüşmelere başladığımız Avrupa Birliği ülkelerinin hepsinde vicdani red bir hak olarak tanınmıştır.

Söz konusu ülkelerde vicdani redçi olduğunu açıklayan kişiler askerlik hizmetinden muaf tutulmakta, bundan dolayı da herhangi bir soruşturma ya da cezalandırmaya maruz kalmamaktadırlar

Türkiye'nin üyesi olduğu Birleşmiş Milletler ve Avrupa Konseyi gibi uluslararası örgütlerin konuyu yaklaşımları ise şöyledir:

- Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin 26 Ocak 1967'de alınan 337 sayılı kararında

"1. Askerlik hizmeti yapmakla yükümlü ancak vicdani ya da dini, etik, ahlaki, insani, felsefi ya da benzer gerekçelere dayanan güçlü kanaatleri nedeniyle silahlı hizmet vermeyi reddeden kişiler bu hizmeti yapmaktan muaf tutulma hakkına sahip olmalıdır.

2. Bu hak, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 9. maddesi'yle güvence altına alınan, bir demokratik hukuk devletinde bireyin temel haklarının mantıksal çıkarımı olarak kabul edilmelidir." denilmektedir.

- Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu, 1998/77 sayılı kararında zorunlu askerlik hizmetinin vicdani reddini, "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi" ile "Medeni ve Siyasi Haklar Uluslararası Sözleşmesi"nin 18. maddelerinde yer alan din, düşünce ve vicdan özgürlüğü hakkının meşru bir kullanımı olarak değerlendirmektedir.

- Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'nun 1998/77 sayılı kararı ile Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin R(87)8 sayılı tavsiye kararında ise zorunlu askerlik hizmetinin vicdani reddinin sadece dini gerekçelerle değil, aynı zamanda "ahlaki, etik, insani ya da benzer güdülerden kaynaklanan köklü kanaatler de dâhil olmak üzere vicdani ilke ve gerekçelerle" de yapılabileceği belirtilmektedir.

Görüldüğü gibi uluslararası örgütlerin vicdani red konusuna dair karar ve yorumlarının temel dayanaklarını Türkiye'nin de imzaladığı ve taraf olduğu 'İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi', 'Uluslararası Sivil ve Medeni Haklar Sözleşmesi' ve "Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi" gibi belgeler oluşturmaktadır.

Ayrıca Kopenhag Kriterlerinin "Temel Hak ve Özgürlükler" başlığı altında yer alan maddelerde de vicdani red hakkına değinilmekte ve söz konusu sözleşmelere gönderme yapılmaktadır.

Tüm bu sözleşmeler Türkiye'nin kısıtlamaksızın, çekince koymaksızın imzaladığı belgelerdir. Dolayısıyla, Anayasamızın 90. maddesi uyarınca bu belgeler ulusal hukukta da geçerli olan metinlerdir. Bu anlamda Türkiye bu belgeleri imzalamakla vicdani red hakkını tanımış olmaktadır.

Kaldı ki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin vicdani redçi Osman Murat Ülke'nin başvurusu üzerine 24 Ocak 2006 tarihinde verdiği 39437/98 sayılı karar da bu açıdan Türkiye için bağlayıcı

niteliktedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi;

- vicdani reddi nedeniyle maruz kaldığı cezaların ve ceza tehdidinin başvurunun yaşamını bir bütün olarak etkilediği ve adeta “sivil bir ölüme” mahkum ettiği;
- maruz kaldığı işlemlerin başvurunun entelektüel kişiliğini ezmeyi, başvurucağı aşağılayan ve onu alçaltan korku ve tedirginlik hislerinin doğmasına neden olmayı, reddiyetini ve kararlılığını kırmayı amaçladığı;
- eylemi ve karşı karşıya kaldığı sonuçlar bakımından, suç ve cezanın oranlılığı ilkesinin de ihlal edilmiş olduğu saptamalarını yaparak bunun demokratik bir toplumdaki ceza rejimi ile bağdaşmayacağını vurgulamış ve Osman Murat Ülke’nin maruz kaldığı bu durumun Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin 3. maddesinin ihlal ettiğine karar vermiştir.

Mahkeme ayrıca, Ülke’nin içinde bulunduğu bu “sivil ölüm” halinin vicdani redde ilişkin herhangi bir yasal düzenleme yapılmamasından kaynakladığını da karara bağlamıştır. Bilindiği gibi Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi, diğer görevlerinin yanı sıra Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından verilen kararların yerine getirilip getirilmediğini izlemekle de görevlidir. Komite, Ülke kararının ardından yaptığı toplantıların tümünde (5 Aralık 2006, 13 Şubat 2007, 3 Nisan 2007, 5 Haziran 2007, 15 Ekim 2007, 3 Aralık 2007 ve 4 Mart 2008 tarihli toplantılar) konuyu ele almış ve Türk Hükümeti’ne davayla ilgili aldığı bireysel (kişinin zararını gideren) ve genel (olayın tekrarlanmasını engelleyici) önlemlerin neler olduğunu ısrarlı bir biçimde sormuştur. Hükümet ise bir yasa hazırlığı içinde olduğunu 6 Haziran 2007 tarihli oturumdan önce Bakanlar Komitesi’ne bildirmiş ancak bir sonraki toplantıda herhangi bir bilgi sunmamıştır. Bunun üzerine Bakanlar Komitesi, 3 Ekim 2007 tarihli toplantısında aldığı kararla Türkiye’nin

- Başvurucunun Sözleşme ile korunan haklarının ihlaline son verecek önlemlerin bir an önce alınmasını,
- Sözleşmenin benzer biçimde ihlal edilmesini önlemek için gerekli olan yasal reformun hızlı bir biçimde yapılmasını ve buna ilişkin bilgilerin bir an önce Komiteye iletilmesini istemiştir.

Türkiye gerek Avrupa Konseyi’ne üye ve gerekse Sözleşmeye taraf olması nedeniyle ve aynı zamanda Anayasa’nın 90. maddesi uyarınca, Konsey organlarının kararlarına uymakla yükümlüdür. Bu yasa ile söz konusu yükümlülük yerine getirilmiş olunacaktır.

MADDE GEREKÇELERİ :

Madde 1 Gerekçesi: Zorunlu askerlik hizmeti anayasal bir gereklilik değildir. Çünkü Anayasa’nın 72. maddesinin zorunlu kıldığı tek kategori “vatan hizmeti”dir. Söz konusu maddede vatan hizmetinin yerine getirilmesinin biçimlerini “silahlı kuvvetlerde ya da kamu kesiminde yerine getirme veya getirilmiş sayılma” olarak ifade edilmektedir.

Aslında askerliğin zorunlu karakteri Anayasa’dan değil 1111 sayılı Askerlik Yasası’nın 1. maddesinden kaynaklanmaktadır. Askeri Ceza Yasası’nın 45. maddesi de, bu zorunluluğun altını

çizmekte ve kişilerin dini ya da vicdani nedenlerle askerlikten kaçınamayacaklarını, verilecek bir cezanın bu nedenle ortadan kalkmayacağını düzenlemektedir

Oysa Anayasa'nın 24. maddesinin 1. fıkrası "kanaat özgürlüğünü" herhangi bir sınırlama olanağı öngörmeden güvenceye kavuşturmuştur. Bu anayasal tercihini, kanaat özgürlüğünü, yine Anayasa'nın "savaş, seferberlik, sıkıyönetim veya olağanüstü hallerde" temel hakların kısmen ya da tamamen durdurulabileceğini belirleyen 15. maddenin kapsamına dahil etmeyerek hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde vurgulamıştır. Yani belirtilen olağanüstü durumlarda dahi kişilerin vicdani kanaatlerine dokunulmayacak, kişiler vicdani kanaatleri nedeniyle suçlanamayacak ve kınanamayacaktır. Dolayısıyla Anayasa bir yandan kişilerin vicdani kanaatlerine dayanarak askerlik yapmayı reddetmelerine olanak tanıırken öte yandan bundan dolayı suçlanamayacaklarını çok açık biçimde belirtmektedir.

Anayasa'nın 'bağlayıcılığı ve üstünlüğü'nü düzenleyen 11. madde uyarınca yasalar Anayasa'ya aykırı olamaz.

Anayasa'nın 13. maddesi uyarınca da temel hak ve özgürlüklere ilişkin sınırlamalar Anayasa'nın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve laik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz.

Gerek Askerlik Yasası'nın 1. maddesi ve gerekse Askeri Ceza Yasası'nın 45. maddesi, Anayasanın 24. ve 25. maddeleri ile korunmakta olan vicdan özgürlüğüne yine Anayasa'nın 11. ve 13. maddelerine aykırı olarak ve hakkın özünü ortadan kaldıracak biçimde müdahale etmektedir.

Dolayısıyla yapılan bu düzenlemeyle 1111 Sayılı Askerlik Yasası Anayasa'ya uygun hale getirilmektedir.

Vicdani kanaat ve kuralların belirleyici unsuru, insanın kendi benliğiyle olan ilişkisidir. Bunlar insana, "birlikte yaşayamayacağın, benlik bütünlüğünü bozacak şeyleri yapmaktan sakın", derler. Bu bakımdan Vicdani red, bireyin kendi benlik duygusunda "kötü" olarak tanımlanan bir edimi gerçekleştiremeyeceği bilincine dayanır. Bu bilinç ve farkındalık askerliğe çağrıdan önceki bir zamana indirgenemez. Tam aksine vicdanın sesi belirli durumlara ve deneyimlere bağlı olarak herhangi bir zamanda işitilebilir ve bu elbette profesyonel ve yedek askerlerin de başına gelebilir. Bu bakımdan vicdani red hakkı askerlik çağı gelmiş yükümlüler ile sınırlanamaz. Nitekim, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi adına hareket eden Daimi Komisyon tarafından kabul edilen 2001/1518 sayılı tavsiye kararında sadece zorunlu askerlik hizmeti yapmakla yükümlü kişilerin değil silahlı kuvvetlerin daimi üyelerinin dahi vicdani red statüsü için başvuru hakkı olduğu belirtilmektedir.

Vicdani redçilere gördürülecek olan kamu hizmetinin niteliği konusunda gerek Birleşmiş Milletler gerekse Avrupa Konseyi organlarında yapılan tartışmalar ve alınan kararlar sonucunda çok sarıh ve net standartlar oluşmuştur. Bu uluslararası standartlara göre vicdani retçiye gördürülecek kamu hizmeti, tamamen sivil içerikli olmalı, caydırıcı ve cezalandırıcı bir niteliği bulunmamalı, hizmet süresi ve koşulları bakımından herhangi bir

ayrımcılığa yol açmamalıdır. Vicdani retçiler askerlik hizmetlerini yapmadıkları gerekçesiyle sonraki hayatlarında da ekonomik, toplumsal, kültürel, sivil ya da politik hakları bakımından hiçbir bir ayrımcılığa maruz bırakılmamalıdır. Sıralanan bu standartlardan herhangi birisinin ihmal edilmesi Türkiye'nin uluslararası yükümlülüklerini aksatması anlamına gelebileceği gibi, ayrıca hakkın özüne yönelik bir müdahale anlamına da gelecektir ki, bu da Anayasa'nın 11. ve 13. maddelerine aykırılık oluşturmaktadır.

Vicdani retçilerin motivasyonlarına dair kuvvetli bir anti-militarizmden tutun da dini inançlara, kişinin bireysel kimliğini askeri istismara karşı koruma ihtiyacına dek geniş bir vicdani kanaatler yelpazesi bulunmaktadır. Dolayısıyla hakkın özüne müdahale etmemek, ayrımcılığa yol açmamak ve vicdanları zorlamamak için vicdani kuralların bu çeşitliliği dikkate alınarak askerlik hizmeti yanı sıra kamu hizmeti dahi yapmak istemeyenler de haktan yararlandırılmalıdır.

Gerek kişilerin vicdanlarının sesini belirli durumlara ve deneyimlere bağlı olarak herhangi bir zamanda işitebilecek olmaları gerekse bilgi edinmenin bir hakkın kullanımındaki temel rolü nedeniyle askerlik hizmetinden etkilenen herkesin vicdani red hakkının kullanımına ilişkin bilgilere (vicdani red hakkı ve vicdani retçi statüsünün nasıl kazanılacağı vb.) en kolay yoldan ulaşılabilir olmalıdır. Nitekim, gerek Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'nun 1998/77 sayılı kararında, gerekse Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi adına hareket eden Daimi Komisyon'un 2001/1518 sayılı tavsiye kararında sadece ilk kez askere çağrılanların değil silah altındaki tüm askerlerin de vicdani red statüsü ve bunu edinme yolları hakkında bilgi alma hakkının olduğu açıkça belirtilmektedir.

Madde 2 Gerekçesi: Yukarıda belirtildiği gibi bizzat hakkın özünü ortadan kaldırdığı için Anayasa'ya aykırı olmasının yanı sıra Madde 1 içeriğinin de ahlaki, vicdani, siyasi, dini vb. gerekçelere dayandırılmış olması nedeniyle ortada herhangi bir suç tanımı da kalmadığından 22.05.1930 Tarih ve 1632 Sayılı Askeri Ceza Kanunu'nun 45. maddesinin ilgası gerekmektedir.

Gerek düşünce ve ifade özgürlüğü açısından hakkın özünü ortadan kaldırıyor olması bakımından, gerekse bilgilenme hakkına bağlı olarak askerlik hizmetinden etkilenen herkesin vicdani red konusunda bilgilendirilmesi ve teşvik edilmesi yönünde yapılacak her türlü yazılı, sözlü ve görsel faaliyet suç gerekçesi teşkil etmeyeceğinden 22.05.1930 Tarih ve 1632 Sayılı Askeri Ceza Kanununun 58. maddesinin ilgası gerekmektedir. Aynı gerekçeler ile 26.09.2004 Tarih ve 5237 Sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 318. maddesinin de ilgası gerekmektedir.

Madde 3 Gerekçesi: Bu kanun yürürlüğe girmezden önce vicdani red konusunda başkaca bir düzenleme olmadığında ahlaki, vicdani, siyasi, dini ya da benzer gerekçelerle askerlik hizmetini yapmak istemeyen kişilere yoklama kaçağı, bakaya, saklı, firar ve emre itaatsizlik suçlarını düzenleyen Askeri Ceza Kanunu'nun 63., 66., 87., ve 88. maddelerinden, yanı sıra halkı askerlikten

soğutma suçunu düzenleyen Askeri Ceza Kanunu'nun 58. maddesi ile Türk Ceza Kanunun 318. maddesinden davalar açılmakta cezalar verilemekteydi. Birleşmiş Milletler Keyfi Tutuklama Çalışma Grubu, 2 no'lu Tavsiye Kararı (E/CN 4/2001/14)na göre askerlik hizmetini yapmayı sürekli biçimde reddetmek aynı suçu oluşturduğundan yukarıda sözü edilen maddelerden defaten verilen cezaların, tekrar eden cezalandırma (non bis in idem) ilkesine ve Uluslararası Sivil ve Medeni Haklar Sözleşmesi'nin 14. maddesine aykırılık oluşturmaktadır. Çalışma Grubu, bu tür cezalandırılmaların aynı zamanda vicdani retçilere kanaatlerini değiştirmek için baskı uygulamak anlamına geldiğini, bununda Sözleşme'nin 18(2) maddesini ihlal ettiğini belirtmektedir. Ayrıca Ülke v. Türkiye davasında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, birbirini takip eden mahkûmiyetlerin ve cezai işlemlerin devam etme riskini Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 3. maddesinin ihlali olarak küçük düşürücü ve aşağılayıcı olduğu sonucuna varmıştır. Dolayısıyla söz konusu maddelere göre açılmış ceza davalarının bütün sonuçları ile birlikte ortadan kalkması ile mevcut tüm ihlal ve mağduriyetler de ortadan kaldırılmış olacaktır.

Madde 4 Gerekçesi: Yürürlük maddesidir.

Madde 5 Gerekçesi: Yürütme maddesidir

VİCDANİ RETÇİLER (1989 - 2010)

Türkiye'de Vicdani Retlerini Açıklayanlar - 125 kişi

06-06-2010

NE ZAMAN, KİM, ŞEHİR, RED TEKRARI, AÇIKLAMA

- 1-1989 Aralık-**Tayfun Gönül**-İSTANBUL-155. maddeden yargılandı, aldığı ceza, para cezasına çevrildi.
- 2-1990 Şubat-**Vedat Zencir**-İZMİR-1 Aralık 1997'de reddini tekrarladı.
- 3-1993 16 Ocak-**Erkan Çalpur**-İZMİR-24 Ocak 2003'de reddini tekrarladı
- 4-1993 16 Ocak-**Atilla Akar**-İZMİR
- 5-1993 16 Ocak-**Yusuf(Doğan?)**-İZMİR
- 6-1993 Mart-**Yavuz Atan**-İSTANBUL-24 Ocak 2003'de reddini tekrarladı
- 7-1994 17 Mayıs-**Gökhan Demirkıran**-İSTANBUL
- 8-1994 17 Mayıs-**Arif Hikmet İyidoğan**-İSTANBUL-155. madde nedeniyle, 'sivil' olarak konduğu Mamak Askeri Cezaevi'nde, direnişini sürdürdü ve bir duruşması sırasında kendisine giydirilmiş olan 'tek tip elbise'yi mahkeme heyeti önünde çıkarttı.
- 9-1995 1 Eylül-**Osman Murat Ülke**-İZMİR-Vr açıklaması nedeniyle tam bir yıl sonra tutuklanarak Mamak Askeri Cezaevine kondu. Kesintilerle toplam 2,5 yıl süren tutukluluğu

boyunca, pek çok seferinde Bilecik'te bulunan birliğine 'mevcutlu' götürüldü.

10-2000 15 Mayıs-**Uğur Yorulmaz**-İSTANBUL-24 Ocak 2003'de reddini tekrarladı

11-2000 15 Mayıs-**Timuçin Kızılay**-İSTANBUL-24 Ocak 2003'de reddini tekrarladı

12-2000 15 Mayıs-**Hasan Çimen**-İSTANBUL-24 Ocak 2003'de reddini tekrarladı. Asker kaçağı olduğu gerekçesiyle, Mehmet Tarhan'ın 26 Mayıs'taki mahkemesinin ardından, gece yarısı askerlik şubesine götürüldü, kimliğine el konup ertesi gün askerlik şubesine gitmesi istendi

13-2001 27 Ekim-**Mehmet Tarhan**-İSTANBUL-24 Ocak 2003'de reddini tekrarladı. 8 Nisan 2005 günü asker kaçağı olduğu gerekçesiyle İzmir'de tutuklanarak, Tokat'taki askeri birliğe gönderildi. Yargılamalar sonucunda 4 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ancak Askeri Yargıtay bu kararı bozdu. 11 ay tutuklu kalan Tarhan 29.04.2006 da tahliye edildi. Yeniden yapılan yargılama sonucunda ise 10.10.2006 da ceza 25 ay hapse çevrildi.

14-2001 27 Ekim-**Erdem Yalçınkaya**-İSTANBUL-24 Ocak 2003'de reddini tekrarladı. Asker kaçağı olduğu gerekçesiyle, Mehmet Tarhan'ın 26 Mayıs'taki mahkemesinin ardından askerlik şubesine götürüldü, kimliğine el konup ertesi gün askerlik şubesine gitmesi istendi.

15-2003 22 Ocak-**Mehmet Bal**-MERSİN-9,5 aylık askerliğinin ardından, vicdani reddini açıkladı ve tutuklanarak Adana Askeri Cezaevi'ne kondu. 155. maddeden yapılan yargılamada beraat ettiği için serbest bırakıldı. 22 Ocak 2003'de tekrar tutuklandı, Mersin'deki birlikten "3 ay hava değişimi" gerekçesi ile bırakıldı. Şu anda hakkında devam eden 6 dava var. (fırar, izin 'tecavüzü' ve 4 emre itaatsizlikte ısrar)

16-2003 24 Ocak-**Erkan Ersöz**-İSTANBUL

17-2003 24 Ocak-**Sertaç Girgin**-İSTANBUL

18-2003 24 Ocak-**Emir Üner**-İSTANBUL

19-2003 24 Ocak-**Mustafa Seyhoğlu**-İSTANBUL-Asker kaçağı olduğu gerekçesiyle, Mehmet Tarhan'ın 26 Mayıs'taki mahkemesinin ardından askerlik şubesine götürüldü, kimliğine el konup ertesi gün askerlik şubesine gitmesi istendi

20-2003 15 Mayıs-**Sami Serkan Kazak**-İSTANBUL

21-2003 15 Mayıs-**Ahmet Cem Öztürk**-İSTANBUL

22-2003 20 Kasım-**Tuğkan Tuğ**-İZMİR

23-2004 15 Mayıs-**Mahmut Elkuş**-İSTANBUL

24-2004 15 Mayıs-**Cemal Karakuş**-İSTANBUL

25-2004 15 Mayıs-**Ersan Uğur Gör**-İSTANBUL-Asker kaçağı olduğu gerekçesiyle, Mehmet Tarhan'ın 26 Mayıs'taki mahkemesinin ardından askerlik şubesine götürüldü, kimliğine el konup ertesi gün askerlik şubesine gitmesi istendi.

26-2004 15 Mayıs-**Yaşar Öner**-İSTANBUL

27-2004 15 Mayıs-**İnci Ağlagül**-İSTANBUL

28-2004 15 Mayıs-**Ebru Topal**-İSTANBUL

29-2004 15 Mayıs-**Yöntem Yurtsever**-İSTANBUL

30-2004 15 Mayıs-**Nazan Askeran**-İSTANBUL (24 Ağustos 2005 günü kanserden öldü)

31-2004 15 Mayıs-**Hürriyet Şener**-İSTANBUL

32-2004 27 Haziran-**Doğan Özkan**-İSTANBUL
33-2004 27 Haziran-**İsteği üzerine, 04.09.2010'da listeden çıkarıldı**-İSTANBUL
34-2004 5 Eylül-**Ömer Sezer**-ANKARA
35-2004 5 Eylül-**İmdat Şanlı**-ANKARA
36-2004 5 Eylül-**İsmail Sabancı**-ANKARA
37-2004 5 Eylül-**Salih Arıkan**-ANKARA
38-2004 5 Eylül-**Hasan Akyürek**-ANKARA
39-2004 5 Eylül-**Levent Duranyan**-ANKARA
41-2004 04 Ekim-**Şahin Özbay**-İSTANBUL-14 Mayıs 2005'te reddini tekrarladı. Mehmet Tarhan'ın duruşması sonrası gözaltına alındı ve bırakıldı.
42-2004 28 Ekim-**Necdet Özaktın**-İSTANBUL
43-2004 26 Kasım-**Halil Savda**-ÇORLU-Siyasi tutsaktı. Cezaevinden çıkışında askerlik yapması için Çorlu'daki birliğe götürüldü. Burada vicdani reddini açıkladı. Tekirdağ Askeri Cezaevi'nde 1 ay yattı ve tahliye oldu.
44-2004 18 Aralık-**Veli Akdağ**-İZMİR
45-2005 03 Ocak-**Necati Balbay**-LÜLEBURGAZ-Halil Savda'nın mahkemesi sonrasında, daha sonra da bayram ziyaretine gittiği ailesinin evinden gözaltına alındı ve bırakıldı. Her ikisinde de vicdani retçi olduğunu açıkça söyledi.
46-2005 14 Mayıs-**Ferda Ülker**-İZMİR
47-2005 14 Mayıs-**Ayten Demir**-İZMİR
48-2005 14 Mayıs-**Yahsan Çatak**-İZMİR
49-2005 14 Mayıs-**Hilal Demir**-İZMİR
50-2005 14 Mayıs-**Bülent Bektaş**-İZMİR
51-2005 14 Mayıs-**Ayşe Girgin**-İZMİR
52-2005 14 Mayıs-**Mehmet Öd**-İZMİR
53-2005 14 Mayıs-**Fikret Yetişener**-İZMİR
54-2005 14 Mayıs-**Eylem Barış**-İZMİR
55-2005 14 Mayıs-**Ercan Aktaş**-İZMİR
56-2005 03 Ağustos-**Figen**-İSTANBUL
57-2005 03 Ağustos-**Erkan Yertutan**-İSTANBUL
58-2006 14 Mayıs-**Ahmet Özdemir**-Ankara
59-2006 15 Kasım-**İsmail Saygı**-İstanbul
60-2007 19 Nisan-**Gökhan Aydın**-Kocaeli(İlk kez 2001'de, denizcilik okulundan ayrılırken açıkladığı vicdani reddini tekrar ediyor.)
61-2007 13 Mayıs-**Ahmet Aslan**-İstanbul
62-2007 20 Mayıs-**Özlem Mollamehmetoğlu**-İstanbul
63-2007 24 Temmuz-**Enver Aydemir**-İzmit - İslami inancı nedeniyle askerlik yapmak istemediği için 31.07.2007 tutuklanarak Eskişehir Askeri Cezaevi'ne hapsedildi. 04.10.2007 tarihinde yapılan 2. duruşmada tahliye edildikten sonra 2 gün yol izni verilerek serbest bırakıldı.
64-2008 15 Mart-**Hakan Filizlibay**-İstanbul
65-2008 18 Mayıs-**Deniz Özgür**-İstanbul
66-2008 18 Mayıs-**Eylem Polat**-İstanbul
67-2008 18 Mayıs-**İbrahim Yılmaz**-İstanbul
68-2008 18 Mayıs-**Özkan Kuru**-İstanbul
69-1994 Mayıs-**Özkan (Kalın) Kılıç**-İstanbul (Özel-tip cezaevinde "olmayan duvar" isimli bir bülten aracılığı ile vicdani

reddini açıkladı)
70-2008 15 Ağustos-**M.Ali Avcı**-(İstanbul- İHD İstanbul Şubesinde basın açıklaması yaptı)
71-2006 Mayıs-**Tufan Demir**-(Konya-Meram Askerlik Şubesine mektup yolladı)
72-2008 27 Eylül-**İnan Mayıs Aru** -(İstanbul-Şeyh Beddrettin'in mezarı başında, 30 arkadaşının katılımıyla yaptı. Basını çağırmak istemedi)
73-2008 10 Ekim-**Ahmet Karayay** -(Ankara-Yüksel Caddesinde yapılan basın açıklamasında reddini okudu ve polis tarafından gözaltına alındı. Hakkında, "halkı askerlikten soğutma" suçlamasıyla soruşturma açıldı ve serbest bırakıldı.)
74-2009 7 Mart-**Ali Aydın Çiçek**-(İstanbul-İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde açıkladı)
75-2009 16 Mayıs-**Gizem Altınordu**-(İstanbul-15 Mayıs Etkinliklerinde açıkladı)
76-2009 26 Mayıs-**B.Kaan Kavlak**-(İzmir Asker Alma Daire Başkanlığının yanısıra, Asker Alma Dairesi Başkanlığı Merkezi, Bornova ve Karşıyaka Askerlik Şubelerine de gönderilmiştir)
77-2009 9 Ekim-**İnan Suver**-(Askerlikten kaçtıktan 8 ay sonra vicdani redci olmaya karar verdi ve bağlı olduğu Van Askerlik Şubesi'ne mektup yolladı.)
78-2009 27 Ekim-**Özgür Bircan**-(Bağlı olduğu Samsun-Bafra Askerlik Şubesi'ne mektup yolladı. 30 Ekim'de, İsrail Konsolosluğu önündeki eylemde tekrar açıkladı)
79-2009 15 Mayıs-**Ahmet M. Ögüt**-(Lefkoşe'de gerçekleştirilen 15 Mayıs Dünya Vicdani Redciler Günü'nde açıkladı)
80-2009 24 Aralık-**Süleyman Aytaç**-(Barış İçin Vicdani Retçiler Kurultayı'nda açıkladı)
81-2009 24 Aralık-**İbrahim Kaya**-(Barış İçin Vicdani Retçiler Kurultayı'nda açıkladı)
82-2009 24 Aralık-**Seyda Can Yılmaz**-(Barış İçin Vicdani Retçiler Kurultayı'nda açıkladı)
83-2009 24 Aralık-**Zeynep Varol**-(Barış İçin Vicdani Retçiler Kurultayı'nda açıkladı)
84-2009 24 Aralık-**Elif Akgül**-(Barış İçin Vicdani Retçiler Kurultayı'nda açıkladı)
85-2009 24 Aralık-**Deniz Küçükbumin**-(Barış İçin Vicdani Retçiler Kurultayı'nda açıkladı)
86-2009 24 Aralık-**Rıdvan Coşkun**-(Barış İçin Vicdani Retçiler Kurultayı'nda açıkladı)
87-2010 8 Ocak-**Ümit Yiğit Ilgın**-(Taksim'de yapılan etkinlik sırasında açıkladı)
88-2007 10 Nisan-**Necip Fazıl Kocaoglu**-(Sivas Askeri Cezaevi'nde yazdığı bir dilekçe ile reddini açıkladı)
89-2010 2 Mart-**Muhammed Serdar Delice**-(Malatya'da 5 aylık asker, İHD-İstanbul Şubesi'nde reddini açıkladı)
90-2010 15 Mayıs-**Ali Ekber Toprak** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
91-2010 15 Mayıs- **Aslı Candan** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
92-2010 15 Mayıs-**Berk Yeter** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
93-2010 15 Mayıs-**Ceyhun Erdem** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
94-2010 15 Mayıs-**Deniz Erbak** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
95-2010 15 Mayıs-**Eray Güven** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)

96-2010 15 Mayıs-**Ezgi Aydın** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
97-2010 15 Mayıs-**Furkan Çalik** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
98-2010 15 Mayıs-**Mazlum Çelik** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
99-2010 15 Mayıs-**Onur İşitmaz** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
100-2010 15 Mayıs-**Ozan Gökşin** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
101-2010 15 Mayıs-**Sercan Keriñ** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
102-2010 15 Mayıs-**Hüseyin Şirin** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
103-2010 15 Mayıs-**Murat Aydın** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
104-2010 15 Mayıs-**Banu Yıldız** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
105-2010 15 Mayıs-**Furkan Mustafa** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
106-2010 15 Mayıs-**Burcu Aslan** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
107-2010 15 Mayıs-**Ali Haydar Akdeniz** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
108-2010 15 Mayıs-**Onur Can Sönmez** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
109-2010 15 Mayıs-**Deniz Şimşek** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
110-2010 15 Mayıs-**Yaren Bozkuş** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
111-2010 15 Mayıs-**Utku Aydın** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
112-2010 15 Mayıs-**İlyada Erkuş** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
113-2010 15 Mayıs-**Canan Özyılmaz** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
114-2010 15 Mayıs-**Gürşat Özdamar** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
115-2010 15 Mayıs-**Ahmet Ertuğrul Güneş** (İST. 15 Mayıs Etkinliği)
116-2010 15 Mayıs-**Yusuf Şahin Serdaroğlu**(Etkinliğe Hatay'dan mektup yolladı)
117-2010 15 Mayıs-**Eyüp Rol**(İzmir'den SK'ya mektup yolladı)
118-2010 15 Mayıs-**Hayri Kamalak**(İntihar ettiği söylenen Er Volkan Kamalak'ın babası. Etkinliğe Adana'dan mektup yolladı)
119-2010 29 Mayıs-**Mutlu Haner** (İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yaparak vicdani reddini açıkladı.)
120-2010 6 Haziran-**Sezai Ozan Zeybek**
(<http://ozanoyunbozan.blogspot.com> adlı sitesinde vicdani reddini açıkladı ve SK'ya bilgi verdi)
121-2010 26 Haziran-**Şendoğan Yazıcı** (İstanbul'da Harbiye Ordu Evi önünde açıkladı)
122-2010 30 Eylül-**Önder Durmuş** (<http://www.lestioni.com> adlı sitede vicdani reddini açıkladı ve SK'ya bilgi verdi)
123-2011 03 Mart-**Burcu Çiçek Eken** (3 Mart'ta Amargi Kitabevi'nde gerçekleştirilen vicdani retçi Halil Savda'yla dayanışma etkinliğinde vicdani reddini açıkladı)
124-2011 03 Mart-**Nebiye Arı** (3 Mart'ta Amargi Kitabevi'nde gerçekleştirilen vicdani retçi Halil Savda'yla dayanışma etkinliğinde vicdani reddini açıkladı)
125-2011 03 Mart-**Esmeray** (3 Mart'ta Amargi Kitabevi'nde gerçekleştirilen vicdani retçi Halil Savda'yla dayanışma etkinliğinde vicdani reddini açıkladı)

25'i kadın retçidir.

*** Kürt Vicdani Ret Hareketi'nin açıklamaları: 256 kişi.**

2010 19 Eylül İstanbul - 10 kişi.

Rıza Kartal, Kemal Acar, Metin Gökdoğan, Süleyman Yılmaz, Bekir Aktaş, Cezmi Kartal, Kerim Bulut, Mehmet Ali Kaya, Ahmet Hezer, Ahmet Demirsoy

(İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

2010 03 Ekim İstanbul - 3'ü kadın 6 kişi.

Abdullah Dünder, Dilan Erol, Zeynep Çelik, Gökhan Boğa, Ali Ekber Toprak, Helin Yaman

(İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

2010 17 Ekim İstanbul ve İzmir - 30 kişi.

Emrah Akıntı, Emrah Yoruş, Sami Anık, Şehmuz Taşkın, Savaş Aydıncı, Tahir Akıntı, Şahin Akıntı, Uğur Akıntı, Hüseyin Akıntı, Ramazan Aydıncı, Sinan Şimşek, Beritan Ayazoğlu, İsmail Kurt, Dilan Ayazoğlu, Adnan Elma, Fırat Serihan,

(16 kişi, İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

(14 kişi, ÇHD İzmir Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladılar. İsimleri öğrenilemedi)

2010 24 Ekim İzmir - 10 kişi.

Görkay Gökçe, Resul Öner, Hakan Daşkın, Fikret Kaya,

(MKM-Der İzmir Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı. 6 kişinin isimleri öğrenilemedi)

2010 31 Ekim İstanbul - 22 kişi.

Emre Karakaş, Sinan Algemi, Mehmet Taş, Erdiç Turgut, Gökhan Dağ, Nusret Yaşar, Deniz Dağ, Mahmut Güzel, Mustafa Kanık, Lokman Coşkun, Mahsun Bulut, Kuddisi Aydın, Sefa Çalik, Barış Şahbudak, Azad Şahbudak, Ferhan Aslan, Cevdet Kaplan, İbrahim Can, Şahdettin Eşit, Merwan Dayan, Uğur Karakaş

(İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı. 1 kişinin isimleri öğrenilemedi)

2010 14 Kasım İzmir - 5 kişi. (İsimleri öğrenilemedi)

(İzmir BDP il binası'nda yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

2010 05 Aralık Çanakkale - 13 kişi. (İsimleri öğrenilemedi)

(Çanakkale BDP il binası'nda yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

2010 19 Aralık Siirt ve Bingöl - 23 kişi. (İsimleri öğrenilemedi)

(Siirt ve Bingöl'de yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

2010 23 Aralık Batman - 2'si kadın 17 kişi.

Mehmet Yakıt, Seyfettulah Beytaş, Mahmut Can, Lezgin Özne, Ömer Alkum, İdris Yakut, Yasin Baran, Evin Adin, Ayten Çifçi, Ahmet Özer, M. Şirin Demir, Nizamettin Akyüz, Cemal Sırlan, Kasım Aslan, Ferat Elik, Veysel Yürek

(BDP Batman İl binasında yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

2010 26 Aralık 17'si kadın 52 kişi.

İstanbul'da 15'i kadın 25 kişi: (Erkekler) Kürşat Fırat Vural, Tuncay Genç, Fırat Baran, Mehmet Emin Töre, Kayahan Tönek, Ercan Marhan, Sadullah Başboğa, Ergün Koçak, Fırat Avcı, Latif Aksal

(Kadınlar) Meltem Bovkır, Raziye Ay, Ceylan Baykız, Zozan Turan, Mehtap Oktar, Evin Korkmaz, Leyla Aslan, Nurcan Özegiln, Nermin Uzun, Esra Cebe, Şükran Aktuğ, Emine Ayüz, Kudret Tekin, Şükran Aktuğ, Aynur Ayhan

Diyarbakır'da 2'si kadın 27 kişi: Okan İnci, Hasan Bilir, Metin Karakeçi, Ahmet Karayıl, Mehmet Tari, Şervan Mintaş, Ekrem Yapıcı, Ömer Karabal, Botan Kızılırmak, Veli Nari, Agit Bilir, Dorjin Dorudemir, Hasan Çetin, Öskan Eryılmaz, Baran Harmen, Kerem Koç, Engin Dalan, Tekin Bayram, Selim Seyfioğlu, Edip Kuzu, Nusret Kocakaya, Şiyar Ekinci, Numan Nergiz, Serhat Çelik, Fırat Karabaş, Gülnaz Laçın, Taner Bozyel
(İHD İstanbul Şubesi'nde ve BDP Diyarbakır İl binasında yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

2010 27 Aralık Van - 9 kişi.

Barış Durmuş, Emrah Bulut, Sedat Altınköprü, Jiyan Aşan, Hakan Bulut, Ümit Polat, Feyaz Polat, Zana Karabulut ve Poyraz Ateş
(İHD Van Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani reddini açıkladı)

2011 23 Ocak İstanbul - 68 kişi.

"Kürt Vicdani Ret Hareketi"nin, 30 Ocak Pazar günü, saat 13.00'te, Harbiye Orduevi önünde yaptığı etkinlikte, **Edanur Baydeniz** ve **Sefa Çelik** 68 kişi adına sembolik olarak vicdani retlerini açıkladılar. Diğer vicdani retçilerin isimleri:
Ahmet Turan, Doğukan Bozdemir, İsmail Yıldız, Ali Karakaş, Rıdvan Şenol, Diyadin Gülen, Ozan Haman, Nedim Arvaş, Davut Kaya, Zeynep Kaya, Canan Gözen, Adem Öner, İrfan Yavuz, Rıza Balku, Bayram Tepe, Cahit Şengel, Yunus Şişman, Seyit Satılmış, Tuncer Yalın, Rezan Kaya, Hüseyin Saklavac, Burhan Kılınç, Veysel Koçer, İlyas Karakoç, Kazım Yıldız, Ferhan Söğüt, Fırat Acar, M. Zeki Açık, Yusuf Erdoğan, Emrah Tanrıkulu, Vahit Erdal, Emre Sarıçiçek, Vedat Bosut, Emre Erdem, Ömer Ertuğrul, Ferdi Kayahas, Mehmet Özkan, Tahir Algem, İskender Çelik, Malik Işık, Salih Ertürk, M. Salih Soysal, Ahmet Soysal, Elif Demir, Tuba Karaman, İlyas Duran, Şahin Kaya, Kamil Eryılmaz, Ömer Uçun, Hasan Çalğan, Metin Aslan, Nazime Aslan, Ekrem Koçbaşı, Mahsun Akgöç, Savaş Ayırbaş, Engin Polat, Mustafa Anık, Adem Cengiz, Sinan Adıgezen, Hüsamettin Bütünlül, Serkan Avşar, Fatih İlk, Mazlum Yorga, Ömer Acet, Ömer Ekinci, Serkan Haman

KAYNAK:Savaş Karşıtları.Org

Özlem Mollamehmetoğlu'nun vicdani ret deklarasyonu:

"Adamların kalabalığında kadınım, heteroseksüellerin kalabalığında biseksüel, lezbiyen, gey, travesti, transseksüelim, Türklerin içinde Laz, Kürt, Ermeni'yim, çözümünü savaşmakta görenlerin içinde barışta ısrar edenim. Cinsiyetçiliğin, ataerkinin, heteroseksizmin yıkıldığı, sınıfın ve sınırların ortadan kalktığı, dillerin ve kültürlerin özgür olduğu bir yaşam istiyorum ve biliyorum ki; bunların hiçbirini beni hayalini kurduğum yaşamdan uzak tutanların suçlarına ortak olmaya devam ettikçe gerçekleşmeyecek. Bir kadın olarak, bedenimin vatan ve namusla

özdeşleştirilmesinin, varlığının erkek üzerinden tanımlanmasının, en yakınımızdaki iktidar sahibi olan erkeğe itaatin sıradanlaşmasının nedeni olan militarizmi sorgulamamak; İnsanların zorla askere alınmasına, gitmeyi reddettiği durumda hapse atılmalarına veya sivil ölüm olarak nitelenen yaşam biçimine itilmelerine sessiz kalmak; Bölgede yaşanan iç savaşa ve gelen ateşkes çağrılarına devletin silahla ve bombayla karşılık verişine sessiz kalmak; Devletlerin ve bütün iktidarların suçlarına ortak olmaktır. Ben, ELİMİN HAMURUYLA, doğaya ve insanlığa karşı işlenen tüm suçlara ortak olmayı reddediyorum."

"Antimilitarizm nedir? - O.Sönmez

(Bu yazı 18 Eylül Cumartesi günü Kadıköy Halk Eğitim Merkezinde İTEP(İstanbul Toplumsal Ekoloji Platformu) tarafından organize edilen Panelde yapılan 20 dakikalık konuşmanın metnidir.)

Oğuz Sönmez

Eğer savaş ve barış, yöneten ve yönetilen ya da birey ve toplum ilişkilerini sorgulayacaksa, antimilitarizm bize sağlam bir dayanak, vazgeçilmez bir başvuru kaynağı olacaktır. Şimdi antimilitarizmin ilkelerini konu başlıklarıyla ele almaya çalışacağım:

1- Bütün savaşlara karşı çıkmak:

"Ama"sız, "fakat"sız, "haklı"- "haksız", "temiz-kirli" vb gibi gerekçelere dayanmadan bütün savaşların, doğru olmadığını açık ve net bir şekilde savunmaktır.

2- Savaş araçlarının üretim ve transferine karşı çıkmak:

3- Militarizmin tüm yapılanmalarına karşı çıkmak:

4- Vicdani retçileri ve Total retçileri desteklemek:

Vicdani ret; kişinin dini, politik ya da ahlaki nedenlerle, ölme-öldürmeye karşı oluşundan dolayı askerlik yapmak istememesidir. Kişi, resmi hizmet karşılığı olarak kendisinden istenen sivil hizmeti de reddediyorsa o artık bir total retçidir.

*Vicdani retçi bir asker kaçığı değildir.

*Vicdani retçi gücünü bireyin özgür iradesinden alır.

*Vicdani ret, bir toplumsal dönüşüm çağrısıdır.

*Vicdani ret, savaşın insan kaynağını kurutmayı hedefler ve bu anlamda barış için de somut bir seçenektir.

*Vicdani ret bir itaatsizlik eylemidir.

5- Toplumun militarizasyonuna karşı çıkmak:

*Militarizm her ne kadar üniformalı, silahlı bir kurumu ifade ediyor olsa da, toplumsal yaşamın hemen her noktasında, okulda, ailede, işyerinde hatta politik yapılarda bile militairist kültür ve anlayışın yerleşmiş, sürmekte olduğunu görüyoruz.

Barışı yakalamak, her türlü otoritenin tahakkümüne dur demek, toplumun üzerimizde oluşturduğu gelenek-görenek baskısına karşı çıkmak istiyorsak, çok uzaklara bakmamıza gerek yok; hayır demeli ve direnmeliyiz.

*Militarizmin ideolojisi milliyetçiliktir. Bildiğimiz gibi modern ordular, ulus devletlerle birlikte tarih sahnesinde yerlerini almışlar ve kendilerini sınırların korunması göreviyle ifade etmişlerdir. Bu anlamda kendi varlığını milliyetçiliğe dayandırıp, başka uluslara, hatta aynı sınırlar içindeki azınlık milliyetlere de

karşı olmayı ve düşmanlığı körükler. Ulusun varlığının ve sınırların sürekli tehdit altında olduğunu, dışımızdaki hatta içimizdeki herkesin düşman olduğunu vurgular. Şövenizm ve faşizm bu anlayışlardan beslenir.

*Militarizm erkekliği yüceltirken, kadın ve eşcinselleri dışlayıp, aşağılayan erkek egemen anlayışa dayanır.

*Militarizm ölümü kutsallaştırıp, şehadet gibi kavramlarla toplumun dini duygularının da sömürsünü yapar.

*Militarizm doğa ve çevre ile de barışık değildir. Savaşların yolaştığı yıkımların yanında, nükleer, biyolojik, kimyasal silahlanmanın ulaştığı boyut, varolan sistemi bir kaç kez yokedecek güce ulaşmış durumdadır.

6- Antimilitarist yapılarda hiyerarşik bir örgütlenme tarzı olmadığı gibi kararlar konsensüs yöntemine göre alınır.

Konsensüs bir uzlaşma olmayıp, ortak ve özgür irade temelinde, bütün muhatapların kabul edebileceği kararlar alabilmektir.

Hedef; tahakkümsüz ve şiddetsiz bir yöntem uygulayarak, azınlığın yok sayılmamasını, ezilmemesini sağlamaktır. Her birey diğerinin farklılığını, çözüm önerilerini kabul etmelidir. Ancak böylece saygı, güven ve hoşgörü gelişebilir. Böylece, farklılıkların olumlu bir şekilde değişebilmesi imkanı ortaya çıkabilir. Burada tek ön koşul; grubun benzer bir siyasi anlayışa ve aynı hedefe yönelmiş olmasıdır. 7- Antimilitaristler eylemlerinde itaatsizliği benimser. Bilinen ifade sivil itaatsizlik olmasına rağmen, sivil kelimesinin toplumun diğer (resmi) bir kesimini adeta karşısına aldığı ya da dışladığı için kullanmakatan yanı değiliz.

İtaatsizlik, toplumsal değişimin ya da bireyin kendi yaşamını özgürce sürdürme arzusunun önüne geçen/geçirilen gelenek, buyruk, hukuk gibi statükocu anlayışlara karşı geliştirilen bir direnmedir. Hayır demedir.

Aslında bu direnme tarih boyunca hep vardı ama itaatsizlik eylemini diğerlerinden ayıran özellikler vardır:

*Eylemin kendisi açık olup, öncesinde de, bilinen iletişim yollarıyla topluma açık ve anlaşılır duyurusu da yapılır. Gizlilik ya da yanlış anlamaya yolaçacak davranışlardan sakınılmalıdır.

*Eylem şiddet içermez. Şiddetin olmaması, yönetenlere yönelik bir rüşvet olarak algılanmamalıdır. Esas olan tüm toplumun katılımıdır.

*Toplumun genel adalet anlayışına dayanır. Bu ise, hem toplumun hem de bireyin çıkarlarının gözetilmesini ifade eder. Bir vicdani retçinin öldürmeme isteği toplumun çıkarlarına aykırı olmadığı gibi, esasında savaşı topluma dayatmak suç olmalıdır. Bu mantık, birey gibi diğer azınlıklar için de geçerlidir.

*Eylemde çifte standart olmaz. (Düşünce Özgürlüğü Girişimi gibi)

*Eylem bir sistem projesi sunmaz. Gandi'nin itaatsizlik eylemi başarıya ulaşmışsa da barışçıl bir Hindistan yaratmamıştır.

*Eylem meşruiyetini yasalardan değil toplumun adalet anlayışından alır. Bu anlamda yasadışıdır da. Ancak eylemde; gerek bu durum ve gerekse de bu niteliklerin herhangi birinin diğerinin önüne çıkarılmasına izin verilmez.

*Eylemciler, eylemin bedellerine katlanacaklarını bilirler.

*Eylem, varolan hukuk sisteminin ya da otoritenin kabulünü değil aksine varolan statükoya karşı bir direnmeyi ifade eder..

Kaynak: Savaş Karşıtları

“ZORUNLU ASKERLİK KÖLELEŞTİRMEDİR”

RÖPORTAJ: Doç. Dr. Berat Özipek - 27 Temmuz 2009, Açık Görüş-

Bu ‘söyleşi’nin hikayesi

Ayn Rand’ın *Capitalism: The Unknown Ideal* (Türkçesi: *Kapitalizm: Bilinmeyen İdeal*, Plato Yayınları, İstanbul, 2004) adlı kitabını okurken, zorunlu askerlikle ilgili fikirleri ilgimi çekmişti. Son derece sağlam ve tutarlı bir mantığa dayalı bu güçlü fikirleri okuyucuyla bir şekilde buluşturmam gerekiyordu.

Önce ‘Ayn Rand’ın Perspektifinden Zorunlu Askerlik’ konulu bir makale düşündüm; ama böyle bir çalışma, bazı ifadelerin özetlenmesi, dolayısıyla akıcılığının ve çarpıcılığının kaybolması anlamına gelecekti. Üstelik sıkıcı bir çağrışımı olan makale formunun okumayı özendirmeyeceği de açıktı.

Bu riskini göze almak yerine, yazarın ifadelerine hiç müdahale etmeden, araya sorular ekleyerek, bazen de yazarın kendi kendi kendisine sorduğu soruları kullanarak, daha kolay okunabilir bir metin ortaya çıkarmayı tercih ettim.

Bu 'söyleşi'deki sorular ve köşeli parantez içindeki okumayı kolaylaştırma amaçlı ifadeler dışındaki bütün metin, Ayn Rand'ın yukarıdaki eserinin 'Konsensüsün Enkazı' başlıklı bölümünden alınmıştır.

Ayn Rand'la zorunlu askerlik üstüne:

Bedelli çıkacak mı, askerlik süresi kılalacak mı, vicdani retçilerin hakları ne zaman tanınacak gibi sorular gündemdeki yerini koruyor. Aslında bütün bu tartışmalar, Türkiye'de askerliğin hala zorunlu olması sorununun ürünü olarak ortaya çıkıyor. Oysa insan haklarına dayalı demokratik rejimlerin çoğu, zorunlu askerliğe son vererek bu sorunu yıllar öncesinden çözmeyi başarmış. Ama biz hala zorunlu askerlik uygulamasının sakıncalarını gereği gibi tartışmıyoruz ve zorunlu askerlik karşıtı argümanlardan da yeterince haberdar değiliz.

İşte bu yüzden, zamanda bir yolculuk yaparak, geçen yüzyıla gittik ve Ayn Rand ile sizler için bu konuda bir söyleşi yaptık. Ünlü düşünür, Boston'da Ford Hall Forum'da bir konferans için bulunuyordu. Tarih 18 Nisan 1965'ti.

AYN RAND KİMDİR?

Geniş anlamda liberal gelenek içinde yer alan, kendisine özgü 'objektivist' felsefesiyle tanınan Amerikalı bireyci düşünür ve yazar. 1905'te doğdu. Ekim Devrimi sonrası ABD'ye göç etti ve orada kolektivist sistemleri bireyci perspektiften şiddetle eleştiren eserler kaleme aldı.

Kendi içinde tutarlı bir mantık temeli üzerine oturttuğu fikirleri, keskin dili ve romanlarıyla tanındı. Rasyonalizme aşırı vurgusu, Amerikan sağının itici bazı siyasi unsurları ve fikirleriyle yakınlığı ve geçimsiz kişiliğiyle liberal-liberteryen aile içinden de çok eleştiri aldı. Ama seveni de sevmeyeni de onu okudu ve fikirleriyle ilgilendi.

Ayn Rand, 1982'de bu dünyadan ayrıldığında, geride ciddiye alınması gereken entelektüel bir miras ve çok sayıda takipçi bıraktı.

* * *

Zorunlu askerlik köleleştirmedir, diyorsunuz. Askerliğin mecburi olmasına neden karşısınız?

Çünkü bireysel hakların devletçi ihlalleri içinde, zorunlu askerlik en kötüsüdür. O, hakların ortadan kaldırılmasıdır.

❑ 'Hakların ortadan kaldırılmasıdır' derken neyi kastediyorsunuz?

Zorunlu askerlik, insanın hayatının devlete ait olduğu ve devletin, bireyden hayatını savaş alanında feda etmesini talep edebileceği şeklindeki devletçi ilkeye dayanmaktadır. Bir kere bu ilke kabul edildiğinde, gerisi sadece bir zaman meselesidir.

❑ Biraz daha açık söyleyecek olursanız?...

[Söyleyeyim.] Eğer devlet, kişiyi anlamadığı veya onaylamadığı bir savaşta 'şehit' olmaya gönderebiliyorsa ve bunun için onun rızasına ihtiyaç duymuyorsa, bu durumda prensipte bu devlette tüm haklar ortadan kaldırılmıştır.

Hak devletin lütfu değil

❑ İyi de hak varsa ödev de yok mu? Zorunlu askerliği haklı göstermek isteyenler, sık sık 'hakların yükümlülükleri mecbur kıldığı'nı söylüyorlar.

Kime karşı yükümlülükler? Bu, hakların devletin bir lütfu olduğu anlamına gelir. Mantıken, bu fikir bir çelişkidir: tek gerçek fonksiyonu bireyin haklarını korumak olan devlet, bu koruma karşılığında bireyin hayatı üzerinde hak iddia edemez.

❑ Anladım. 'hakları devlet vermez ki, geri de alsın' diyorsunuz. O halde geriye profesyonel veya gönüllü ordu seçeneği kalıyor. Öyle mi?

[Evet.] Gönüllü bir ordu, özgür bir ülkeyi savunmanın tek doğru, tek ahlaki ve tek pratik yoludur.

❑ Eğer ülkesine saldırılırsa, bir kişi gönüllü olmalı mıdır?

Eğer kendi haklarına ve özgürlüğüne değer veriyorsa evet. Özgür, hatta yarı özgür bir ülke, yabancı bir saldırı karşısında asla gönüllü eksikliği duymamıştır. Pek çok askeri otorite, gönüllü bir ordunun, yani ne amaçla ve ne uğruna savaştığını bilen bir ordunun, en iyi, en başarılı ordu olduğunu ve zorla askere alınan bir ordunun ise en az başarılı ordu olduğunu ifade etmişlerdir.

Ya gönüllü asker yoksa

❑ İyi de ya gönüllü bulunmazsa? Ya o ülkenin halkı, vatanlarını savunmak için kılını kıpırdatmazsa?

Böyle olsa bile, bu durum ülkenin geri kalanına ülkenin

gençlerinin hayatı üzerinde bir hak sağlamaz. Öte yandan, gönüllü bulunmayışı da iki sebepten ortaya çıkar: Birincisi, o ülkede yolsuzluğa bulaşmış, otoriter bir yönetim varsa, bu ülkenin vatandaşları onu savunmak için gönüllü olmayacaktır. Örneğin, Birinci Dünya Savaşı'nda Çarlık Rusya [ordusun]daki müthiş bozguna bakın.

☐ Siz böyle söyleyince aklıma geldi. Ömrünüz vefa etmediği için göremediniz ama, sizden sonra devletiniz Irak'a saldırdığında da diktatörlükten bunalan halkın şiddetli bir direniş ortaya koymadığı söylendi. Her neyse, peki ya ikincisi?

İkincisi, eğer o ülkenin yönetimi, savunma amacı dışında, vatandaşlarının ne kabul ettiği ve ne de anladığı bir amaçla savaşa girerse, çok fazla gönüllü bulamayacaktır.

Kamu hizmeti de olmaz

☐ Zorunlu askerliği tamamen kaldırmadan, askerlik yapmak istemeyen bireylerin askerlik süresi kadar başka bir kamu hizmeti görmesinin bir çözüm olabileceğini düşünenler var. Ama bildiğim kadarıyla siz buna da sıcak bakmıyorsunuz?

[Elbette bakmıyorum. Zorunlu askerliğin biraz önce ifade ettiğim ahlaki ve hukuki sakıncalarını bir yana bırakalım. Pratik olarak bunun insan kaynaklarının israfı anlamına geldiğini görmüyor musunuz? Düşünün,] pirinç yetiştirmek veya çukur açmak ABD'ye hizmet oluyor, ama kişinin kendisini üretken bir kariyer için hazırlaması olmuyor. Güneydeki orman köylülerimizi veya şehir gecekondularımızdaki okur-yazar olmayanları eğitmemiz ABD'ye hizmet oluyor, ama üniversiteye gitmek olmuyor. Zeka özürlü çocuklara sepet dokumayı öğretmek Birleşik Devletlere hizmet oluyor, ama doktora yapmak olmuyor. [Saçma değil mi?]

Türkiye'nin durumu 'özel'

☐ Siz Türkiye'yi bilmezsiniz. Bizim 'kendimize özgü' koşullarımız var. Devlet büyüklerimiz bizim çok kritik bir bölgede olduğumuzu ve büyük bir orduya ihtiyacımız olduğunu söylüyorlar. Siz onlardan iyi mi bileceksiniz?

Büyük, hantal ordular dönemi geçmişte kaldı. Günümüz savaşı bir teknoloji savaşıdır, pasif, düşünmeyen, şaşkın insanlar sürüsü değil, yüksek derecede eğitilmiş, bilimsel personel gerektirir. Kas gücü değil beyin, körü körüne itaat değil zeka gerektirir. İnsanlara ölmeleri emredilebilir, fakat

düşünmeleri emredilemez. Silahlı kuvvetlerimizin Donanma ve Hava Kuvvetleri gibi daha teknolojik branşlarının zorla askere alınmış personel taşımadığına ve gönüllülerden oluştuğuna dikkat edin. Yani [zorunlu askerliğin mevcut olduğu ülkelerde bile], silahlı kuvvetlerin en az etkili ve bugünün şartlarında en az gerekli kısmı olan piyade için geçerlidir. Durum böyleyse, zorunlu askerliği savunan ve destekleyenlerin düşündüğü asıl şey ulusal savunma mıdır?

❑ Yani zorunlu askerliği savunanların asıl dertleri ülke savunması değil mi?

Burada söz konusu olan soru ülke savunması değildir; zorunlu askerliğin destekleyicilerinin asıl ilgilendiği şey de bu değildir. Zorunlu askerliği savunanlardan bazıları rutin, geleneksel fikirler ve korkularla yönlendiriliyor olabilirler; fakat ulusal düzeyde daha derin bir dürtü söz konusudur.

Amaç ‘savunma’ değil

❑ Açık konuşun Sayın Rand. Nasılsa Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı değilsiniz ve nasılsa hali hazırda hayatta değilsiniz. Dolayısıyla çekinmenize gerek yok. ‘Daha derin’ derken neyi kastediyorsunuz? Zorunlu askerliğin ülke savunmasından başka ve daha derin hangi anlamı olabilir?

[Şöyle izah edeyim:] Yaklaşık on beş yaşından yirmi beş yaşa kadar olan yıllar bir insanın hayatındaki kritik şekillendirici yıllardır. Bu zaman, insanın dünya, diğer insanlar ve içinde yaşadığı toplum ile ilgili izlenimlerini teyit ettiği, kişinin bilinçli kanaatler edindiği, ahlaki değerlerini tanımladığı, tercihlerini seçtiği ve şevk kazanarak veya kaybederek geleceğini planladığı zamandır. Bu yıllar insanı yaşama hazırlayan yıllardır. [Zorunlu askerliğin olduğu ülkelerde] insanın, hiçbir şeyi planlayamayacağını, hiçbir şeye güvenemeyeceğini, seçeceği herhangi bir yolun her an anlaşılmayan bir güç tarafından engellenebileceğini, bilme dehşeti içinde geçirmeye zorladığı yıllar da bu yıllardır. Bu tip bir baskı, konuyu anlıyorsa, genç bir insanın psikolojisi için mahvedicidir, konuyu anlamazsa bu daha da kötüdür.

❑ Peki neden bazı devletler bu ‘mahvedici’ süreci yaşıyorlar kendi vatandaşlarına? Asıl amaç ülke savunması değilse, askeri amaçlar değilse, profesyonel ordu daha etkili ve başarılı ise, zorunlu askerliğin temel nedeni ne?

Zorunlu askerlik, askeri amaçlardan dolayı gerekli değildir, bu ülkenin korunması için gerekli değildir, fakat devletçiler zorunlu askerliğin kendilerine sağladığı gücü

birakmamanın, hepsinden de öte kişinin hayatının devlete ait olduğu prensibinden vazgeçmemenin mücadelesi veriyorlar. Asıl mesele ve tek mesele budur.

❑ Yani zorunlu askerlik, tam kişiliğinin şekilleneceği ve hayatını kuracağı dönemde bireyi belirsizliğe mahkum etmek, sonra onun kişiliğini ezmek ve devletçi tahakkümü sürekli kılmak için kullanılıyor demek istiyorsunuz. Peki bizim gibi askerliğin zorunlu olduğu ülkelerde, bu uygulamaya hangi temelde karşı çıkmamızı önerirsiniz?

Zorunlu askerliğin kaldırılmasının başarılmasının, insanın kendi yaşamı üzerinde hakkı olduğu prensibini savunmak dışında hiçbir yolu yoktur. Tam ve tutarlı bir ahlaki-siyasi ideoloji olmaksızın bu hakkı savunmanın yolu yoktur.

❑ Peki 'laiklik' ne olacak? 'Cumhuriyetin kazanımları' tehlikeye mi girsin istiyorsunuz?

[Ne alakası var? Sorunuzu anlamadım?]

❑ Boşverin. Bizim ülkede ne zaman kayda değer bir reform önerisi gündeme gelse bunları söyleyeceklerini bildiğim için kendi kendime söylüyordum. Teşekkürler...

7. BÖLÜM

BASINDAN SEÇTİKLERİM

'Ben sizin kulağınıza göre bir ağız değilim'

Basında askerlik davası müthiş bir gürültü ve bilgisizlikle sunulmuş ve yargısız infaz gerçekleştirilmişti. **Kontrgerillanın medya stratejisi ideallere ve düşüncelere nüfuz etmek üzerine kuruludur.** Türkiye özgülünde bu işlerin çok gözü kara, doyumsuz bir yeşil-ırkçı elitin tekelinde geliştiğine artık kuşku yoktur.

Basında neyin yanlış neyin doğru olduğunu EVRENSEL DEMOKRASİ VE İNSAN HAKLARI ölçüsüyle ve belki de eski Roma’da olduğu gibi KİM KAZANIYOR? Sorusunu sorarak anlamak mümkün olabilir. Pragmatizme düşmeden bu sorulardan hakikate doğru yol almak isterken yolumuz hapishaneye, yasaklara, hatta kurşunlara uğrayabilir. Herkes hedefteyse ve tek dokunulmaz olanlar AKP’liler ise bundan elbette önemli sonuçlar çıkaracağız. AKP dokunulmazlığına ilişkin kıyametler koparacak bir haber bile bakın nasıl sessizce geçirildi.

22 Haziran 2009 tarihli Hürriyet Gazetesinde okuduğum dehşetengiz bir yazı tüm basın ve kamuoyunca görmezden gelinmiş ya da gözlerden kaçmıştı. Rahmi TURAN bu yazısında Türkiye Partisi Genel Başkanı Abdullatif ŞENER’in Alman Die Welt Gazetesine verdiği demeçten alıntılar yapmıştı: **“Meclisteki tüm dosyaları biliyorum. Ama hepsi dokunulmazlıkların arkasında... Milletvekillerine karşı 300 dosya var. Bunlardan 260’ı AKP ile ilgili!”**

Rahmi TURAN ilginç bir suç dosyası çıkarmış ve dava dosyaları savcılıkların raflarında bekleyen AKP milletvekillerinin oluşturdukları tablonun iddiaya göre şöyle olduğunu belirtmişti:

***3 kişi tecavüzden yatmış.**

***29 kişi eşine karşı şiddet kullanmakla suçlanmış.**

***7 kişi sahtekârlık suçundan tutuklanmış.**

***19 kişi karşılıksız çek yazmaktan suçlu.**

***117 kişi doğrudan veya dolaylı olarak en az iki işinde iflas etmiş.**

***84 kişi sarhoş araba kullanmaktan gözaltına alınmış.**

***74 kişi kötü kredi geçmişi sebebiyle kredi kartı alamıyor.**

***14 kişi uyuşturuyla ilgili suçlardan tutuklanmış.**

***8 kişi mağazada hırsızlık yapmaktan tutuklanmış.**

***21 kişi halen çeşitli davalarda sanık.**

Yazıdaki iddialar hükümet devirecek kadar ciddi ama kimse fark etmemiş ya da ciddiye almamış olacak ki, gürültü değil fısıltıya bile yol açmadı... Askerlik davasında koparılan kıyamet ve yine DTP Milletvekillerinin düşüncelerinden dolayı savcılıkça ifadeye çağrılmalarını düşününce bu iddiaların es geçilmesinin bir hayli manidar olduğu görülüyordu. Derin devletinizi kurduysanız

elbette bunlar sorun olmaz! Şener'in bu isimleri açıklamayıp suskun kalmasının sebebi de 'içeriden' biri olmasıydı; susmanın karşılığını nasıl aldığı da ileride belli olur!

Henüz 2009 yılında Vakit yazarı A. Dilipak bir yazısında bu derin devlet mevzusuna işaret etmişti: **"Mevcut derin devlet tasfiye edilecek ve yeni derin devlet kurulacak. Bu defa, içeridekilerden bir kısmı kapıya konup, bizimkiler içeri alınacak.** Bizde kimse gitmez demeyin, zaten bahçe kapısındaki kulübede bekletilen, öteden beri onlarla iş tutan bir sürü adam var, ama onları içeri alacaklarını sanmıyorum. Kapı dışına konulacaklar onları ihbar eder. Onların şansı yok. "Bizden bu işe bulaşacak kimse çıkmaz" demeyin, iş dünyasından, üniversitelerden, siyaset dünyasından, bürokrasiden, STK'lardan bir sürü insan bu işe teşne. Bilim adamları da öyle. İlahiyatçısı bile sorun olmaz. **İktidar, güç, para, kadın kimilerinin başını döndürür. İhtiras gözü karartır.** Ama bu derin adamlar şunu bilmeli ki, Allah'ına ihanet edenden kimseye yar olmaz. Hem kendilerini oraya getirenlerle zarar verirler, hem de kendilerine. Bir de çok çabuk deşifre olurlar.

Bahçedeki kulübede bekletilirlerken fazla fark edilmiyorlardı, ama iç odaya çağrıldıklarında durum değişir. İçeride yine Kemalisti, solu, Alevisi olur ama, artık sakallı, başörtülülere de, daha fazla kapı aralanacak.. Bizimkiler iç odaya alınınca, bugüne kadar onları istemeyenlerle de aralarında ister istemez bir tartışma yaşanacak. En azından kıskançlık, ya da harcanma korkusu ile kraldan fazla kralcı geçinenler arasında bir gerginlik olacak.

Bizimkilerin, para, iktidar / makam, kadın açlığı/iştihası birilerini umutlandırıyor gibi gözükse de, korkutuyor da olmalı. Yine bizimkilerin gösterdikleri uyum performansı da ilginç..." Konuya ilişkin Lekolin sitesindeki yazı temelsiz değilmiş demek ki...

AKP 2007 yılında henüz derin devletini kurmanın başlangıcındaydı. Dolayısıyla bize karşı Büyükanıt'a ihtiyaç duyuyordu. Tutuklandığımda ve hatta askere alındığımda en üst rütbeli ve yetkililer dâhil birçok kişiyi devreye koyup bu operasyonun son bulmasını sağlamaya çalışmıştım. Fakat 'Büyükanıt Paşa bizzat takip ediyor, bir şey yapamayız' diyerek çekilmişlerdi. Öyle anlaşıyor ki Paşa ZAP'ta yenilmeseydi muhtemeldir ki beni de askeriye içinde imha etmekte sakınca görmeyecekti. Yani aslında yaşamımı Zap direnişine borçluyum!

Öte yandan derin devletin bile kuramayacağı senaryolarla karşımıza çıkanlar da oldu...

Kim olduğu hakkında bir fikir sahibi olmadığım bir yazarın yazdıkları da başka bir uç örnek oluşturuyordu.

Sayın yazarın yazısından:

“... Şu an Nurettin Demirtaş Türk askeri, bu kadarı bilinmekte. Bilinmeyen yanları; Türk ordusunun iç düzenine –var olan yasalara ve kurallara- uygun hareket ediyor mu? Bilinmemekle birlikte, görünen şu ki, Türk askeri olmayı red etmediğine ve askeri ceza evinde tutuklu olmadığına göre, diğer askerler gibi ‘görev’ yapıyor. ... Şu an; Türk askeri üniformasıyla bezenmiş –kendine Türküm demek zorunda bırakılan- ezilip büzülen, utanan, yalancı Kürd kökenli bir Türk askeri. ...Şimdi o; Beş para etmeyen bir Türk komutanın, karşısında dimdik duran ve her söylenene itaat eden Kürd kökenli bir Türk askeri. H.Çakırbey 17.05.2008 İsveç

Bu sözler bana mı Türk yetkililere mi söylenmeli? Bunları yorumsuz aktarmak niyetindeydim ancak bir-iki cümle söylemek isterim. Yazısının devamında gerilladan ve duruşumuzla gurur duyanlardan bahsetmiş sayın yazar. Gerilla ile olan gönül bağımlı bana bırakın ve benimle ne gurur duyun ne de hakaret edin! Ayrıca şunu da bilin ki bir gerilla bile savaştığı Türk Komutanına beş paralık filan demez, hele ki iyi savaşırsa ona saygı da duyar. Savaşçılık da böyle bir şeydir...

Bir rütbeli diyordu ‘rütbeliler arasında kendisini beş paraya satan da var uğruna ölünecek olan da...’

Onların da birçoğu Büyük Komutan Agit’i saygı ifadeleriyle anarlar mesela. 90’lı yılların başında savaşın en kızgın zamanlarında kendi tanıklığımdır: ‘Agit gerçekten yiğit insandı’ diyen Türk Komutanlarını da bir gün anlatabilirim.

Öte yandan halkımıza her türlü zulmü reva gören polisi-askeri unutmak vicdanın ölümü olur. Köylerimizi yakanları, arkadaşlarımızı katledenleri, bedenlerini parçalayıp iç organlarını taşlara dizip sergileyen sadistleri. Hiçbir ahlaki kural tanımayanları...

Sayın yazar, denizi kıyıda seyredenler hariçten gazel okurlar. İnsan ruhu da bir deryadır. Anlamak için içinde olmak gerekmez mi?

“Ergenekon'un çürük işadamları- Sonsayfa-8 Eylül 2008

Ergenekon iddianamesinde; Ergenekon tutuklusunu Hayrettin Ertekin'in, Musevilerle ortak iş yapan iş adamı Ali Osman Akat'ın çürük raporu almasına yönelik işlerini takip ettiği bilgisine yer verildi. İddianamede; Hayrettin Ertekin'in, "Sahte evrak düzenlemek ve kullanmak" suçundan Demokratik Toplum Partisi (DTP) Genel Başkanı Nurettin Demirtaş ile birlikte yargılanan iş

adamı Ali Osman Akat'ın çürük raporu işlemleri için Genelkurmay Başkanlığı ile telefon görüşmesi yaptığı yer alıyor... İşadamı Ali Osman Akat, 1974 doğumlu, David Kamhi ve Sara Kamhi ile birlikte Kamhi İnşaat Mühendislik Limited Şirketi'nde ortaklık yapmış. İş adamı Ali Osman Akat, sahte çürük raporu aldığı gerekçesiyle yargılanıyor.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, "Sahte Çürük Raporu" operasyonu kapsamında yürüttüğü soruşturmayı tamamlayarak iddianameyi hazırlamış ve Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi, iddianameyi kabul etmişti.

Cumhuriyet Savcısı Şadan Sakınan tarafından hazırlanan iddianamede, aralarında iş adamı Ali Osman Akat ve DTP Genel Başkanı Nurettin Demirtaş'ın da bulunduğu 183 kişinin, "suç işlemek amacıyla örgüt kurmak", "örgüt yöneticisi olmak", "örgüt üyesi olmak", "örgüte yardım etmek", "sahte evrak düzenlemek ve kullanmak" ve "sahte evrak düzenlemek suçuna iştirak" suçlarından cezalandırılması talep edilmişti. Hayrettin Ertekin, Yunan bankasını sanal ortamda dolandırmak isterken yakalanıp ve üç yıl hapis yatmış, söz konusu olayı "derin devlet" adına yaptığını ve kendisinin de MİT ajanı olduğunu söylemişti."

'Senin rapor olayı çok şeye vesile oldu' diyenler vardı ama belki de başkalarının rapor olayı bizimkine vesile olmuştu, kim bilir?

Nerde okuduğumu hatırlamadığım bir yerde benim için atılan bir başlık vardı: BASIN YARGILADI, MAHKEME CEZA VERDİ!

Basınımız bazen yargılıyor, etiketliyor olsa bile ben basın özgürlüğünü sonuna kadar savunuyorum ve gerçekten ülkemizde demokrasinin gelişmesinde çok önemli bir yerinin olduğuna inanıyorum. Bununla birlikte bazı konulara cevap vermeliyim ki kamuoyu doğru bilgilendirilsin.

Star Gazetesi benim eski bir suikastçı olduğumu, üniversite yıllarında Kenan EVREN'e suikast girişiminde bulunduğumu yazmıştı. Beni arayıp sordular; yalan haber yapmamalarını söylememe rağmen tamamen doğruymuş gibi haber yaptılar. Aslında bu iddiayı ilk kez öne süren babamdı! Henüz üniversiteye girmeden önce Diyarbakır-Hani'li bir arkadaşımınla birlikte Marmaris'e gitmiştim. Ardımdan babam annemle tartışmış: Keşke gitmesini önleseydik, bu çocuk gezmez dolaşmazdı, Kenan Evren için gitmiş olmasın? Aradan iki yıl geçince, 2 Temmuz 1993 tarihli Sabah gazetesinde bir haber: Kenan Evren'e suikast yapacakken yakalandı! Sivas katliamının yaşandığı gündü. Star muhabiri de oradan almış olacak ki adımız 20 yıl sonra yeniden suikastçıya çıkıyordu. 20 yıl önce genç bir suikastçı! İnsan bununla övünebilir bile. Hele bir de başarılı olsaydı! Ama esprisi bile hoş değil; yapmadığı şeylerden dolayı insan ne övünebilir ne utanabilir.

12 Eylül'ü eleştirdiği için yargılananların olduğu ülkemizde, insan Kenan EVREN'e suikast girişiminde bulunur da bundan dolayı yargılanmaz mı hiç? Yargılandığım davalar, iddianameleriyle birlikte Adliye raflarında duruyor. Tamam, o dönem merakımdan Evren'in yaşadığı Armutalan'da az dolaşmadım ama bu türden bir mahkemem hiç olmadı...

İlk mahkemem DÖRT YIL sürmüştü. Beş yıl da AİHM 'de devam etmişti... Kazanmıştım ama yeniden yargılama yapılmamıştı. Zaten verilen cezayı da nerdeyse tamamlamak üzereydim... Ayşe ARMAN Cezaevinde Deniz SEKİ'yi ziyaret edip yazdı. Henüz mahkemeye çıkmamıştı. 218 günlük haksız bekleyiş diye duyuruyordu yapılan haksızlığı. Gerçekten haksızlıktı. Geç de olsa muradına erdi. Fakat onun gibi niceleri halen mahkemeye çıkmayı ya da 218 gün değil yıllardır süren mahkemesinin sonuçlanmasını bekliyor. Şöhretlere 218 gün çok bulunuyor da on yıla yakındır mahkemesi bitmediği halde tam da serbest kalacakları ve mağduriyetlerini bir nebze de olsa giderebilecek yeni bir yasa uygulanacakken alenacele müebbet verilenlerden neden kimse bahsetmiyor? Adalet sisteminin bu yetersizliğini yeni Adalet Bakanı da ifade ediyordu. Yıllar geçiyor ama benzer sorunlar kendini sürdürüyor. En acı olanı ise tutukluluk koşullarında tedavi göremediği için yaşamını yitirenlerin olmasıdır. DEDO yani Mehmet Emin Özkan hapishanelerin en yaşlısı ve hasta. Şöhretli olması mı gerekiyor ömrünün son günlerini Lice'deki köyünde geçirebilmesi için? Halen onlarca tutuklu ölümle pençeleşiyor ve buna rağmen içeride tutuluyor. Üstelik kimisi kanser hastası. Fakat tüm âlemin gözleri önünde yapılan bir alicengiz oyunuyla Hizbullah tutukluları bırakılıyor. Bu nasıl adalettir? Faruk Bildirici'den ödünç alarak söyleyeceğim: Adaletini sevdiğimin Türkiye'si!

İzinli olduğum günlerde Evrim Alataş ile Diyarbakır'dan Ankara'ya bir yolculuğumuz olmuştu. Kanser hastasıydı ve hastanede kontrole gidiyordu. Uzunca bir sohbetimiz oldu. Köylerden, dağlardan, çocuklardan, basından ve zorunlu askerlikten konuştuk. Ben yakında dönecektim. Birlikte çalışma konusunda sözleştik. Yorgun bedenine inat o güzel heyecan, gözlerindeki o ısıltı karşısında hasta olduğuna inanmak istememiştim. Fakat kontroller bitince kendisine değil ama bize söylendi: Artık yapacak bir şey kalmamış!

Aylar öncesinde bir gazetede ümit veren bir habere rastlamıştım: YAKINDA KANSERE ÇARE BULUNACAK! Prof.Dr. Axel ULLRICH böyle diyordu. Gerçekten bulunabilecek mi? Yakınlarını, arkadaşlarını kanser illeti yüzünden yitirmiş biri olarak ben de inşallah diyorum.

Kimi gazetelerde, büyük bir çarpıtmayla, halkın dini inançlarını önemsemediği yazıldı. Kurban bayramı vesilesiyle, insanların kurban edilmediği bir bayram dileğinde bulunduğum için! Fakat gazetelerden birinde' insanlar' bölümü atlanınca olan olmuş ve

inançlara saldırdığım haberleri de yayılmıştı. Mümtazer TÜRKÖNE köşesinde işlemişti... Haber Türk'ten Guntay ŞİMŞEK ise 23 Mart 2009 günkü gazetede dini vecibenin yanında 'hayvan katliamı' ifadesini de kullanmışım gibi yansıtmıştı. Elbette hayvanlar da katledilmesin, elbette binlerce hayvan kurban adı altında kesilip kesilip Suudi Arabistan'da yapıldığı gibi vinçlerle kazılan çukurlara gömülmesin. Sokaklar ne insan ne de hayvan kanlarına bulansın. Bunları anlamak için çok akıllı olmak gerekmiyor. Sorun bu değil, sorun bu kişiliklerin din tacirliği yapıp bizi din karşıtı göstermek istemeleridir. Oysa hiç bir yerde saygısızlık taşıyan türden ifadelerim olmamıştı. Sahte dinciler karşısında ise susmamı kimse beklememeliydi. Fakat cezaevindeydim, kışlaya alınmışım. Savunma hakkımı bugüne ertelemek durumunda kalmışım...

İnançlara ve değer yargılarına saygılı olmayı hep esas almışımdır. Mesela orucu annem ve tüm oruçlu anneler için tutuyordum fakat namaz için bir camiye sahte imamlar yüzünden en son 1989 yılında gitmiştim. İmam vaazinde devletin iş imkânları sağladığını, bu yüzden şükretmek gerektiğini anlatınca ve bol bol patron yağcılığı yapınca itiraz ettim ve söz almak için elimi kaldırdım. Yanımda oturan melle İbrahim yavaşça kolumdan tutarak müdahale etti, 'burada tartışma olmaz, imam konuşur biz dinleriz dedi.' Konuşma hakkımın olmadığı bir yerde durmam' dedim çıkıp gittim. Gidiş o gidiş. Üstelik birkaç yıl sonra Maraş'lı yengemin babası Diyarbakır'da imamlık yaparken camisini Hizbullahçıların emrine vermediği için canice katledildi. Benzeri binlerce olayda olduğu gibi... Bunlar yaşanırken sahte dincilere nasıl sessiz kalabilirdim ki?

Öte yandan, Türk ve Kürt annelerinin ağlaması son bulsun diye çırpınırken basınımız, ismimin yanına ŞAHİN yakıştırmasını yapmakta da gecikmemişti.

Şahin, eski doğa tarihçilerinin anlatımlarına göre, gözünü kırpmadan güneşe bakabilen; yavrularını bu özellikleriyle tanıyan; insanların eline geçtiği anda gözleri bağlanmamışsa pençeleriyle başını tutup koparabilen, esareti kabullenmeyen bir kuştur... Bir özgürlük sevdalı bu özellikleri elbette kendisiyle bağdaştırabilir. Fakat alıcı-yırtıcı özellikleri nedeniyle siyasette hep "savaş yanlısı olmak" anlamında kullanılmaktadır ki bu yönüyle saldırıların hedefi yapılırken Parti içine müdahale hedefleniyordu. Daha da vahimi 'bunlar Öcalan'ın gözdeleri' denilerek dünyanın en ilkeli barış savunucusu olan Öcalan hedef gösteriliyordu.

Şahinler-güvercinler kıyaslaması çok önceden Zana ve Tuğluk üzerinden geliştirilmişti. Bir yıl boyunca Zana barışçı, Tuğluk savaş kışkırtıcısıydı dediler; Leyla Zana Öcalan'ı açıktan sahiplenince bu kez rolleri değiştirdiler. Aynı yöntem benimle diğer arkadaşlarım üzerinde de uygulamaya sokulmuştu. Bir sabah Parti binasındayken gazeteler yine şahin filan yazmıştı.

Basın mensupları da oturmuş çaylarını içiyorlardı. 'Ahmet abi bunlara bir şey söyleyermisin' dedim. Espriyle karışık gülerek 'yahu ne şahini, bir şahin varsa o da benim, benden daha şahini yok' dedi. Ertesi gün gazetelerin haber başlığı buydu! Oysa Ahmet Türk gerçekten saygı duyduğum ve aramızda bu türden karşıtlıklar olmadan birlikte çalışabildiğim deneyimli bir siyasetçiydi...

Elbette bu türden yönelimlere prim veren tutumlar da bazen yaşıyordu. Örneğin parti içinde sanki kendisi yalnız barış mücadelesi veriyor ve diğerlerini de buna ikna etmeye çalışıyormuş gibisinden demeç verenler olunca kolaylıkla da basına malzeme sunulmuş oluyordu. Bu bir örgütsel zafiyetti...

İşi barış için 'İmralıyı' ikna etme rollerine soyunmaya kadar vardırıanlar bile oldu. Oysa Kürt siyasetini az-çok tanıyan herkes bilir ki Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan kadar barışı savunan yoktur ve tüm Kürt siyasileri de barışı ondan öğrenmiştir. Barışı savunurken onun kadar saldırıya uğrayan ve onun kadar bedel ödeyen de yoktur...

Hoyratlıklar bitmek bilmiyordu...

Basından bir ismin; Erdoğan AKTAŞ'ın sorumlu olmayan bir tutumu nedeniyle, hiçbir günahı olmayan; mahkûm sevki uygulamaları açısından resmi prosedörlerin dışına çıkmayan adını bile bilmediğim bir Yüzbaşının da başı yandı... Aktaş, GATA'da askerlerle aramızda bir konuşma geçtiği ve bir takım olayların yaşandığı yönünde tamamen yalan olan bir senaryoyu kaleme almıştı. Ki 12 yılını hapishanelerde geçirdiğimi, yüzlerce kez rütbeli askerlerle siyasi gündemler dâhil çeşitli konuları konuştuğumu bilen herkes bu yazıda anlatılanların tamamının da yalan olduğunu bilir. Avukatlarım aracılığıyla Aktaş'a yalanlama mektubu göndermeme rağmen tutumunu düzeltme ihtiyacını duymadı ve ne yazık ki bu yazının hemen ardından Cezaevinde görevli olan Yüzbaşı, askeri savcılıkça açığa alındı ve soruşturmaya tabi tutuldu. Birbirini tasfiye etmek isteyenler pusuda bekliyormuş demek ki. Gazeteler haberi: 'Tutuklu Demirtaşa çay ısmarlayan Yüzbaşıya soruşturma!' biçiminde verdi. Peki, sonrasında ne oldu? Ben biliyorum. Erdoğan Aktaş da araştırıp öğrensin.

Gazetecilik bu olamazdı. Doğru habercilikten geriye eser kalmamış; ismim etrafında yalan-dolan ile insanlar vurularak ve her yerde onurum söz konusu edilerek aslında yalnızlığa mahkûm edilmek istenmişim. **Onur da özgürlük gibidir, kendiliğinden oluşmaz; sürekli mücadelesi verilerek kazanılır...** Her şeyi şeklen düşünecek olursak intihar etmem gerekirdi. Basında bunun için yeterince etkileyici olan bolca malzeme de vardı. Fakat intihar demek bunlara teslim olmak demekti ve hiç düşünmedim. Kendi yöntemlerimle direnmenin inadını yeterince taşıyordum. Her şeye rağmen basın mensupları

arasından, gazeteciliğin ötesinde dostça yaklaşımlarıyla beni yalnız bırakmayanlar da vardı ki basın emekçisi Funda Ceylan'ın gönderdiği ve yaşanan süreçle ilgili olarak da çok anlamlı gelen şarkı sözlerini- bu kitabın yazılmasındaki teşvik ve katkılarını da unutmadığımı belirterek - kendilerine teşekkür borcu olarak aşağıya aktarıyorum.

UNFORGIVEN

Yeni biri katılınca bu dünyaya
Hemen boyun eğdirilir
Bitmek bilmeyen acılı gurur kırılmalarıyla
Genç oğlan onların kurallarını öğrenir
Zamanla çocuk içine kapanır
Haksızlığa uğramış bu şamaroğlanı
Tüm kendi düşüncelerinden mahrum bırakılmış
Genç adam mücadeleyi sürdürür ve bilir
Kendi kendine verdiği bir sözü
Bugünden sonra hiç kimse
İradesini elinden alamayacaktır

Ne hissettiysem
Ne bildiysem
Gösterdiklerimin içinde parıldamadı asla
Hiç olmadım
Hiç görmedim
Görmeyeceğim olabilecek olanı
Hiç özgür olmadım
Hiç kendim olmadım
Bu yüzden sizi affedilmeyen ilan ediyorum

Tüm yaşamlarını adıyorlar
Onunkini çekip çevirmeye
O hepsini memnun etmeye uğraşıyor
Bu acılı kadın
Hep aynı şey yaşamı boyunca
Sürekli savaştı
Kazanamayacağı bir savaştı bu
Yorgun birisi görülüyor artık aldırmayan
Yaşlı adam hazırlanıyor o zaman
Pişmanlık içinde ölmeye
İşte o yaşlı adam benim...

Metallica - Unforgiven

FİRAR

2008 Aralık başlarında 20 günlük izinle gözetim altında Diyarbakır'a ikinci kez gittiğimde hayatımın en büyük yalnızlık duygusunu yaşamıştım. Cihan ve Hüsnü yoktu...

Kadın ve Gençlik Hareketi negatif bir tavır içinde olmadığı gibi sahiplenici yaklaşıyordu. Fakat Demokratik Toplum Koordinasyonu Sözcüleri ve Parti çevresinden kimi arkadaşlarım ise bana karşı kaygıyla karışık sessiz bir tavır içindeydi. Elbette hiçbir şey olmamış gibi davranmalarını bekleyemezdim. Ancak her şeyin daha açık olması arkadaşlığımızın gereğiydi. Açıklık yoktu...

Diyarbakır'ı hiç bu kadar sessiz görmemiştim!

Buraya kadarmış dedim. Fırar ederek bu sessizliği dağıtacağım!
Açık bir takip altındayım fakat zor da olsa yurt dışına
çıkabilirim...

Ancak, her şeyi göze alarak yurt dışından gelmiştim. Çıkmayı,
süreci yarım bırakmayı siyaseten geri adım olarak görüyordum.
Öte yandan eleştiriler ve farklı beklentiler var. Çıktım çıkacağım...
Fakat akliselim üstün gelmiş olacak ki son bir ortak
değerlendirmeye yurt dışına çıkmıyor, kalıyorum. Beni bir
haftada yurtdışına çıkaracağını söyleyenlerin kendileri zorda
kalınca nedense kendilerini koruyamadı, kimisi bir yılda bile
çıkmayı başaramadı. Üzücü de olsa bir ironi gibiydi...

Erkekler için milletvekili olabilmenin şartlarından biri de
askerlik yapmış olmaydı. Meclisteki arkadaşlarımız ve Belediye
Başkanlarımız askerlik yapmışlardı. Tartışmalarda olumsuz
tutumlar onlardan gelmiyordu. Elbette bir partide siyasete
devam edecek olanlar için askerlik engelinin ortadan kalkması
gerektiğini onlardan daha iyi bilen yoktu. 2008 Martına dek
memnu haklarıma sahip değildim fakat bu sorun da ortadan
kalktığı halde yeni engellemelerle karşılaşacaktım...

Askerlik yapmak benimkisi gibiyse, olan zamana oluyordu.
Elbette işin esası farklıydı. Siyasete müdahale olduktan sonrası
askerin çok da umurunda değildi. Yaşananlar, bana askerlik
yaptırmak gibi bir dertlerinin olmadığını göstermişti. Siyasi
müdahale bir darbe gibi yapılmıştı, önemli olan buydu. Zaten
daha sonra DTP kapatılırken beş yıl siyaset yasağı getirildi. Çok
geçmeden de Diyarbakır KCK davasında tutuklanma kararım
çıkarıldı. Bu sırada yurtdışındaydım...

DTP'nin kapatılması demokrasiye vurulmuş bir darbeydi. Fakat
yeni bir Parti için de fırsat sunmuştu. Ama ne yapıldı; önceden
yedek diye kurulan BDP aceleyle devreye konuldu. Oysa aceleye
getirilmeyip Türkiye Partisi için çalışma yapılsaydı tarihi
sonuçlar doğurabilirdi. Hem Kürtler arası ittifak hem de Türkiyeli
diğer tüm demokrasi güçleriyle ittifak çok kapsamlı şekilde
sağlanabilirdi. Oligarşinin en çok korktuğu ve engellemeye
çalıştığı bu ittifak düzeyi ülkenin demokrasi tarihinde bir çığır
açabilirdi. Böylesi ittifak düzeyleri halen başarılmayı bekleyen
stratejik bir hedef durumundadır...

30 TRİLYONLUK FİLM

Ömrümde toto-loto oyunu nedir görmemiştim. Sistemin çirkin bir tezgâhı olarak bakmıştım. Bir şans oyununda 30 trilyon verileceği haberi üzerine tüm Artova askerleri gizliden bu oyuna katıldı. Bu durumda ben de araya girdim ve buraya çıkarsa bu parayla bir film çevireceğimiz üzerine anlaştık.

Gelibolu'lu Emrah senaryosunu yazmaya başladı bile. Trabzonlu Murat filmde Polat gibi bir rol alacağını söylüyor. Eskişehirli Gökhan Reis rolünde olacak. Sivaslı Serkan Gemici olacak. İstanbullu Burhan ve Kırıkkarelili Mustafa filmin yakışıklısı olacaklar. Bursalı Yakup çiçekçi. Burdurlu Hüseyin kamyoncu. Ben siyasetçi, ama Emrah nedense benim 'Baron' olmam gerektiğini söylüyor! Kurtlar vadisi mi çevrilecek, susurluk filmi mi yapılacak, önemli değil; önemli olan askerlerin hep birlikte film çevirme hevesi, kardeşlik ve barış için olsun diyorlar ya bu yeter...

Film üzerine günlerce konuşuldu ama loto çıkmadı...

Onlar HALKIN ÇOCUKLARI, hayatları 30 trilyonla veya her hangi bir maddi değerle ölçülemeyecek kadar değerli...

Gerçekten yazdıkları gibi abi-kardeş olmuştuk... Bu ağabeylik-kardeşlikten Türklerden de Kürtlerden de hoşlanmayanlar olacaktır. Varsın öyle olsun. Kardeşleşmenin doğal ve küçük bir adımıdır bunlar. Askerler arasındaki en duygusallardan biri olan ve Artova'dan sürgün edilen Yakup benim için şiir bile yazdı. İşte Mart 2009 'da yazdığı o şiir:

TERTEMİZ YÜREĞİ
ISLAK PARLAK GÖZLERİYLE
BİR YILDIZI SEVDİ GÖNLÜNCE
BİR GECE GÖZÜKÜP
BİR GECE KAYBOLAN

YILDIZIN PARLAKLIĞI GÖZLERİNDE
İÇİNDEKİ MASUM ÇOCUKSA
YÜREĞİNDEYDİ
ARA SIRA DALAR GİDERDİ
YARASI YÜREĞİNDE
SEVDASI GÖNLÜNDE
İÇİNDE BİR SIZI VARDI
ADIYSA ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI
HERKES SEVEMEZ

İÇİNDEKİ AK GÜVERCİNİ...

KENDİ KALEMLERİNDEN DEVAM

YAKUP SEZER-BURSA:

Abilerin abisi, isterdim ki seni nizamiye kapısından uğurlayayım. Ama kader işte, kardeşin sürgün! Her şeyde vardır bir hayır. Yazdığım şiirlere gelince, bütün güzel şiirler seni anlatıyor canım abim. Hayatımda senin gibi kaliteli insan tanımadım. Abim, Yakup kardeşini unutma, ben seni hep güzel olan türkülerde hatırlayacağım. Abi benim korkum yok, 252 gün öyle ya da böyle geçecek. Yemin ederim endişem sana. Kıymasınlar abi güzelim yıllarına. Çocuk yüreğine de iyi bak hiç büyümesin. Nerde olursan ol, kardeşinin yüreği hep seninle. İnan Artova cehennemi seninle ve sizinle güzeldi. Şimdi Nurettin abimsiz, Uğursuz, Emrahsız günlerim nasıl geçecek. Abi kurban olayım Bursa'ya balık yemeye gel, kardeşini üzme. Seni hiç unutmayacağım abi.

VOLKAN DEMİRCİ-SAMSUN:

Eee abi gidiyorsun. Seni ilk önce 2008 Mayıs'ında Jandarma arabasında gördüm. Askere götürüyorlardı. Nasıpmış ki senle de askerlik yapmak. Ama bu duyguyu sen anlayamazsın, senin gibi bir insanla askerlik yapmayı. Başkaları ne düşünüyor bilmiyorum ama senin gibi böyle dört dörtlük insanı ilk defa görüyorum. Samimiyetimle söylüyorum, yani sana kelimeler yetmez abi. Bize bazı yerlerde soru soruyorlar, Nurettin Demirtaş orda mı diyorlar, senin nasıl bir insan olduğunu soruyorlar. Seni başka türlü tanıyanlar utansın, sana hak vermeyenler utansın abi. Seni TV'de gördüğümde sivilde diyeceğim, bu insan benim asker arkadaşım. O bile bize yeter.

Anlatacağım seni herkese. Nasıl bir insan olduğunu Samsun'a duyuracağım. Çok kişiye yardımcı oldun. Ben ilk defa böyle bir başkan görüyorum. Herkes senin gibi olsa zaten Türkiye böyle olmazdı abi. Bir gün ne olursa olsun seni yanıma Samsun'a bekliyorum. Bir gün inşallah bende gelirim senin yanına. Seni daha yüksek yerlerde görmek istiyoruz abi. Allaha emanet ol. Seni seviyoruz.

HÜSEYİN MAYDA-BURDUR:

Saygıdeğer Nurettin Abiciğim. Senin Artova'daki şafağını sayarken bak işte benim şafağım daha çabuk bitti. Seninle çok anılarımız oldu. Nerdeyse günümüzün yarısı beraber geçti. Ben buraya ilk geldiğimde sana karşı bir yanlışım olduysa kusura bakma. Zaman geldi, artık bir gün sonra Turhal'dayım. Belki askerlik her yerde aynıdır ama ben seni şu nizamiye kapısından sağ salım çıkarmak istiyordum. Ama nasip değilmiş. Bana çok yardımın oldu. Canım sıkkın olduğunda o tatlı muhabbetlerinle moral verdin. Her zaman birbirimizin kalbini kırmamaya çalıştık. Düşüncelerimizi tartıştık, konuştuk. Şimdiye dek tanıdığım en kültürlü insan sensin. İnsana insan olduğu için değer veren birisin. İnşallah askerden sonra görüşeceğiz, düğününe geleceksin.

Sana karşı kafamdaki düşüncelerimi yazsam bu defter yetmez. Hakkını helal et. Allahım bütün istediğin şeylerin ve bütün sevdiklerinin seninle olmasını nasip etsin. Allaha emanet ol. Bütün ailene garip kamyoncudan selam söyle. Abi biz kamyoncuların yollarda ismi, kızlarda resmi... Çiftçi Kamyoncu Hüseyin.

MUSTAFA BULUT (Duygusal terminatör) -KIRIKKALE:

Aşkı sürgün, hayatı sürgün, lakabı deli, kendi akıllı Mustafa Bulut ben... Evet, abi otuz gün erken ayrılışımız var seninle. Tek hüznümüz buradaki arkadaşlık, güzel türküleri birlikte dinleyememek, M. Kılıç ile dalga geçememek, N.Boztaş'a Coşkun diyememek, seninle sohbet edip film izleyememek. Bunları özleyeceğim. Olsun ben eminim Barış, Burak, H. İbo, Memiş, Serkan, Gökhan, Burhan, Emrah ve beni unutmazsın ve bizde seni unutamayız, unutmayız. Sevgi, saygıda sana kusur etmemeye çalıştım, başarabildiysem ne mutlu bana. Senden de ne kötü bir hareket, ne kötü bir laf duydum. Çok iyi yürekli, herkese yardım eden, dertlerini dinleyen ve yanlarında olan erdemli abisisin Artova'nın. Sana kahvaltı sözüm var abi, elbet birgün ödeyeceğim. İnşallah benim bu hüznümlü hayatıma da güneş doğar ve beni üzenler kahrolurlar. Kendine iyi bak, Allaha emanet ol, unutulmamak ve unutmamak üzere hoşça kal.

EMRAH AVCI-ÇANAKKALE:

Evet, sevgili abiciğim. Yeri geldiğinde lanet ettiğimiz şu Artova'dan gideceğim için üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama zamansız gelen ayrılıklar hep böyle acı oluyor işte. Gerçi Artova diye bir yer yok ama neyse, madem buradayız şimdi ayıp olmasın Artova'ya. Aramızda ilginç bir kovalamaca oldu biliyor musun? Safranbolu- Tokat- Artova bir güç bizi tanıştırmak için devamlı uğraştı ve sonunda başardı. İyi ki de başarmış yani. Valla abi ne yalan söyleyeyim, seni tanımadan önce, az çok orda burada ismini duyuyordum ama pek iyi bir gözle bakmıyordum. Sen de az çok beni tanımışsındır. Gerçi çok nadir bir şeydir önyargılı davranmam ama aldandım işte, hakkında önyargılı düşüncelerim

oldu. Neyse sonuca bakmak lazım. Benim senin gibi bir abim, senin benim gibi bir kardeşin oldu. Zaten askerliğin insana verdiği en büyük kıyak budur herhalde, sizler gibi candan dostlar. Artık muhabbetimizi sivil yaşantımızda devam ettiririz. İki gün sonra gidiyorum, sürgünlerdeyim yani. Öyle yada böyle, burada yada orda, bir gün bitecek. Ve işte biz bu güzel hoş sohbetimizi, güzel hoş arkadaşlarımızla böyle rakı, balık, darbuka, keman eşliğinde müziğin damarlarımıza işleyen ahengiyle kendimizden geçerek ve iyisiyle kötüsüyle geçen askerlik anılarıyla birlikte sohbetimize sohbet katacağız güzel abim.

Abi bence sen, senin gibi düşünen arkadaşlarınla, güzel işler yapmak için başka bir parti adı altında çalışmalarınıza devam edin. Ama hepsi senin gibi temiz insanlardan olsun. Çünkü bu vatan hepimizin abi. Çanakkale savaşlarında Türküyle Kürdüyle sırt sırta cephelelerde bu vatan için savaşmışız. Başka bir şey için değil yani. Sen çok başarılı ve mantıklı düşünmenin yanı sıra çok güzel yeteneklere sahip bir insansın. Yani sen siyasette başarılı olamazsan bile –ki öyle bir ihtimal vermiyorum- ama yine ne bileyim yazıların, çizdiğin resimler, yazdığın şiirler her şeyiyle mükemmel bir insansın abi. Sözün bittiği yer... Unutma artık Gelibolu’da bir evin var. Gidiyorum bütün aşklar yüreğimde. Çanakkaleli Koca Reisten sevgiler.

Not: Bir Alo de gelmezsem gençliğim solsun!

KAAN BURHAN PİROL: İSTANBUL:

Kısaca N.D abiciğim. Satırlarıma nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Çünkü seninle bu A.İ.J.K.’lığında en çok gün geçiren insanlardan, ikisinden biri benim. Askere başlamadan önce senin ismini bile bilmiyordum. Politikayla hiçbir ilgim olmadığından. Ama acemiliğe Safranbolu’da başladığımda bir N.D serüveni başladı benim için. Taa orda içime doğmuştu seninle askerlik yapacağım sanki. Tokat, Artova ve KBP- N.D tanışımı başladı. Tanışmadan önce seni tanımayanlar bilmeden konuşurlardı. Ama şimdi onlardan bilgi almama gerek kalmadı. Seninle hemen hemen bir yıl aynı yemeği, koğuştaki, sigarayı vb. şeyleri paylaştık ve en çok değer verdiğin insanların başında da ben geliyordum galiba. Örneğin bir başkası bir olay yapınca onun sesini kesmeyi çok iyi biliyorsun ama aynı şeyi ben yapınca daha olumlu, daha güzel bir dille beni uyandırıyor. Bu yüzden de sağol. Bu kadar uzun süre içerisinde eğer hatam olduysa emin ol ki istemeden olmuştur. Kusura bakma abiciğim. Ama senin beni anlayacağını biliyorum. Seni tanıdıktan sonra her konuyu çekinmeden söyledim. Bu yüzden de benim gözümde yerin farklıdır. Bir hafta sonra gidiyorsun sivil. Ama arkandan geliyorum. İşlerinin de çok yoğun olduğunu biliyorum. Allah yardım etsin. İstanbul’da da bir evinin olduğunu unutma. Hakkını helal et.

MURAT SAĞIR-TRABZON:

Nerden başlayacağımı bilemiyorum abi. Aslında yazacak çok şey var. Ben yazı yazmayı severim ama santraldeki Semaç'tan hariç. O yüzden bu santral denen yer, her şeyden bıktırdı beni. Bu yüzden yazı yazmayı da artık sevmiyorum. Bu, sana yazmayacağım anlamına gelmiyor. Kısa ve öz yazacağım. Acemi birliğim Foça'daydı. Oradan Tokat'a uçtuk. Oradan sürgün Artova'ya. Artova deyince sanki bütün yüzler bana çevrildi. Neden baktıklarını anlamış değildim. Ama inanki ben seni burada tanıdım. Belki ismini duymuşumdur ama burada tanıdım seni. İnsanı yargılamam günahdır. Çok şey dediler, şöyledir böyledir diye. Ama ben hiçbirine kulak asmadım. Gidip göreceğiz dedim. Geldik ve gördük. Anlatılanlarla ilgin yok. Geçmişini bilmiyorum. Hakkında fazla bir bilgi edinmiş değilim, gereği de yok zaten. Ben seni böyle tanıdım, böyle devam eder gider abi. Güzel sohbetler, güzel eğlenceleri yaşadık. Yeri geldi üzüldük, yeri geldi mutluluğun en yüksek günlerini yaşadık... Bu arada benim askerlik bu dört duvar arasında zor biter. Bu defteri her açışında anla ki LAZ yine isyan ediyor. Benden bu kadar. Her şey gönlünce olsun. Saatler mi durmuş yoksa zaman mı? Ümitler tükenmiş halim yaman mı? Uzman Komando Er Deli Reis 61'den sevgilerle. Hoşçakal.

RIZA DURMAK-KONYA:

Sevgili Nurettin Abi, seni asla unutmayacağım. Seninle geçirdiğimiz günlerin hepsi bana çok güzel geldi. Sensiz 220 gün askerlik yapacağız. Sana sivilde başarılar dilerim. Burada bana hep yardımcı oldun, Allah razı olsun. Hakkını helal et abi. Beş günün kaldı, senden ayrılıyor. Bundan sonra geçmez şafaklar abi. Konya'ya gelersen, bana uğramadan gidersen hatırım kalır. Benden bu kadar. Konyalı Rıza Baba.

GÖKHAN DOĞAN-ESKİŞEHİR:

Artık anıların yazılma sırası sana geldi be abi. Ne zaman bitecek, ne zaman gideceğiz derken beklenen gün geldi. Aslında anlatılacak, yazılacak, konuşulacak o kadar şey varki. Ama buna ne defterler, ne kalemler yeter. Seninle Artova'da epey vakit geçirdik. Bazı zorluklara beraber katlandık. Ama hiçbir zaman yılmadık. Her şeyden keyif almasını bildik. Dışarıda gösterilenle burada farklısın ama bize göre farklı olmanın sebebi seni tanımamış olmamızdı. Kalitenle, insanlığınla, bilgilerinle farkını kanıtladın ve gönlümüzde bir taht kurdun. Unutulmayacak insanlar arasına girdin bizim için. Seninle bir gün belki aynı mecliste yer alırız! Ama buradan gittikten sonraki tek isteğim, buradan bazı kişilerle aynı masada tekrardan oturmak. İnşallah o istediğim sofraya sende katılırsın abi. Neyse fazla uzatmayayım. Kendine iyi bak. Hakkını helal et. Benden taraf helal olsun.

Eskişehir'e yolun düşerse uğramadan gitme sakın. Kapımız her zaman açık. Biz ağır değiliz, millet hafif... Hoşça kal.

NURETTİN BOZTAŞ-BALIKESİR:

Evet sevgili abiciğim. Seninle burada beş ayımız beraber geçti. İyi kötü günlerimiz oldu. İnşallah sivil hayatta da karşılaşırız. İşin düşerse Bandırma'ya derhal beni ara. Hakkını helal et. Benim varsa eğer, benden de helal olsun. Nöbetleri seninle tutmak güzeldi. Ayakta uyukladığımız geceleri hiç unutmuyacağım. Sana sivilde başarı, mutluluk ve sevinçli günler dilerim. Yüzünden gülücükler hiç eksik olmasın. Kendine iyi bak, bizleri unutma abi. Adaşın Bandırmalı Nurettin'den Diyarbakır'a selamlar olsun.

M.UĞUR CAMEKAN-İSTANBUL:

Güzel insan Nurettin Abi. Ayrılık vakti geldi. Seninle 100 gün kadar bir zamanı beraber geçirdik. Yan yana ranzalarda yattık. Sabah koğuş kalk sesiyle beraber gözümüzü açtığımızda hep karşımda seni görürdüm. Bence seni görünce işlerim de yolunda gitti ve günlerim de güzel geçti. Beş gün sonra sabah kalktığımda karşımda sen olmayacaksın. Ama inan abi, senin yerin hep gönlümde. Zaten biz seni istesek de unutamayız. Çünkü sen bizlerde çok derin izler bıraktın. Abi senin gülüşüne, sohbetlerine inan çok ama çok hasret kalacağım. Ama gitmen gerektiğini de çok iyi biliyorum. Çünkü dışarıda bekleyen ve yapacak işlerin çok.

Dediğim gibi sen gerçekten çok güzel bir insansın. Seninle yaptığımız sohbetleri, senin anlattığın hayat tecrübelerini aklımın bir köşesine çoktan yazdım. Kitabımızı sabırsızlıkla bekliyorum. Kitabımızı diyorum çünkü sen her seferinde o kitap hepimizin derdin. Belki film çekemedik ama olsun kitap yazmak da bize yeter de artar bile. Belki gün gelir filmimizi de çekeriz, belli mi olur. Ben de Mayıs'ın 20'si gibi çıkacağım. Seni İstanbul'a bekliyorum. Kendine çok iyi bak, Allaha emanet ol. Başkalarının artist olduğu yerde yönetmen daima sen ol abi...

MUSTAFA KESİK-AFYON:

Abi bu yarı açık cezaevine geleli dokuz ay oldu. Seninle olmak güzeldi ama gitmen lazım. Sivilde başarılar dilerim. Seninle televizyon karşısında oturup çay içtik, sohbet ettik. Eski tarihlerden bahsettik. Fazla bilmezdik, tarihlerimizi bize öğrettin.

Sağol abi. Bana çok yardımcı oldun. Çok cana yakın, temiz kalpli birisin. Allah razı olsun abi. Uğursuz, söz dinlemez insanlar da geldi. Senin gibi güzel, abim kadar sevdiğim iyi insanlar da buraya geldi. Seni hiç unutmayacağım. Sana abi diyorum çünkü benim abim yok. Seni abim kadar yakın hissediyorum... Allah ne muradın varsa versin. Her aklıma geldiğinde sana dualar edeceğim. İnşallah yazamadığım diğer şeyleri de sivilde çay, kahve içtiğimizde anarız. Afyon tarafına bekliyorum. Ben de Diyarbakır'a gelirsem bir tek tanıdığım sen varsın zaten. Allah yar ve yardımcın olsun. E.Landçı Mustafa (Mustafalar ölmesin...)

ABDULLAH AKMAZ-ÇORUM:

15.11.2008 tarihinde Tokat'a geldim. Burada bize yeni birliklerimizi açıkladılar ve benim yerim Artova oldu. İçimde buruk bir heyecan vardı. Hem oniki ayımı geçireceğim ilçe, hem de o ilçenin ayrıcalığı olan sen, Nurettin Abim. Buraya yeni geldiğimde kapıda gülen, samimi bir yüz vardı. Bana anlatılanların aksine karşımda gerçekten adam gibi bir adam vardı. Daha samimiyeti kurmadan sana kanım ısınmıştı. Günler geçiyor, senin konuşmaların, yılların verdiği deneyimle abi şefkati olarak hepimizi etkiliyordu.

Bazı insanlar seni eleştiriyor olabilir ama ben senin yüzüne ne konuştuysam arkandan da hep aynı konuşacağım. Ben insanları insan olduğu için severim. Herkesin kendine göre fikirleri, hayata dair beklentileri var. Herkesin kararlarına saygı duymak gerekir. En azından ben saygı duyuyorum. Şimdi gidiyorsun abi. Yolun açık olsun. İnşallah hayatta her şey istediğin gibi olur, çünkü sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun. Abi seni özleyeceğiz. Allaha emanet ol. Saygılarımla, yolun Çoruma düşerse uğramazsan darılırım...

SERKAN SATILMIŞ-SİVAS:

Evet, sevgili Nurettin abi, sonunda senin de gidişini göreceğim. Sanki bazen imkânsız gibi geliyor insana. Ama şaka gibi de gelse, anlamlı ya da anlamsız, ömrümüzden alınan 460 günü bitirip gitmek güzel. Buraya geldiğimden beri çok şükür aramızda en ufak bir husumet olmadı. Gerçekten çok temiz ve gerçekçi bir kalbin var. Hayatı çok farklı yerlerde, çok farklı bir şekilde yaşamamanın bir etkisi varmı bilmiyorum ama inan hayatta görüşmek istediğim, halini hatırını sormak istediğim insanların en başındasın. Burada inanıyorum ki insan kendini nasıl anlatırsa anlatsın, kişiliğini- benliğini çok açık bir şekilde ortaya koyuyor. Zaten istese de kimse saklayamaz bunu. Çünkü yirmidört saatimiz beraber.

Uzun yıllar içeri hayatı görmüşsün abi. Seni çok iyi anlayanlardan biri benim. Senin yattığın cezanın onda birini yatmadım belki. Ama demiştin ya insan on gün dahi kalsa, özgürlüğün, eldekilerin kıymetini daha iyi anlıyor. İşte bütün bunların toplamı hayatı acısıyla, karmaşasıyla, durgunluklarıyla yaşamışsın.

Kendimi şanslı hissediyorum. Neden dersen ben hayatı kolay yaşayan insanları sevmiyorum abi. Bu babam dahi olsa böyledir. Hayattan ne aldıysan fazlasıyla insanlara vermeye çalışıyorsun. Allahın izniyle seninle sivilde uzun uzun muhabbet etmek ve güzel bir rakı masası kurup demlenmek istiyorum. Hayatta kimin nerede, ne yapacağı hiç belli değil. Olurda görüşemezsek hakkını helal et. Sana gerek siyaset hayatında, gerekse inşallah olursa evlilik hayatında başarı, sağlık ve mutluluk diliyorum. Her şey için çok sağol. Allaha emanet ol. Sürgünde umutlar kadar uzak... Bir yağmur damlası kadar ıslak olsak da selamımız sevdiklerimize hep gidecektir. 24.07.2009 Rotasız kaptan Serkan

BİTİRİRKEN

‘Yeni gürültüler bulanların değil, yeni değerler bulanların etrafında döner dünya, sessizce döner...’ Nietzsche sanki bu sözü Tarihsel Savunmalar için, özellikle de ÖZGÜRLÜK

SOSYOLOJİSİ için söylemiş. Tarihi oradan okuduğunuzda dünyaya yeni bir gözle bakarsınız ve değerler sistematığınız değişir.

Bir sürecin tanığı, sanığı ve yargılayanı oldum fakat geriye ne kaldı denilirse inandığım değerler ve dostluklar dışında daha önemli bir şeyden bahsedemem. Bir darbe yemiştım ama tarihin akışında okyanusta damla bile sayılmazdı. Bu yüzden üzülmeye değmezdi ama ortada duran bir onur borcu da vardı.

Geçen zamana hangi anlamları yüklemek gerekiyor? Bugüne etkileri olsa da özeleştirici gücüyle bunları aşmak gerekiyordu. Özeleştirici zamanına gelince artık çileci bir duruş değil mücadelecı bir duruş zamanına girmiştım...

İnsanlar çilelerinin bitmesini ister ama bunun için gerekli gayreti çoğu zaman göstermezler. Belki süresi belliyse zaten bitecek diye ek bir çabaya da girmeyip gün sayarlar. Askerlikte olduğu gibi...

Ben gün saymadım. Yakışmaz diye değil zamana yüklediğim farklı anlamdan dolayı. Mesela ilk kez kelepçelenmem 1993 Haziranının 24'ünde Perşembe günü saat 16. 00'da, İzmir vapur iskelesinde beklerken gerçekleşmiştir. Saniye saniye unutmam o anları. Fakat 12 yıl sonra hangi ay, hangi gün tahliye olduğumu halen bilmiyorum. Sonbahardı, o kadar. Buruktum, çünkü özgürlüğe çıkmıyordum. Kışladan da özgürlüğe çıkmıyordum.

Artova'dan çıkarken bir yere not ettim; 25 TEMMUZ 2009 CUMARTESİ gecesi 15 ayın tamamı bitti. Beni almaya gelenler: Tahir DEMİRTAŞ, Selahattin DEMİRTAŞ ve Sedat DEMİRTAŞ tı. Bir gün önce bir grup milletvekilinin ve Parti yöneticisinin de geleceğı iletilmişti. Ben de kalabalık gelinmemesini istemiştım. Her ne oluyrsa gelecek olanlar da son anda vazgeçmişlerdi. Nedenini hiçbir zaman sormadım. Kendimde bu hakkı bulmamıştım...

Yaşanan süreçte DTP yönetiminin benimle ve bir bütün olarak süreçle ilgili tutumunu eleştirsem de bu dönemde siyasete belli bir düzey kazandırdıklarını görüyordum. Her şeye rağmen Türkiye'de DTP-BDP kadar barış ve demokrasi konusunda samimi olan ve bunun için çok ağır bedeller ödeyen başka bir parti yoktu.

Arabamız Diyarbakır'a girdiğinde kırgınlıkları unutmuştım. Acı veren birçok hatırayı geride bırakmıştım. Diyarbakır'ın iyileştirici bir yönü vardı; yeğenlerim Delal ve Dilda'nın da...

Ve şimdi yine en çok özlemini duyduğum halk arasında olmak gibi bir fırsatı yakalamışken yurtdışına çıkmak zorunda kalıyordum...

Muhasebeyle geçen ve yıpratıcı yönleri olan bir süreçten sonra kendime karşı da yapıcı olmak durumundaydım. En ağır eleştirileri bile olgunlukla karşılayacaktım. Bir amacım vardı ve kendi eksikliklerimi görerek yoluma devam edecektim. Ne günah çıkaran bir pozisyonda oldum ne de eleştiri ve beklentilere karşı umursamaz davrandım. Söylenen hiçbir şeyi kulak ardı etmiyordum.

Siyasilerle görüşüyordum, sözlerine kulak veriyordum. Yerel yönetimlere seçilenleri dinliyordum, büyük çoğunluğu eğitimsizdi. Eğitimlerini teşvik ediyordum. Koço 24 yıl hapis yattıktan sonra, şimdi belediye meclisine seçilmişti. Ona Diyarbakır zindanında işkence yapanlar acaba onun belediye yönetici olduğunu öğrenmişler miydi? Diyarbakır'da büyüyen meclis üyeleri şimdi kendi kentlerini yönetiyordu. Ne güzel bir imkân! Fakat ne dünyadaki halkçı belediyeler deneyimlerini ne de bizim belediyecilik anlayışımızı biliyorlardı. Tartıştıkça eğitim ihtiyacının aciliyeti kendisini gösteriyordu. Eğitimi benim vermemi istediler. Keşke imkân olsaydı ama dışarıya çıkmak zorundaydım...

İş çevreleri de eleştiri ve beklentilerini paylaşmak istiyordu. Mersinli işadamlarından Sabri TEKLİ ve Mehmet KARABULUT haber göndermişlerdi: BU İŞ BÖYLE OLMAZ! YÖNTEM GELİŞTİRMELİSİNİZ! Tek cümlelik böyle bir ifade bile düşünmeye, sorgulamaya bir katkı olabiliyordu. TÜSİAD çevrelerinden de mesajlar geliyordu. İş çevreleri süreci yakından takip ediyordu; çatışmalar olmasa, ekonomide, Cumhuriyet tarihinde görülmemiş bir büyüme sağlanması zor olmayacaktır. Bunun için de, İnandığımız doğruları savunacaktık fakat kimsenin eline basitliklerle bizi vuracak koz vermeden; siyasette akılcı, yapıcı ve çözümleyici olmamız bekleniyordu.

Hatalardan ders çıkarıp ileriye bakmak gerekiyordu. Hayat her zaman istediğimiz gibi şans ve fırsat sunmuyor. O halde sıklıkla hata yapma lüksümüz de olamazdı. Benim o sahada bulunup bulunmamam önemli değil, önemli olan her hatamızdan herkesin ders çıkarmasıdır.

Şimdi zihnen geleceği umutla örüyorum ama acıların da tümünden bitmeyeceğini biliyorum. Tarihe yön veren olguları düşünüyor ve huzuru en çok orada buluyorum...

Yıkımlar arasından yükselir bazen en umulmadık umutlar; yaşam orada yeniden yaratılır.

Yeryüzünde yıkımları bol olan toplumlar arasındayız; bunca yıkıma rağmen ayaktaysak, demek ki YAPICI ENERJİNİN GÜCÜ YIKICI ENERJİDEN DAHA FAZLADIR!

Kanımca insanı yıkıcı yapan şeyler doyumsuzluktan, aşırı duygusallıktan veya tam tersine duygusuzluktan ileri geliyor.

Bunların kapitalist sistemden kaynaklı oluşunu Tarihi Savunmalar mükemmel çözümlemiştir.

Alternatif, ahlaki-politik toplumun inşasındadır. Yıkımların acı deneyimleri ardından Bilinç ve Otokontrol geliştikçe insan daha fazla yapıcı gücünü, inşa gücünü açığa çıkarabilir. Yıkmaya yönelen duygu kabarmalarında bir an durup DEĞER Mİ? Diye kendimize sormamız gerekir...

Bireyde yapıcı özelliğin gelişmesi ve toplumda yaygınlaşması en başta eğitim sisteminin geliştirilmesiyle mümkündür. Birey olarak gelişkinliğini sağlayamayan, hiçbir zaman kendisi olamıyor, hep başkalarının yönlendirmesiyle hareket ediyor ve başkaları adına yakıp-yıkıyor... Bunun aşılmasının yolu bireyi toplumsallığı içinde birey yapan bir felsefenin gelişmesinden geçiyor. Fakat eğitim sisteminde felsefeye maalesef önemince yer verilmiyor. Felsefesiz bir eğitim sisteminin bizi, çocuklarımızı nereye götürdüğü belli değildir...

Bu konuda Türkiye Felsefe Kurumu Başkanı **Prof.Dr. İoanna KUÇURADİ**'nin söylediklerine kulak vermeliyiz: Milliyet'ten Filiz AYGÜNDÜZ'ün yaptığı röportajda şöyle diyor KUÇURADİ Hoca:

'Eğitim işlerinde ve insan haklarına dayalı hukuk ve politika oluşturmada felsefi bilgi çok önemli. Dört yıl boyunca her biri üçer saatlik dört felsefe dersi koyalım okullara; biri BAĞLANTI KURMA ALIŞTIRMALARI, biri DEĞER SORUNLARI, biri ETİK SORUNLARI, biri de İNSAN HAKLARIYLA İLGİLİ. İddia ediyorum,15-20 yıl sonra Türkiye farklı olur...'

Hoca çok iyi niyetlice düşünüyor fakat resmi okul sistemlerinin özgür iradeye kapalı olduğunu göz ardı ediyor gibi...

Eğitim sisteminin değişmesinden bahsederken acaba aynı şey Ordu ve Emniyet Kurumları için de geçerli olabilir mi? Subay veya polis okullarında eğitimin nasıl olduğunu bilmiyorum fakat kışla içinde gördüğüm kadarıyla kütüphaneler sadece Türkçülüğü öven; Kürdü, Aleviyi, Gayrimüslümü ve her türden farklılığı tehdit sayan yığınla kitapla dolu...

TRT bünyesinde Kürtçe TV Kanalı kurulurken kütüphanelerde sadece Kürt yoktur tezini işleyen kitapları bulundurmanın haklı bir gerekçesi olmasa gerek...

Almanya'da üç bin tane cami varken kendi ülkemizde farklı inançları şüpheyile karşılamak demokrasi adına çok da iç açıcı olmasa gerek...

Ve 21. Yüzyılda zorunlu askerliğe alternatif tartışma yürütmeyi DÜŞMANLIK olarak algılama ve yargılamanın çağdaşlıkla ilgisi olmasa gerek...

'Asker siyasete müdahale ediyor, bu yüzden demokratikleşemiyoruz' gibi bir söylem yıllar yılı siyasi iktidarlar tarafından kendi sorumluluklarından kaçmanın bir argümanı olarak kullanılmıştır. Askerin siyasete darbeler yoluyla müdahale etmesi döneminin bittiği herkesçe söyleniyor. Buna rağmen Ordu içinde tüm toplumu askerce şekillendirmek isteyen zihniyette kişiler çıkabilir ki ordunun anayasada tanımlanan görevleri yeniden şekillendirilmedikçe teorik olarak müdahale imkânı her zaman vardır. Bu anlayışa karşı durmak elbette demokrasiyi savunan herkesin görevidir. Ayrıca, askeri değerlerin tüm topluma hâkim kılınmak istenmesi karşısında antimilitarist bir tutum takınmak ile topyekûn askerleri hedef almak aynı şey değildir. Karşı çıkılan her şeyin yerli yerinde kavramlarla ele alınması hedefin şaşırılmaması için zorunludur. Fakat her türlü gelişme sorununun önüne askeri çıkaran ve askeri suçlayan mantık da hata yapıyor ve siyasi egemenlikçiliği ve gericiliği meşrulaştırıyor. AKP bu söylemi çok kullandı. Değişim istiyormuş da, Kürt sorununu çözecekmiş de ordu engelliyormuş! Olabilir, belki ordu da istemiyordur ama çözmesi gereken kurumun başında kim var? Başbakan! Bu yüzden çocuklar bile artık bu gerekçelere gülüyor...

Toplumsal barış için asker, sivil, bürokrat, siyasetçi demeden zihniyet değişimini gündemleştirmek gerekir. Şiddet ve baskı yöntemlerinin hiçbir soruna çözüm üretmediğini, aksine sorunları daha da derinleştirdiğini hesaba katarak, tüm kurumlarda şiddeti, baskıyı koşullayan kanun, kural ve yönetim tarzlarının reforma tabi tutulması ve toplumun kendi öz örgütlülüğüyle sorunlarını çözmesinin önündeki engellerin kaldırılması vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Siyaset kurumu bunun dışında değildir. Aksine en büyük reforma ihtiyacı olan alan siyaset kurumudur.

Kozmetik yaklaşımların 'TAKE OF!' için yeterli olmadığı yeterince görülmüş durumdadır. Kalkışa geçmenin tek kanatla da mümkün olmadığı anlaşılmak durumundadır. Diğer bir deyişle masanın her iki tarafına da kendimiz oturarak bir diyalog sürecini geliştirdiğimizden bahsedemeyiz. Erdoğan yıllarca masanın her iki yanında da ben olacağım dedi ve çok büyük değerlerin yitimine sebep oldu. O da bir gün değişimi kabullenmek zorunda kalacak yoksa aşılp gidecek...

Öte yandan sürekli yakınmacı bir dil ile diyalog zeminini güçlendiremeyiz. Diyalog olmadığında birbirini anlama, esneme ve yakınlaşma da mümkün olmuyor. Dolayısıyla tek çare kalıyor geriye: ÖNYARGISIZ VE KORKUSUZCA DİYALOG GELİŞTİRMEK!

Yaşamın değil ölümün ve şiddetin yüceltildiği bir coğrafyada zihin ve yürekler paramparça ve her parçası granit kadar sert olur.

Psikolojik bariyerleri ortadan kaldırmadan akıl yoluna girmenin mümkün olmadığı günümüzde yapıcı bir üslup ön açıcı olabilir.

Hem zorunlu askerlik uygulaması, hem de dar Milli hassasiyetler itibariyle bununla yakın bağlantı içinde olan Kürt sorununun çözümünde artık çağdaş ölçülerle düşünmek ve DEMOKRATİK TÜRKİYE SEVGİSİ, DEMOKRATİK ORTAK VATAN SEVGİSİ etrafında birleşip ortak akıl ile hareket etmek zorundayız.

Sık sık eril bir üslupla 'kız alıp vermişiz' denilir ya, ben bunu kabul etmiyorum. Kendi ailemde de Niğde'li, Aydın'lı, İzmir'li gelinlerimiz var. Fakat milliyetçi olmamanın, kardeşleşmenin gerekçesi bu kadarla sınırlı olamaz. Ne yani 'kız alıp vermemiş olsak' birbirimizi boğazlayacak mıyız? Irka dayalı her türlü milliyetçiliği, egemenlerin halka karşı bir oyunu ve kapitalizmin en sapkın ideolojisi olarak değerlendirirken Kürt Milliyetçiliği yapmamız düşünülemez herhalde. DTP için de aynı şeyi söylememiz mümkündür. Yerel seçim döneminde sertleşen konjunktürde yer yer milliyetçi bir söyleme düşmüş gibi görünse bile özü itibariyle ayrılıkçı değil birlik çözümünden ve demokratik bir Türkiye'den yanadır. Kavramları birbirine karıştırmamak gerekir. **En temel haklarından yoksun olan Kürt halkını, haklarını istedi diye kimse milliyetçilikle suçlayamaz.** Artova'daki ülkücü gençlerin söylediği gibi, Türk Milliyetçiliğinin niteliği de, ırkçı yaklaşımlardan uzaklaşıp kültür zeminine oturtulmalı ve Türkiye sevgisine dönüşmeli ki ortak paydada buluşabilelim.

Bunun için yalanlar karşısında daha uyanık olmak zorunluluğu vardır. Kitabı son kez gözden geçirirken ilginç bir gelişme yaşandı. Eski bir Özel Harekâtçı çocuklarıyla birlikte İstanbul'da Newroz kutlamalarına katıldı ve bazı itiraflarda bulundu. Yıllarca en kanlı cinayetlere imza atmış biri olarak yaptığı bazı kıyaslamalar ve ifade tarzı rahatsız edici olsa da devlet içinden gelen önemli bir itiraf olduğu için Ayhan Çarkın'ın açıklamalarına yer vereceğim ki gerçekten ibretliktir.

22.03.2011 tarihli Radikal gazetesi açıklamaları duyurmuştu:

BU ATEŞ HEPİMİZİ YAKACAK

Ben 1986'da Güneydoğu'ya ilk gönderilen 320 kişilik Özel Harekât grubu içindeydim. 1990'a kadar bölgede kaldım. Hepimiz kana bulaşmıştık. Öyle korkunç şeyler yapıldı ki o halka. Gittiğimizde baktık adamın biri gelmiş, çoluğun çocuğun içinde adamın birini çırılçıplak soymuş. Milleti köy ortasında toplamış dayak atıyor. Bir Kürt'ü PKK'lı diye çırılçıplak soyan bir zihniyet nedir? Bunlar Atatürk'ün askeri olamaz. Bunun adı terörle mücadele değildi, bunun adı ihanetti. Ben bu halka (Kürtler) uçak kullanıldığını gördüm. Top kullanıyorsun, tank kullanıyorsun, mayınlar kullanıyorsun halkına karşı. Bu ateş hepimizi yakacak. B... yedirdik bu millete. Tırnaklarını söktük, dilini yasakladık, biz bunu yaptık. Ama Kürt halkından rica ediyorum bizim

bayrağımıza saygısızlık yapmayın, bu bayrağa en azından siz sahip çıkın. Bu bayrağın en çok Kürtlere ihtiyacı var. Kürt halkı bizim onurumuz, omurgamız, gururumuz. Bir özür dilememiz lazım Kürtlerden... Şimdi her tarafta toplu mezarlar çıkıyor. İster gerilla de ister terörist. Bu toplu mezarlar bu ülkenin ayıbıdır.

BEN İKİ ABDULLAH SEVDİM BU HAYATTA

Adam bağılıyor yıllardır İmralı'da. Ben de buradan bağıryorum şu anda. Öcalan'a saygı duyuyorum. Ben onun liderlik vasfına saygı duydum. Kan dursun istiyor. Öcalan şimdiye kadar Türk bayrağına, Türk halkına saygısızlık ettirmedi. Ben iki Abdullah sevdim bu hayatta. Biri Abdullah Öcalan, diğeri Abdullah Çatlı. Bunlar lider vasıflı insanlardı. Ne olur bu ülkeye yardım etsin Kürtler. Abdullah Öcalan'a sesleniyorum: Türkiye'ye sahip çık, yardım et.

BU KANI DÖKEN BAŞKASIYDI

Dehşet şeyler yaşandı o bölgede. 1986'da gittik oraya. Bir yıl sonra Mardin Ömerli'ye bağlı Pınarcık Köyü'nde bir katliam yaşandı. 16'sı çocuk 30 kişi katledilmişti. O köye gittim, kan barut kokusu vardı her tarafta. Pınarcık katliamını provokasyon amaçlı JİTEM'in oluşturduğu gruplar yaptı. Çoğu çocuk 30 insan. Bir çocuğun cansız bedeni kollarımdaydı (ağlıyor)... O insanları örgüt öldürmedi. Bu kanı döken başkasıydı. Başbağlar katliamı, Bilan kazası olayı, Jave köyleri... Aynı ekip yaptı bunları. Başbağlar katliamı kesinlikle Ergenekon zihniyeti ürünüdür.

...Kendi içimdeki karanlıktan kurtulmak istiyorum. Şimdi o beraber görev yaptığımız arkadaşlarıma sesleniyorum. Siz de çıkın anlatın tüm bildiklerinizi. Artık konuşmak lazım.'

...Bize başkanlık yapan İbrahim Şahin şimdi deli raporu peşinde. Beni kandıramazsın Şahin. Mehmet Ağar da çıksın hesabını versin. Şimdi onu koruyanlar, arkasında katiller var. Asıl Ergenekon dışarıda. Susurluk kazasıyla ihanete uğradığımızı anladım. Çatlı ve diğerleri o arabada öldürüldü.'

24.03.2011 tarihli politikars sitesinden:

Bir dönemin özel savaş tetikçisi Ayhan Çarkın'ın itirafları, gözleri yeniden bir dönemin aydınlamamış cinayetlerine çevirdi.

Onlarca baskın ve infazda yüzlerce Kürt'ün öldüğü saldırılardan en önemlisi ise Çarkın'ın "JİTEM yaptı, bebeğin kanı elime bulaştı" diye anlattığı ve tam 24 yıldır medyanın "bebek katilleri" diye servis ettiği Pınarcık saldırısı.

İçerisinde yer aldığı ekibin bölgede görev yaptığı dönemde gerçekleşen katliamlar ve cinayetler hakkında itirafları gündemi sarsan eski özel harekâtçı derin devletin bir dönem gözde tetikçilerinden Ayhan Çarkın'ın işaret ettiği olaylar, Türkiye'de bugüne kadar sorgusuz suçlunun ilan ettiği olaylar. Gerçekleşen çok sayıda katliam ve yargısız infazın, bu güne kadar egemen medya desteğiyle halka yansıtıldığı gibi olmadığını ortaya koyan Çarkın'ın itirafları, söz konusu olaylara yeniden bakmayı

gerektirdi. Bölgede gerçekleşen ve ilklerden olarak karşılaşılan bu olaylardan biri de 20 Haziran 1987'de Mardin'in Ömerli İlçesi'ne bağlı Pınarcık Köyü'nde 16'sı çocuk, 30 yurttaşın öldürülmesiydi. Silahlarla donatılı korucuların olduğu köye üzerinde komando kıyafeti bulunan kişiler geldi ve ağır silahlarla köylüleri taradı. Dönemin medyası saldırıyı "PKK köy bastı" şeklinde kamuoyuna servis ederken, bu olay kundağında öldürülmüş bir bebekle hafızalara kazındı.

24 yıldır psikolojik savaş argümanı olarak kullanılıyor

Fotoğraf üzerinde "Bebek katilleri" yazısıyla birlikte 24 yıldır psikolojik savaşın en büyük argümanlarından biri olarak kullanıldı. PKK'ye yüklenen bu kontrgerilla operasyonuna ilişkin gerçekler o dönemde bölgede görev yapan gazeteciler ve insan hakları savunucuları tarafından yapılan incelemeler sonucunda dile getirilmeye çalışıldıysa da görmezden gelindi. Halbuki katliamın oluş şekli konusunda kafa bulandıran çelişiklere katliam haberini ilk gün "Yetti artık. Avrupa Parlamentosu'ndan destek... Apo'dan emir... ve 30 ölü" sürmanşeti ile okuyucuya duyuran Hürriyet gazetesini bile inandıramamıştı. Katliamı sayfalarından duyurduğu ilk günün ardından olayın gerçekleşiş şeklinin inandırıcılığı konusundaki eksiklik gazete tarafından dahi görmezden gelinemeyecek bir noktada duruyordu.

Bu nedenle de 23 Haziran tarihli gazete "Pınarcık katliamı ile ilgili 12 sorunun cevabı havada. Karanlıktayız" sürmanşeti ile çıktı. Hürriyet gibi bir gazetenin katliamdan üç gün sonra attığı bu sürmanşette "12 düğüm" olarak sorduğu soruların cevabı o günden bugüne geçen 24 yılda cevaplandırılmadı ve katliam PKK üzerine yıkılmaya devam edildi."

Yalanlara inanmaya devam ederseniz Çarkın kadar bile olamazsınız. Hakikatleri araştırma komisyonu kurulsun, daha neler çıkacak ortaya...

Yaşanan acıları bir de Kürtlerin gözüyle anlamaya çalışın.

Şahsıma karşı geliştirilen önyargıların daha büyük örnekleri topluma karşı geliştirilmiştir. Örneğin Türk gençlerinin," ÖL VE ÖLDÜR YERİNE YAŞA VE YAŞAT" felsefesiyle Kürtleri tanıştıran,"ÜLKE BÜTÜNLÜĞÜ VE BAYRAKLA SORUNUMUZ YOKTUR" diyen ve on iki yılı aşkın bir süredir sadece barış için çabalayan PKK Lideri Abdullah ÖCALAN'ı kesinlikle tanımadıklarını gördüm. Askerler bu konuda herhangi bir yorum yapmış değildi fakat bana sordukları sorulardan anlaşılıyordu; genelde Kürtler ve yürüttükleri mücadele hakkında çok yanlış bilgilerle tam bir önyargıya sahipler...

Önyargılar, bilinçli politikalarla oluşturulmuş ve adeta beyin ve yürekleri esir almıştır. Bütün bunları boşa çıkarmanın en güçlü yolu, toplumun güçlü şekilde örgütlenmesinden geçmektedir. Fakat ülke genelinde doğru tanınmak da demokratikleşmenin önünü açacak bir olgudur.

Amerikanın büyük eleştirmeni Noam CHOMSKY Filistinlilerin hatasının kendilerini Amerikan toplumuna tanıtmamaları olduğunu belirtmiştir. Bizim de Türkiye kamuoyunda tanınma biçimimiz psikolojik harp merkezlerinin sunduğu biçimdedir. Bunun kırılması için özellikle siyasetçilerimize daha büyük sorumluluk düşmektedir. Bir rütbeli hep diyordu ki 'imkânım olsa da milletvekillerinize sorabilsem onlar sadece kendi illerinin veya sadece Kürtlerin vekili midirler yoksa tüm Türkiye'nin mi?'

'Öcalan olmadan sorun çözülmez ama AKP çözüme yanaşmıyor, AKP ile çözüm geliştireceğine inanmıyorum' diyen dışarıdan rütbelilere tanık oldum. Çözümü AKP'den değil bizden bekliyorlar. Fakat çözümün gerçekten nerden geçtiğini bildikler halde kolay kolay dillendirmiyorlar. 2003 sonları ve 2004 başlarında **'ÖCALAN SERBEST BIRAKILMALI'** diyenlerin sesleri ilk kez yüksek düzeyde çıkıyordu. İmralı'ya getirilmesi de, orda tutulması da emperyalizmin hem Kürtlere hem de Türklere; tüm Türkiye'ye karşı bir komplosuydu. Rahmetli gazeteci Ömer Lütfü Mete bile **" ben bir Türk milliyetçisi olarak söylüyorum; Türkiye'nin yararınaysa Öcalan niye serbest bırakılmasın? Üstelik 10 milyon insanın sevdiği ve bağlandığı biridir..."** diyordu. Bu tartışmalar sonuç alıcı da olabiliyordu fakat AKP ne yaptı? PKK saflarından kaçan Osman ve Botan gibi bitik tiplere aldanarak bir yerlere varacağını sandı ve 'Öcalan serbest bırakılmalı' tartışmalarını bıçakla keser gibi bitirdi. Ondan sonra da çok kan aktı...

AKP kadar Osman-Botan gibilerinin de tarih karşısında böyle lanetli bir rollerinin olduğunu da halklarımız unutmayacaktır.

Tasfiye saldırılarını geliştiren güçlere rağmen giderek kabul edilme aşamasını yaşasak da henüz pratik olarak sürecin nereye evrileceği belli değil. Bıçak sırtı bir süreç. Çok büyük hassasiyet gerekiyor...

Bu süreçte, beni tanıdıktan sonra önyargılarını aştığını söyleyen ve kendi kalemleriyle, kendi üsluplarıyla bunu çok çarpıcı ifade eden gençlere gerçekten teşekkür borçluyum. Yazdıklarını sadece önyargıların kırılmasına basamak etme niyetinde değilim. Önyargılardan ziyade "özel savaş" uygulamalarının muhatabı olduğumuz için saldırıların bitmeyeceğini biliyorum. Bunların fazla bir kıymeti yok. Samimiyet ölçüleriyle dostça yaklaşımlara değer vermek gerekir. Kitabı onlar yazdı derken her türlü siyasi fikrin ötesinde samimiyetlerine inandığım için belirttim. Bu kitapla onların da hayatını savundum. Bir adları var, hayalleri var, sevenleri ve sevdikleri var... Önemsenmeyenlerin hayatının

ne denli önemli olduğunu göstermeye çalıştım. Bu aynı zamanda bir teşekkür ifadesiydi.

Özellikle önyargı kırılmasının DTP – şimdi BDP- ve tüm Kürtler için geliştirilmesini temenni ediyorum; çünkü insanlığa ait evrensel değerleri ben en başta onlardan, mensubu olduğum bu topluluktan öğrendim.

Kitapta kendimi savunurken Türkiye demokrasisini savundum. Hatalarımla yüzleşirken hatalarınızı da göstermeye çalıştım. Sürecin faturası benim için ağır olmuştu fakat toplumun yaşadıkları kadar ağır değildi; onun bir parçasıydı sadece. Döndüğümde yitirdiğim arkadaşlarımın mezarı başındaydım. Tek bir duygu sarmıştı benliğimi: Onların yerinde ben olmalıydım. Adil değildi...

Bir şiire sığınıp dünyaya kendimi kapatacak kadar hassaslaşmıştım. Adı Savaş kendisi barışçıl olan usta gazeteci Savaş AY yazmıştı: Şiirin uç beyi İlhan BERK'in hayata veda ettiği haberini verirken:

'Ne zaman seni düşünsem
bir ceylan su içmeye iner...
Çayırları büyürken görürüm.
Her akşam seninle
yeşil bir zeytin tanesi,
bir parça mavi deniz alır beni.
Seni düşündükçe
gül dikiyorum elimin değdiği yere.
Atlara su veriyorum,
daha bir seviyorum dağları...'

İlhan BERK bir güzel insan, güzel şiirlerin efendisi yitip gitmişti...
Hayatı şiir gibi yaşayanlara ne mutlu!

Bu onurlu yolda özgürlüğümüzü kazanmanın büyük inancı ve kararlılığıyla, son sözümüz 'umut' olsun! Özlem Özdil'in sesiyle uzakların türkülerini dinlerken, uzaklarda ve içeride olanları düşünürdüm. Onlar 'kendine diyar' olmasını bilenler! Özgürlük temelinde buluşmak dileğiyle, uzaklardaki ve hapisanelerdeki tüm arkadaşlar ve dostlar için:

UMUDUN RESMİ

Yüreğe nakşettiğinde umudun resmini
Hiç tatmadığın yeni bir gün doğacak
Umut diyarından dost selamı
Sıcak sevgiler gelecek
Yıldızlar inecek usulca gözlerinden öpecek
Yüreğinden ansızın coşkun nehirler geçecek
Kırpiklerine serin çiy damlaları düşecek
Çocukluğuna döneceksin

Yüreğe nakşettiğinde umudun resmini
Söze gerek kalmayacak
Kalplerin kilidini ısıltılı gözlerin açacak
Üzeri küllenmiş köz sevgiler
Ruhundaki asi rüzgârla harlanacak
Alazında geceler güne dönecek

Laciverdin efkârında
Gecelere türküler yakacaksın
Kızıl şafağın arzularını dinleyeceksin
Zirvesinde dağla dertleşeceksin
Göllere dalacak balıklarla yüzeceksin
Ovalara inip atlarla yarışacaksın
Koşacaksın soluk soluğa taylar gibi çayırarda
Bir pınar başında dinlenip ceylanlarla konuşacaksın

Yüreğini vereceksin cömertçe
Nerde bir çocuk görürsen
Ben fakirim çocuklar
Alın yüreğimi kıpkırmızı
Bölüşün doya doya diyeceksin

Önüne çıkarsa bir çakıl taşı
Saygıyla eğilip dokunacaksın
O da sevilme ister
Tozunu silip okşayacaksın

Nerede olursan ol
Yaşamını
Bir kelebeğe bile
Borçlu olduğunu unutmayacaksın

Yüreğe nakşettiğinde umudun resmini
Her sabah gülümseyerek uyanacaksın...

